

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

August 2015
Årgang 38

Forældreansvar

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Forord

Foreningen Far har indsamlet 1.000 historier fra forældre om deres oplevelser på familieområdet med det offentlige Danmark. Foreningen Far bringer her et tilfældigt udvalg af historierne i deres originale udgave. Historierne kommer fra hele Danmark og alle samfundslag.

Foreningen Far tager ikke stilling til de enkelte historier og er opmærksom på, at der altid er to sider af samme sag. Omvendt oplever vi mønstre i fortællingerne og ser at alle forældre i Danmark kan have i længerevarende offentlig sagsbehandling. Forældrene ved det først når det er for sent.

Fælles for historierne, når man analyserer dem nærmere er, at mange historier giver indtryk af forældet lovgivning med belønning af forkert adfærd og en kompleks offentlig sagsbehandling med for mange enheder og personer, som til tider mister børn og forældre.

Foreningen Far oplever at længerevarende offentlige børnesager kan have en naturlig forklaring i forældet lovgivning, belønning af forkert adfærd og for kompleks sagsbehandling med manglende koordinering. Det anses derfor vigtigt at fortælle historierne, så det er muligt åbent at vurdere, hvad der rent faktisk er årsagen til danske familiesager med børn i midten samt at vurdere hvordan forældre, politikere og offentlige ledere kan skabe en positiv og glad hverdag for alle danske børn og hele familien.

Pressen og politikere er velkommen til at kontakte Foreningen Far for nærmere oplysninger om de enkelte historier eller kontakt til forældrene, som i de fleste tilfælde gerne vil fortælle deres historie.

Foreningen Far støtter mænd og kvinder ligeværdigt i Danmark. Det handler om lige muligheder og samme retssikkerhed for alle børn og borgere m/k.

Med venlig hilsen
Foreningen Far

Indholdsfortegnelse

Forord.....	2
Køn.....	3
Alder.....	3
Region.....	4
Forældremyndighed.....	4
Bopæl.....	5
Samvær.....	5
Sagsbehandlingstid.....	6
Forskelsbehandling.....	6
Forskelsbehandling per type.....	7
Forskelsbehandling per form.....	7
Samlivsophør.....	8
Advokat vurdering	8
Børnepsykolog vurdering.....	8
Din Historie.....	9
Forslag til politikere og offentlige ledere.....	76
Forslag til forældre	89

Bliv medlem af Foreningen Far

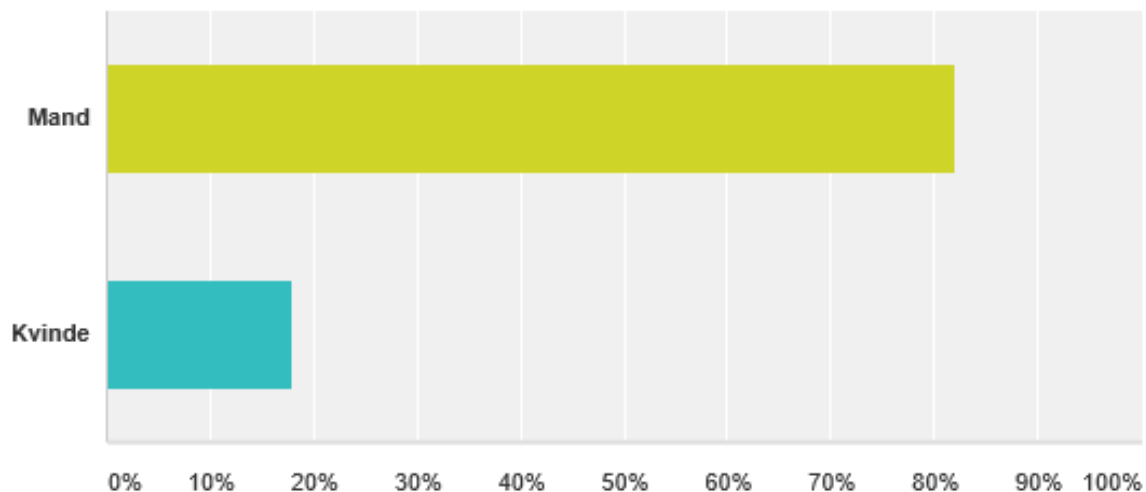
Du kan blive medlem af Foreningen Far på www.foreningenfar.dk.

Dit medlemskab gør vores frivillige indsats mulig i Danmark og du støtter som medlem de gratis rådgivningscentre, informeringen af forældre, pressen og politikere samt uddannelsen af frivillige.

Som medlem modtager du e-bogen 'Gode Råd – din guide til positivt samarbejde', medlemsbladet, medlemstilbud, forældreundersøgelser og rabat hos familieadvokater.

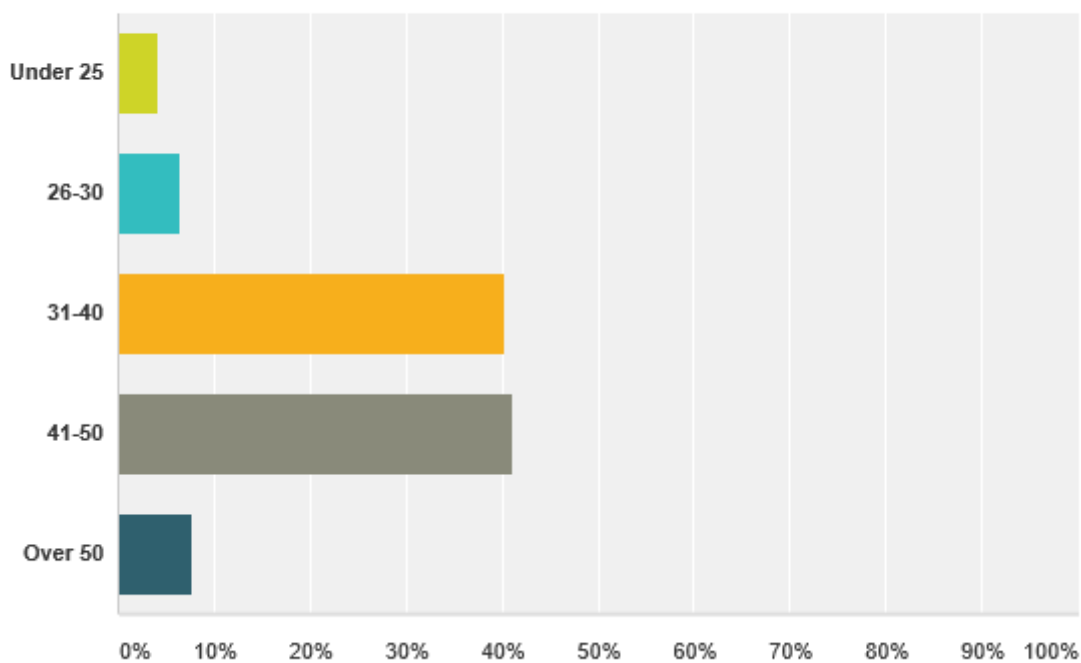

Køn

Omkring 80% af besvarelserne kommer fra fædre

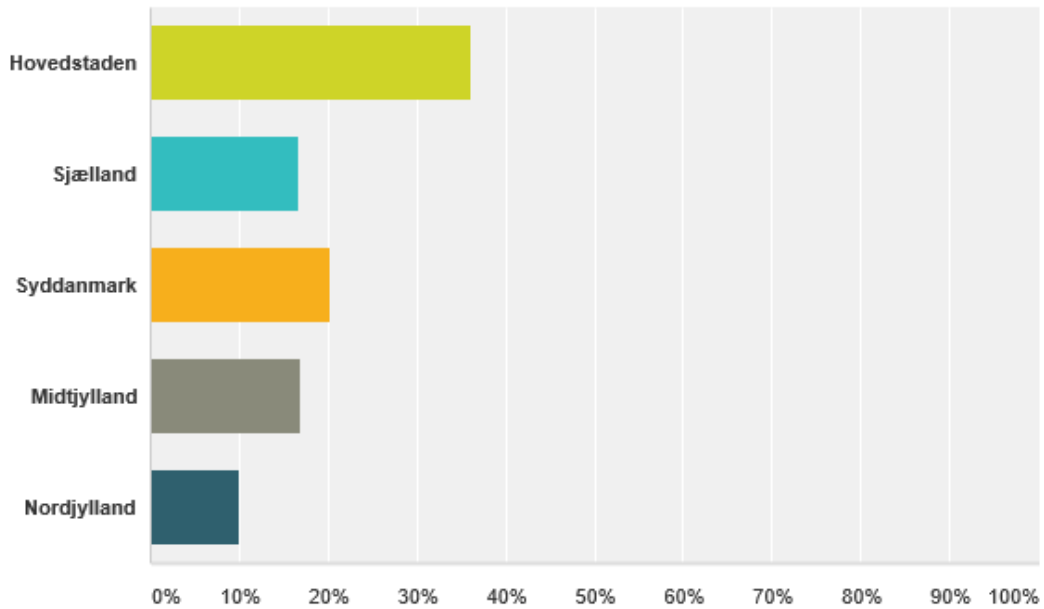
Alder

Besvarelserne er hovedsagligt fra aldersgruppen 31-50 år

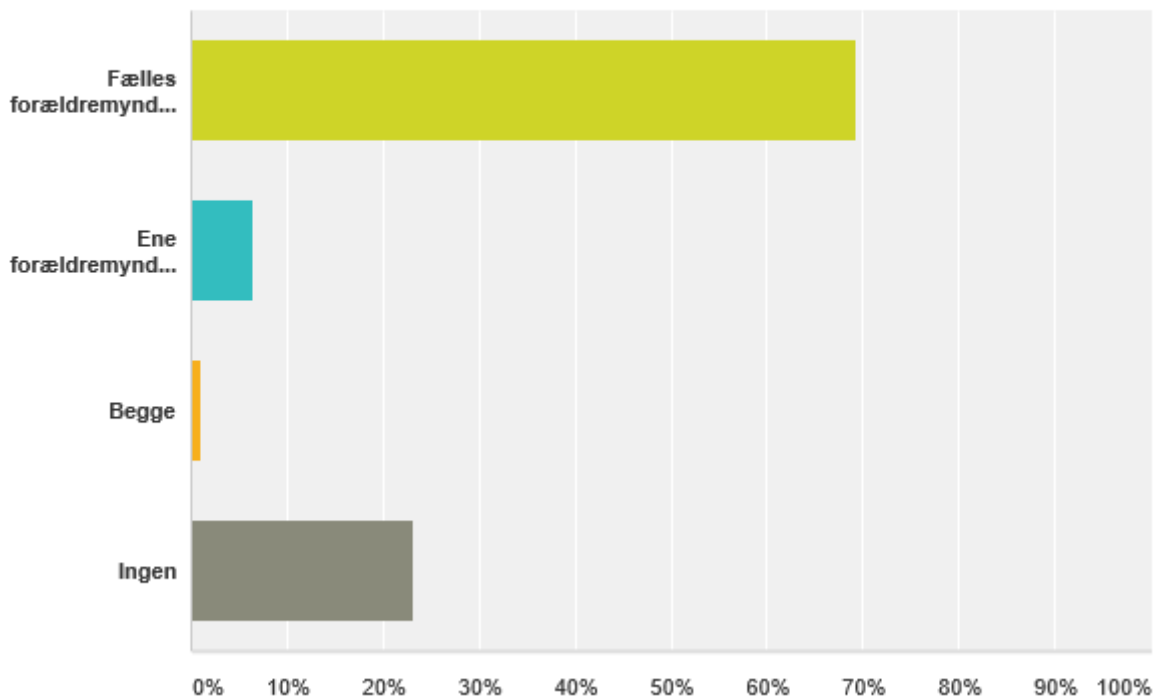

Region

Besvarelsene kommer fra hele landet og afspejler befolkningstætheden

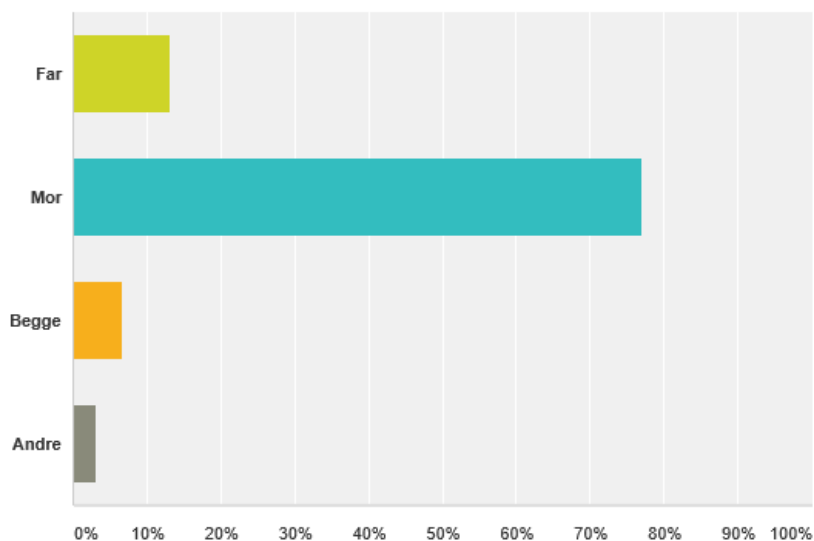
Forældremyndighed

De fleste besvarelses kommer fra forældre med fælles forældremyndighed eller ingen forældremyndighed

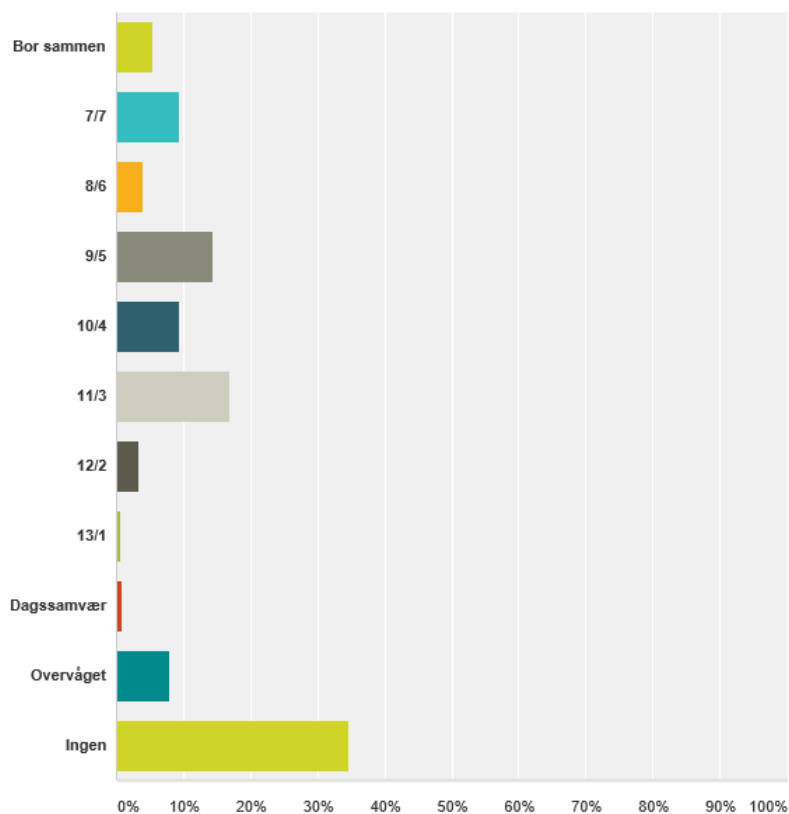

Bopæl

De fleste børn har bopæl hos mor.

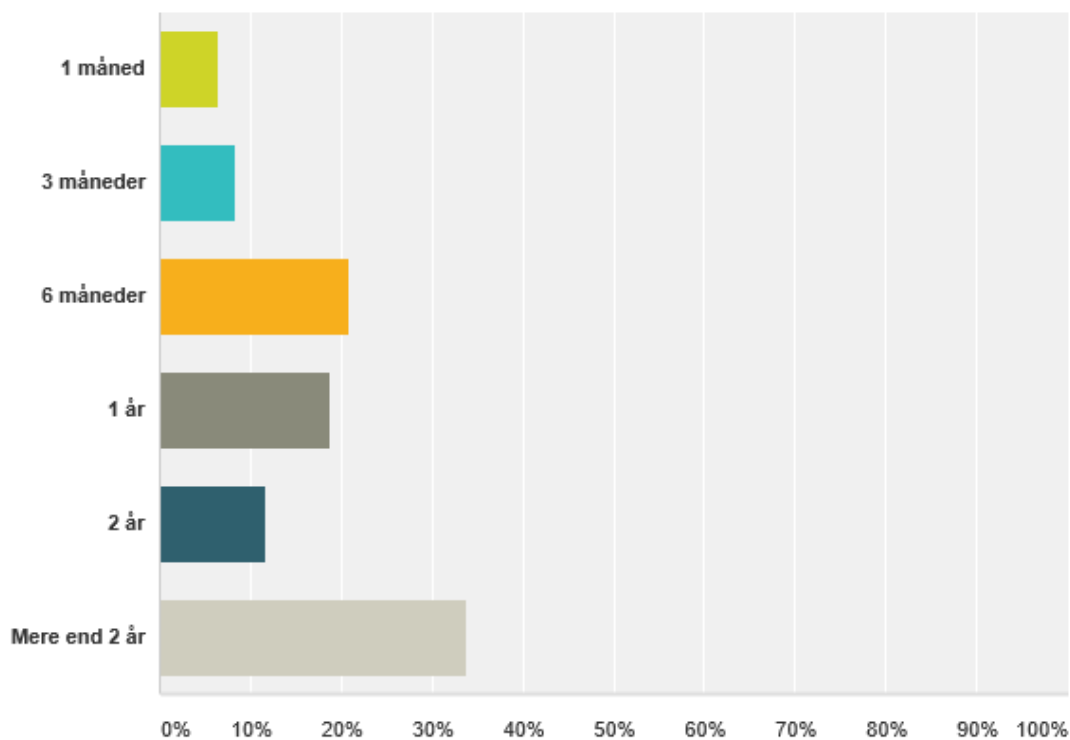
Samvær

Der er tale om alle samværsformer, men den største enkelt gruppe er forældre uden samvær, hvilket kan skyldes forælderen, lovgivning, offentlig sagsbehandling eller anden forælder.

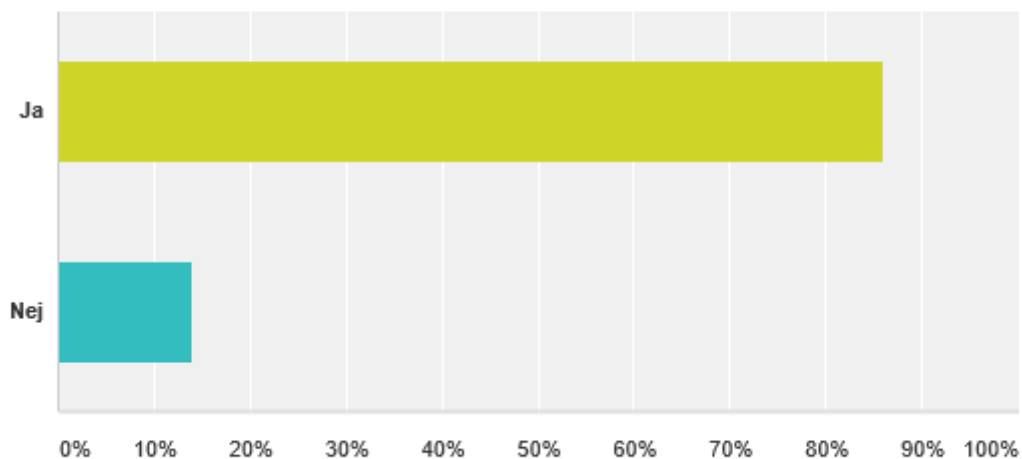

Hvor lang tid har en evt. offentlig sag taget?

Der er tale om sagsbehandlingstider på 6 måneder til mere end 2 år, hvilket vidner om overvægt af alvorlige børnesager.

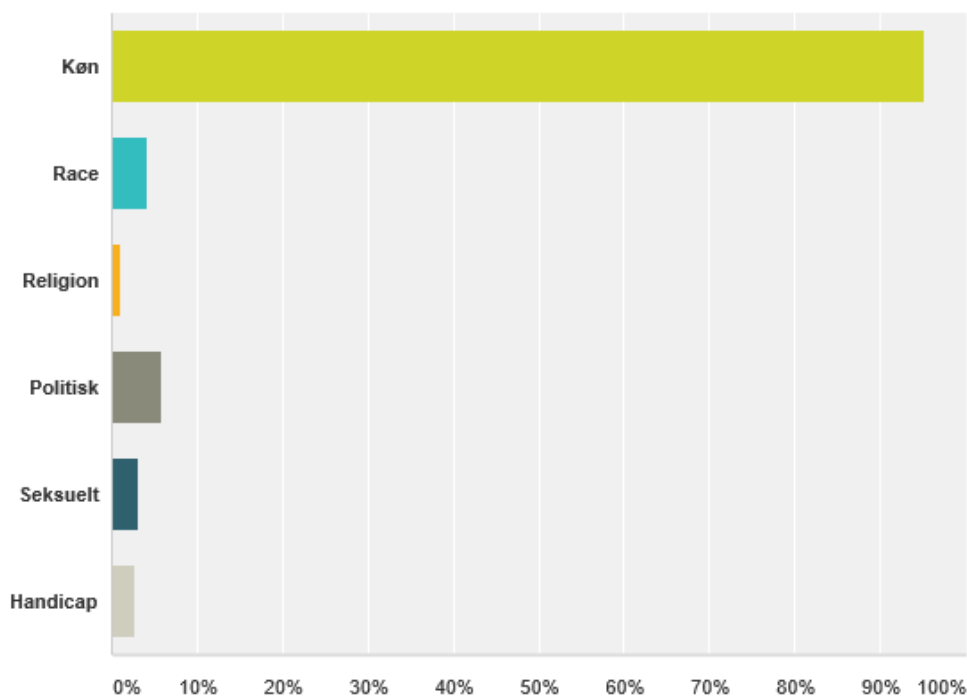
Har du oplevet forskelsbehandling hos offentlige myndigheder?

Der gives udtryk for en oplevelse af markant forskelsbehandling hos det offentlige.

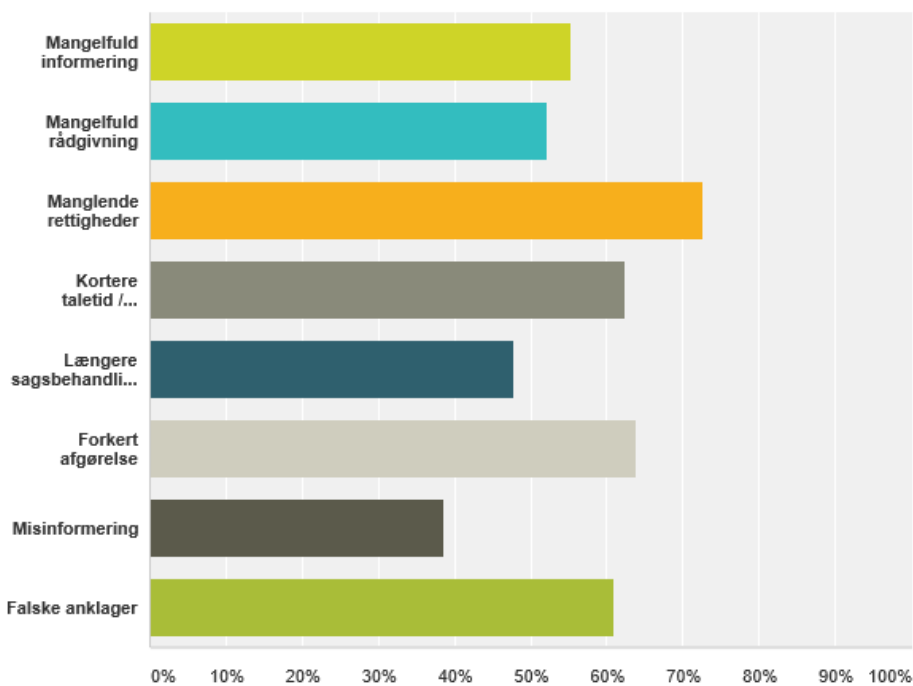

Hvilken type af forskelsbehandling?

Der gives udtryk for en oplevelse af markant forskelsbehandling baseret på køn.

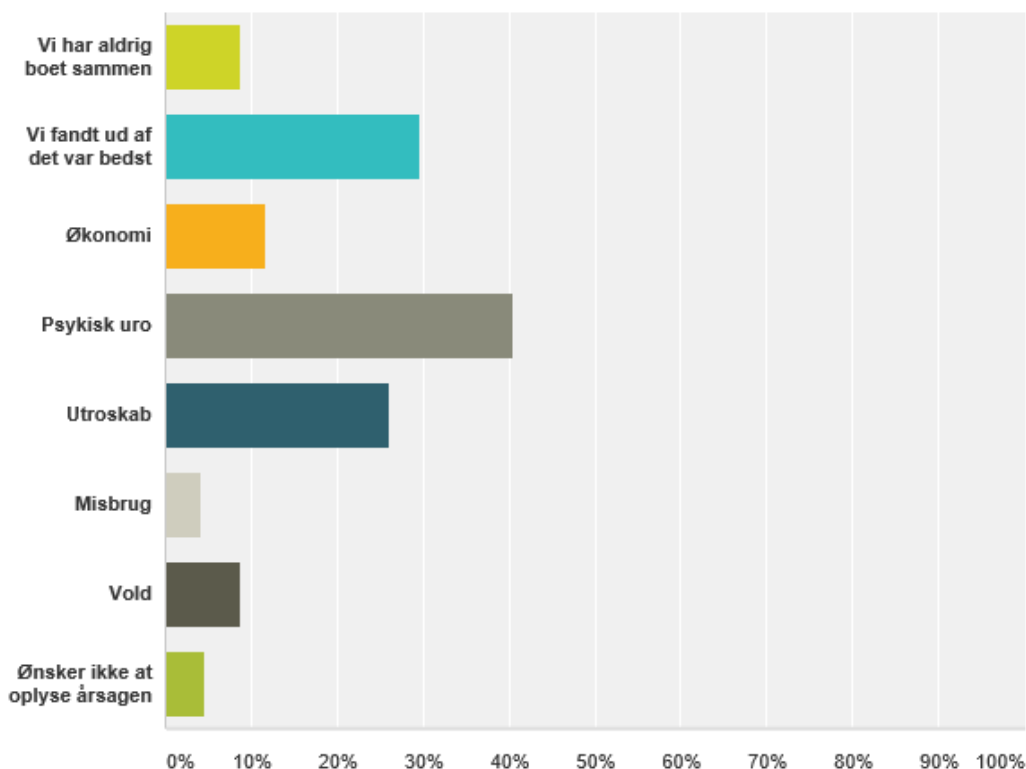
Hvilken form for forskelsbehandling?

Manglende rettigheder, forkerte afgørelser og falske anklager nævnes som et problem.

I tilfælde af samlivets ophør. Hvad var efter din mening årsagen?

Mange fædre nævner psykisk uro som årsag til samlivets ophør, hvilket ikke stemmer overens, hvis man eksempelvis spørger mødrene, hvor familieøkonomien ofte nævnes som årsag.

Hvis modparten benyttede advokat. Hvad var dit indtryk af advokaten?

	1 - Dårligt	2	3	4	5	6	7	8	9	10 - Godt	I alt	Vægtet gennemsnit
(ingen etiket)	39,62% 21	13,21% 7	3,77% 2	5,66% 3	11,32% 6	7,55% 4	5,66% 3	3,77% 2	3,77% 2	5,66% 3	53	3,62

Hvis der blev brugt børnepsykolog- Hvad var din vurdering af børnepsykologen?

	1 - Dårligt	2	3	4	5	6	7	8	9	10 - Godt	I alt	Vægtet gennemsnit
(ingen etiket)	48,78% 20	9,76% 4	4,88% 2	2,44% 1	9,76% 4	9,76% 4	7,32% 3	2,44% 1	0,00% 0	4,88% 2	41	3,20

Der er markant utilfredshed med advokater og børnepsykologer i de længerevarende sager. En kritik som kan skyldes forælderen, men som bør tages meget alvorligt ved nærmere gennemsyn af sagerne.

Din Historie

Hej, Min samlever valgte at bortføre de fælles børn fra den fælles bopæl d. 10. juni 2015 uden der lå skænderi eller andet forud der kunne begrunde denne handling. I 4 uger er det endnu ikke lykkedes at få livstegn eller kontakt til de fælles børn. Det lykkedes at få hende indkaldt i statsforvaltningen til møde d. 09. Juli 2015, hun nægter som det føres til protokol at samarbejde eller udlevere børnene så de kunne opretholde kontakt til mig. Hun kommer så pludselig med en falsk anklage om vold mod hende, når sagsbehandleren og min advokat gik hende på klingen var det tydeligt det var løgn. Desværre er retsstillingen i systemet modsat og man er skyldig til andet er bevist. Skal statsforvaltningen behandle spørgsmålet om kontakt er sagsbehandlingstiden 3-4 måneder. Anmoder jeg om samvær ændrer jeg min retsstilling fra at have den juridiske bopæl over børnene til at acceptere at være samværsforælder. Alternativet er at tage sagen til retten med tilsvarende sagsbehandlingstid. Dvs. hun kan ustraffet ved hjælp af falske anklager hindre børnene enhver kontakt til deres far i ca. Minimum 6 måneder. Finder dette misbrug af systemet særdeles grotesk og forældrefremmedgørende og ikke acceptabelt i et retssamfund. Til orientering fandt min advokat dette nok den mest planlagte og groteske sag i mere end 20 år med speciale i denne type sager. Moderen havde ingen advokat på sagen. Min advokat mente lige netop dette eksempel burde stå klart for de folkevalgte hvorledes systemet kan misbruges på børnenes bekostning. Kan det passe de fælles børn skal fremmedgøres i 6 måneder og ikke have mulighed for kontakt til den ene forældrepart?

Jeg hedder F, jeg er 45 år, har en søn på 10 år fra et tidligere ægteskab. Hvor min ekskone og jeg ingen problemer har. Jeg har altid overholdt alt samvær osv. og vi kommer godt ud af det sammen. Jeg mødte så en ung pige sommeren 2014 som jeg havde et kortvarig forhold til. Hun var blevet gravid, men jeg elskede hende ikke, det var et forhold baseret på sex og ikke følelser. Det var

aftalen. Jeg fortalte at jeg nok skulle hjælpe og tage mit ansvar som far for barnet, men kunne ikke være sammen med hende. Det har så udviklet sig til at jeg er blevet stalket de sidste 8 måneder mens hun var gravid, det samme er min eks kone og eks kæreste blevet. Jeg er blevet overfaldet foran min søn på dengang 9 år, hvor hun også ødelagde min have osv. dette har hun gjort flere gange, kommet og lavet hærværk. 1 måned inden fødslen vil hun så gerne at det hele skulle glemmes, og at jeg kunne være med til fødslen. Jeg var jo glad og tog hende med ud og brugte en formue på ting som babyen manglede. Jeg havde min søn med og besøgte hende, for hun skulle føde i et bassin hjemme. Og han var jo også vild med at han skulle være storebror. En uge inden fødslen fik jeg et opkald fra hende at jeg ikke skulle komme og besøge hende og at jeg ikke skulle være med til fødslen, da jeg afslog at knalde hende for at sætte fødslen i gang. Hun gik 17 dage over tid. Hun fødte en søn den 29 april 2005 og hun ringede 15 min efter hun havde født, og jeg fik lov til at besøge dem på hospitalet da hjemmefødslen gik i ged. Den 1. dag gik godt 2. dag var jeg der sammen med min søn. 3. dagen fik jeg et opkald at jeg skulle blive væk. Jeg havde bedt Statsforvaltningen om en faderskabsattest. Hvis jeg ikke trak den tilbage, kunne jeg ikke se min søn sagde hun. Det ville jeg ikke. Jeg har så 4 uger efter indsendt en attest om at jeg er far. For han ligner mig på en prik :) jeg har søgt om samvær på en attest. Men kan ikke noget som helst. Har intet hørt fra Statsforvaltningen endnu. Og min yngste søn bliver 3 måneder om lidt. De bor ca. 100 meter fra mig, når jeg har min ældste søn ligger han og cykler forbi og kigger efter sin bror. Og det samme gør jeg. Vi vil ham, da han er en del af os. Hun ringede så for ca. 3 uger siden og ville sende nogle mægler over, der kom en veninde og en 2m. 2m og veninden fortalte jeg så om de ting der var forgået, de var af den konklusion at hun havde et lille problem med kærligheden ang. mig. Jeg vendte vrangen ud på mig selv, og sagde at jeg gerne vil se ham bare en time i ny og næ hos hende, og mine tanker kunne komme så langt ud at jeg havde lyst til at hente ham. Men det var en flygtig tanke. De gik så over til hende og der gik nogle timer, så ringede veninden og sagde, at hun ikke var tilfreds med at hun ikke kunne komme over i mit hjem med min yngste søn, og at det

skulle være hos hende. Og for det andet truede med at kidnappe ham. Jeg lagde røret på og sendte en besked hvor der stod, at hvis hun og 2m havde sagt til hende, at jeg ville kidnappe ham, så burde de skamme sig. Det var så sidste kontakt jeg har haft med dem, i dag så jeg så at hun er ved at flytte med min søn. hvor flytter de hen, har jeg slet ingen rettighed til at se min søn, der står i loven at min søn har ret til at se sin far. Men hvem håndhæver det, når der er 3 måneders ventetid på bare en sag, der er lange ventetider på alt der drejer sig om børn. Så min søn og jeg bliver straffet. Vi ser måske først hinanden om et år. Og så er det sikkert overvåget en time eller to, fordi der er gået så lang tid. Hun er fra Færøerne måske er hun ved at flytte dertil. Så for jeg ikke min søn at se for så skal jeg selv betale transport for nogle få timer. Det vil aldrig kunne lade sig gøre. Jeg er så frustreret at jeg bare vil skribe, og nævner de noget om fædre i deres valg. HJÆLP HJÆLP hvor for jeg det, jeg er førtidspensionist jeg har ikke råd til advokat. Lidt af min historie for nu, men den forstætter vel når jeg en dag høre fra Statsforvaltningen, som også er inhabile, da de både skal forsvare mor og far.

Min historie slår normalt alle rekorder. Facit efter 9 års kamp, med 3 landes domstole (Monaco, Frankrig og Danmark): - samværs sabotage har effektivt fjernet enhver samvær med far - far har ikke haft et eneste samværsforsøg med 3 børn - mor er dømt fængsel i Monaco og Frankrig, men ingen har eksekveret dommen - far komplet ruineret idet vanvids skilsmisdom fra Monaco dømte mig til at betale ca. 55.000 kr/md til hustru bidrag (evigt) og 11.250 kr./md/barn i alt ca. 90.000kr/md - selvom jeg var arbejdsløs - far idømt 6 måneders fængsel for ikke at betale hustru og børnebidrag - sag ved Statsforvaltningen om nedsættelse af bidrag varede 775 dage osv.

Jeg er en højtuddannet mand og kærlig far som hylkede kernefamiliens værdier og påtog mig ansvaret som far i den moderne udgave hvor jeg både var hjemme i barselsøjemed, og på andre måder forsøgte at være en lige så vigtig forælder for min søn som moderen. Jeg brugte mange timer

om natten på at lulle vores kolikbarn i søvn, varmede flasker og gav ham mad om natten, skiftede hans bleer, sang sange for ham om natten for at berolige ham, og tog så på arbejde om morgenen. Jeg deltog i fødselsforberedelsen og værnede om min gravide samlever. Jeg tog til forskellige arrangementer der skulle stimulere vores spædbarn og senere, rytmik og børnegymnastik. I de senere år arbejdede jeg hjemmefra som selvstændig. Det gav familien mere fleksibilitet og tid om morgenen. Det kom min søn til gode da han så kunne få mere tid med sin far, og bruge mindre tid i børnehaven. Jeg afleverede sent og hentede tidligt. Da min hustru bekendtgjorde at hun ville stoppe samlivet, havde hun, i tiden forinden, i flere henseender forsøgt at flytte rundt på værdipapirer, dokumenter og firmaaktiver, hvilket fik små røde lamper til at lyse hos mig. Hendes familie havde holdt flere private møder i tiden op til som jeg pludselig ikke var inviteret til. Imens jeg var bortrejst en uge, skulle det vise sig, havde hun fået huset vurderet urimeligt og mistænkeligt lavt. Alt imens vi sammen var i fertilitetsbehandling for tredje gang. Til trods for uroen i vores lille familie, var det nemlig sådan at vi gerne begge ville have ét eller flere børn. Det faktum at vi arbejdede på at få flere børn (hende der ikke var fertil nok) virkede så overbevisende på mig at jeg ignorerede det åbenlyse tegn der var på at hun var i gang med at underminere mig økonomisk. Jeg forsørgede på dette tidspunkt familien med 65% af vores fællesøkonomi. Da budskabet om bruddet på samlivet blev mig fortalt, faldt tårerne. Manipulationen af værdier og aktiver, fertilitetsbehandling uden det ønskede resultat, etc. alt sammen hændelser jeg burde have set ledte til ophøret af samlivet. Jeg blev mildest talt gal og vred - og endte med at køre i vrede. Jeg vendte tilbage dagen efter, og plæderede grædende for vores forhold, særligt med tanke på vores 5-årige søn som omtvisteligt ville komme til at lide under det. Hun stod fast. Jeg fortalte hende at jeg ikke ville finde mig i at blive forsøgt snydt økonomisk, og bekendtgjorde at jeg om nødvendigt ville gå rettens vej. Ubehaget og spændingerne gjorde at jeg kørte igen. Hun bad mig også om at forsvinde. Det var smerteligt at erkende alvoren - og at se min søn frustreret over de her spændinger. På 2. dagen mødte jeg op på

vores fælles adresse, låste mig ind, og tog nogle enkelte fotorammer af familien og de vigtigste værdipapirer til brug i retsligt øjemed. Da jeg på 3. dagen da jeg ville låse mig ind i vores fælles hjem, var låsene blevet udskiftet. Min hustru begyndte fra da af at diktere hvornår jeg kunne komme og se min søn og omfanget deraf. Jeg var meget frustreret. Dette tangerede kidnapning syntes jeg. Politiet bekræftede i en telefonsamtale at jeg kunne låse mig ind via en låsesmed så længe jeg havde folkeregister-adresse der. Ved et møde en aften hos Foreningen Far, blev jeg fortalt det samme. Jeg kunne låse mig ind igen - og hvis jeg blev væk, kunne det på sigt få betydning for mit samvær med barnet. Min advokat i sagen, som jeg nu måtte hyre, fortalte mig det samme. Jeg har en relativ ydmyg karakter. Jeg er en blød familiefar. Jeg er ikke aggressiv - og derfor lå det heller ikke i kortene at jeg ville låse mig ind i mit hus igen og kræve at jeg fik lov at være der. Jeg arbejder hellere for diplomatiet. Det vil være bedst på sigt, tænkte jeg. Problemerne, og det som udviklede sig til en omfattende pressions-sag, tog til, da min hustru heller ikke ville lade mig arbejde fra hjemmet som jeg havde gjort hidtil. De aktiver som nu var låst inde hos hende, skulle jeg bruge i mit arbejde. De var maskiner som krævede en større flyttevogn og mandskab, og timers arbejde for at pakke dem sammen. Hun ville ikke lade mig tage dem med. Jeg var dybt såret. Jeg kunne ikke sove om natten. Jeg græd ofte. Jeg følte min søn var kidnappet og blev brugt som pression. Jeg følte at min søn var som en legemsdel, som min højre arm, der nu var sprunget af. Det smertede og gjorde mig handikappet uden. Og det var en evig påmindelse om mit savn. Mine kunder måtte aflyses. Min glidebane i helvede var startet. Vi endte i statsforvaltningen min hustru og jeg. Der troppede hun op med én af Danmarks dyreste advokater der er berygtet for at skabe mere konflikt end løsninger. Jeg mødtes med min advokat dagen før. Hun var specialiseret i børnesager. I minutterne før mødet i Statsforvaltningen fortalte hun at jeg ikke skulle regne med at få en 7/7 ordning grundet min situation. Ja, hun skød det faktisk ned med det samme. Jeg havde jo endnu ikke nogen bopæl ud over den to etagers villa jeg nu delte med mine forældre 20 minutter fra min søns bopæl. Det samme sted min søn var blevet passet allermest

da mine forældre havde mest overskud og var mest engageret i min søn ift. til mine svigerforældre. Jeg fandt det uretfærdigt og krænkende. Jeg var fortørnet over at advokaten mente at jeg ikke kunne få 7/7. Det virkede som om hun end ikke ville arbejde for denne demokratiske løsning. Jeg fortalte, meget nedslået, at så kunne jeg gå med til 8/6 med en optrappingsmodel. Jeg nævnte for min advokat at man da måtte se på det faktum at min hustru havde låst mig ude, og nu havde gang i omfattende pression qua min virksomhed og hjemmearbejdsplads. Ja faktisk var jeg medlem af en A-kasse der, hvis jeg skulle blive arbejdsløs, ville kunne udbetale forsikring til mig i noget tid. Men nu hvor min hustru tilbageholdt mine firma-aktiver, var det ikke muligt at få udbetalt penge fra A-kassen som en forsikring. Dette vidste min hustru godt. Men beskeden fra advokaten var, at Statsforvaltningen tager udgangspunkt i barnet. De blander sig ikke i de økonomiske mellemværender. Skulle hendes pression virkelig lykkes? Måtte jeg nu sige farvel til et ligeligt samvær med min søn, fordi min hustru havde brudt loven og til dels lykkedes med sin pression? Det gjorde det ikke bedre at min advokat sagde at jeg ikke skulle køre en konflikt op derinde, det ville ikke gavne mig. Jeg kunne altså nærmest ikke engang fortælle sagsbehandleren hvad det var der egentlig foregik, for så ville det blive tolket som en større konflikt. Jeg plæderede for min sag - og vi nævnte meget kort at jeg var blevet låst ude - men jeg græd ikke. Jeg er typen der præsterer under pres. Jeg virker saglig, afmålt. Min hustrus advokat nævnte at vi som par havde stor konflikt pt. Da min hustru fik ordet, siddende der ved siden af mig, fortalte hun at det var hendes indtryk, med profession som sygeplejerske, at jeg var depressiv. Jeg sukkede tungt ved denne falske anklage. Hvor lavt kan man synke? Som om det ikke var nok at låse mig ude. Ironisk nok har jeg en højere uddannelse end min hustru inden for sundhedssektoren. Men det hjælper mig jo ikke i en situation med sådanne anklager. I tiden efter mødet i Statsforvaltningen, og inden den endelige afgørelse, dikterede min hustru fortsat hvor meget jeg kunne se min søn. Det var noget der mindede om en 11/3 ordning. I nogle tilfælde troppede jeg op i min søns børnehave. Jeg måtte se ham. Jeg måtte holde ham ind til mig. Minde

ham om at jeg var der endnu, for ham. Det var meget smerteligt. Ekstremt. Jeg vurderede flere gange om dette ikke var noget for pressen. Det er jo helt ude i skoven at dette kan få lov at ske i år 2013. Jeg var nok under et rimeligt stort pres - og jeg savnede min søn forfærdeligt. Rent juridisk er ens barn jo "up for grabs" i tiden indtil at Statsforvaltningen sender sin resolution om samvær, så en dag sendte jeg min hustru besked om at jeg nu ikke havde set min søn i 8 dage, og at vi havde behov for at være sammen. Jeg ville derfor hente ham i børnehaven og aflevere ham efter weekenden. Dette gjorde jeg. Hentede ham. Da vi nåede hjem var han glad. Han havde jo brugt meget tid på dette sted førhen. Vi legede. Vi lugede jordbær og spiste dem vi fandt. Min hustru kimedede mig ned. Hun ville hente min søn sagde hun. Jeg forklarede at han havde det godt og at hun kunne tage det helt roligt. Klokkeren 17 troppede hun op med et "tæskehold" sin 2 meter høje far, hans emsige kæreste i rækken af mange, og trængte ind på mine forældres ejendom. Jeg fortalte at de var uønskede og filmede episoden med min mobil. Kunne dette virkelig være rigtigt? Kunne min hustru ikke engang give min søn og jeg fred til at nyde hinandens samvær. Ville hun virkelig komme og presse dette drama ned over min 5 årige søn? Jeg oplevede det som en rigtig alvorlig film om socialrealisme. Min dreng så min hustru ankomme. "Så nu kommer min mor, nåede han at sige, før han stak af. Han løb, alt hvad han kunne, igennem den store have, og fortsatte ud over en sommer-eng. Min egen mor fulgte efter i ængstelighed. Jeg havde travlt med at konfrontere tæskeholdet og filme dette afskyelige scenarie. Jeg ringede til politiet, en bekendt af mig, og spurgte hvad jeg skulle gøre? "Forhold dig roligt sagde hun, undgå det store drama, skån dit barn, og tag det op med sagsbehandleren efterfølgende. Få en god afsked med ham". Dette sørgede jeg for, og filmede det hele. Min dreng var i mellemtiden blevet fanget af sin mor ude over engen, hvor også min ældre mor talte med min hustru. Min hustru holdt ham fast mod sin vilje. Han prøvede grædende at vriste sig løs og kastede sig til stadighed ud af hendes arme, over mod mig. "Jeg vil blive her, græd han. "Jeg vil blive her. Det var noget af det værste jeg nogensinde har oplevet. Hun holdt ham fast, og i flere minutter stod det på, at hun holdt ham tilbage mod hans vilje, imens vi

vandrede tilbage imod villaen. Jeg filmede det hele. Jeg måtte dokumentere dette overgreb. Det svært ophidsede tæskehold blev med tiden talt lidt til ro af mine egne forældre. Under fire øjne, fik jeg lidt tid til at tale med min hustru. Der var lidt mere ro over feltet nu. Vi drak et glas vand. Jeg brugte mine diplomatiske evner. Jeg nævnte at vi nok kunne blive enige om at vi begge elskede vores søn lige højt, hvilket hun var enig i. Jeg nævnte så også, at mon det ikke kunne konkluderes at vores søn dermed også elskede os begge to som hans forældre, lige højt. Dette samtykkede hun i. Jeg forsøgte at drage en konklusion: Hvis det forholder sig sådan, hvorfor er det så at du forsøger at minimere mit samvær med vores dreng til det absolut mindste som jeg ved lov er påkrævet? spurgte jeg. Hun tænkte sig om. Spurgte så om min mobiltelefon var slukket således at jeg ikke optog noget af samtalen? Jeg forsikrede hende om at det var den. Hun sagde så; Grunden til at jeg forlanger i Statsforvaltningen at du får et minimum af samvær er, at så har jeg noget at handle med. Jeg var rystet over at høre det. Tænk at den kvinde jeg i måneder forinden havde forsøgt at få flere børn med, nu sad og kidnappede min søn for økonomisk vindings skyld. Hun ødelagde noget smukt og kærligt hos ham, hun skabte nu dette følelsesmæssige traume hos ham, for at bedre kunne gennemtrumfe sine økonomiske interesser. Og dette fra min hustru, som kom fra en velstillet familie. Dette fra min hustru, som på dette tidspunkt havde fast ejendom for 18 millioner kroner. Og jeg som brugte alt hvad jeg ejede på vores familie og dens trivsel. Min hustru bruger fortsat, den dag i dag, næsten 2 år senere, de samme metoder. Hun sanktionerer når jeg forsøger at vinde argumentationen. Hun lader mig ikke tale i telefon med min dreng, en funktion han ellers selv havde lært. Han havde lært at ringe mig op fra fastnettelefonens adressebog, hvilket han på egen hånd gjorde nogle gange, indtil min hustru opdagede det. Hun nedlagde sidenhen denne gratis telefon linje - men beholdt alt andet i vores hidtidige abonnement pakke. Jeg finder mig derfor nødsaget til, med mellemrum, at tage forbi min drengs skole, og hilse på ham. Kramme ham, holde ham ind til mig. Vi nyder det, og vi savner hinanden. Han lider og har haft en svær start på sin skolegang i savnet og afmagten. Min

samværsresolution lyder på 9/5, så jeg ser ham 5 døgn. Men det er svært at følge ordentligt med i hans liv og skolegang, til stor sorg for mig. Jeg har klaget min sag 3 gange, hvorfor den nu lægger hos Ankestyrelsen. Jeg hævder blandt andet at Statsforvaltningen er med til understøtte et økonomisk magtforhold ved ikke i udgangspunktet at sørge for en ligelig fordeling af samvær. Et magtforhold Statsforvaltningen var med til at underbygge med en skæv fordeling af tid med det fælles barn. Dette er samtidig en fordeling der har en uhensigtsmæssig stor konsekvens for samværet med min søn og min søns ret til begge sine forældre, og barnets tarv i det hele taget. Jeg mener at man i sagsbehandlingen har negligeret statsforvaltningens egne retningslinjer (samværsguide) om barnets ret til to forældre. I samværsguiden fra statsforvaltningen står det skrevet at "en adskillelse fra den anden forælder på op til 10 dage kan gøre, at barnet oplever en vis fremmedgørelse. Det kan medføre, at barnet skal bruge mange ressourcer på at lære den anden forælder at kende igen, og det påvirker både barnet og samværet. Dertil kommer, at det kan blive svært for samværsforælderen at følge med i barnets udvikling og videre i relation til hans nuværende alder" Børn i alderen 6-10 år er stadig meget knyttet til og afhængige af deres forældre. De kan derfor have et stort behov for at være sammen med begge forældre i så lang tid som muligt. Min søn forsøger selv at skaffe sig mere tid med mig, hans far. Dette gør han ved at spille syg i skolen så jeg mange gange er blevet ringet op for at komme og hente ham. Når vi er hjemme liver han sjovt nok op. Dette er sidenhen stoppet ved at jeg drøftede hans trivsel og livssituation mere indgående med læreren. Men her taber min søn igen. Det var ellers smart fundet på. Han fravælger også sine fritidsaktiviteter for at kunne komme hjem til mig, og bare bruge tiden med sin far. Jeg har forsøgt via mægling i Statsforvaltningen, at få min hustru på mere retfærdige tanker - men hun er stædig, og har jo vundet momentum, også via Statsforvaltningen. Min søn lider således under den nuværende ordning - og vi forsøger at ændre samværet til 7/7. Men moderen og landets mest berygtede advokat vil sandsynligt finde nye konflikter frem til mødet, eller også sørger de for at skabe nogle.

Vigtigt, dette er ikke min situation, det er min vens. Han lider af Aspergers og kan ikke overskue at tage konflikten med statsforvaltningen igen, erfaringerne derfra er elendige. Men han har givet mig lov til at fortælle historien, alt kan selvfølgelig dokumenteres og faderen vil gerne svare på spørgsmål: Jeg lider af Aspergers hvorfor jeg er stille og konfliktsky. Moderen er "normal", og absolut ikke konfliktsky, hun er meget stor og "larmede" og ikke bange for at råbe af fremmede folk midt på gaden hvis de f.eks. støder ind i hende (Dette er ikke nødvendigvis ondt, det er alene for at fortælle om forskellene i personlighederne). Vi har en fælles datter, en velfungerende pige der altid er blevet behandlet pænt fra min side. Hun klagede under et almindeligt møde i statsforvaltningen over at "mor hele tiden råbte af hende og skældte hende ud". Det startede en kæmpe sag jeg på en eller anden måde endte som den "onde" i til trods for at jeg alle dage har behandlet min datter godt. Moderen hævdede at det var noget jeg havde fået hende til at sige, i det følgende møde valgte moderen at råbe og skrigte af alle der ville høre på hende, og kom med de obligatoriske tårer. Statsamtet gav hende medhold til trods for at hun til det møde der skulle fastsætte om hun råbte og skreg af hendes datter bestod af hende der råbte og skreg og ingen andre fik ord indført? Statsamtet tog mere og mere fra mig, de tog i snit 1 dag fra mit samvær hver gang moderen åbnede om opfundne forhold (Det kostede mig 1 dags samvær at jeg ringede til moderen og spurgte om lov til at tage vores datter med til Frankrig i en uge). Det endte med at min datter skulle lyve til mig om at hun havde mobiltelefon, hun måtte ikke fortælle om hvad der skete hjemme hos mor eller i skolen osv. hvilket gjorde min datter meget tavs, hun vidste ikke hvad hun måtte sige mere. Min datter valgte at fortælle om forholdet til nogle venner af mig hvilket var en forfærdelig situation, min datter turde ikke tale med mig af frygt for hvad moderen ville sige. Jeg valgte at klage til statsamtet over de forhold da det er absurd imod en pige på 11 år. Resultatet blev at de tog mere tid fra mig, så skulle min datter jo ikke gå rundt og lyve så længe ????? Nu har jeg ikke samkvem med min datter mere, og det eneste jeg har gjort er at være der for min datter, lytte til

hende og sørge for at hun havde det godt. Jeg har aldrig gjort noget forkert, det eneste statsforvaltningen pålagde mig var at jeg skulle gå ture med min datter hvilket jeg så gjorde. P.S En detalje fra møderne, min datter havde fortalt en pædagog på hendes SFO at hun overvejede at løbe hjemmefra fordi mor hele tiden skældte på hende og hun aldrig fik fred. Da det blev forelagt Statsforvaltningen mistede jeg samværet med hende i julen?

Samværs sag nu på fjerde år. Mor lyver om alt, jeg høres ikke, hun spreder løgne og usandt smuds om mig så jeg render panden imod en mur alle steder. Hun har fået gjort min søn infantil autist for at opnå goder til sig selv. For at misbruge hans diagnose mod mig. Fået bevilliget handicap bil, og alt muligt han ikke har brug for. Hun har selv diagnoser men kommunen ignorerer. Han ser mig 2 timer hver 14 dag på mors bopæl. Hun misbruger drengen for at opnå opmærksomhed og penge. Jeg selv har 4 andre børn. Veluddannet (civilingeniør) og en god familie. Min søn har ikke set andre end mig i snart 5 år. Gode bedsteforældre og søskende. Jeg har aldrig været sammen med alle mine 3 børn på samme tid grundet hende. Kæmpe lang og meget trist historie. Skal i retten om 14 dage da mor og advokat vil suspendere samvær og opnå fuld forældremyndighed. Jeg forventer hun vil sidde og tude og opnå sympati og måske mister jeg den pga. hendes skuespil og falske anklager om vold, druk og meget mere. Alt er grundløst og ingen lytter til mig. Mister jeg den, giver jeg 100% op efter 4 år i helvede for at kunne se min dreng. Er lykkelig ellers med mine andre 4 børn i eget hus og eget firma osv.

Gik fra hinanden og det gik fint indtil moren fik en kæreste der 3.5 år senere viste sig at være pædofil. Moren ville ikke smide ham ud af økonomiske årsager. Efterfølgende fik moren psykologhjælp, men da det stoppede begyndte moren at tilbageholde barnet fra samvær. Har ikke set barnet i 14 måneder stort set. Statsforvaltning, Fogedret og Socialforvaltning har ikke ville gøre ret meget og barnet er nu psykisk ustabil pga.

behandlingen fra morens side. Der er lavet flere aftaler om samvær i både statsforvaltning og fogedret, men moren har valgt ikke at overholde nogen af dem og er også dømt for tilbageholdelse uden grund. Er blevet advaret om, efter kun 1 måneds tilbageholde, at barnet ville tage skade, men moren har været ligeglad. Der er ingen ændring i samværsaftale, og moren har nu søgt om børnebidrag, da barnet jo kun er hos hende.

Sagen er blevet bragt i medierne. På trods af der er underretninger på mor i forhold til barnet oplyses de ikke til far. Far overfalder af mors familie og mister forældremyndighed. Ingen vil lytte til fagpersoners vurderinger hvis de støtter far. Hverken sundhedsplejersken eller Mandecentrets daværende leder. Mangelfuld undersøgelse koster forældremyndighed i byretten. Efter sagen er afsluttet foreslog man på trods af højt konflikt og total opdeling af hjemmene. (Barnet må ikke bruge tøj osv. fra far ved mor) bevist psykisk syg mor som er vurderet ikke at have forælderevner op til flere gange. Derfor også 2 tvangsfjernelser. Jeg fik tilbudt psykolog for at kunne sikre samvær mellem mor og barnet. Børnebidrag efter nu 6 måneder stadig ikke fastsat. Kort sagt. Far kan ikke være forælder uden det bevises gennem undersøgelse. Mors tarv vægter højere end barnet fordi et barn kan kun have det godt, hvis mor har det godt.

I det at min søns mor kun skulle bruge mig til at hun kunne få en efternøler som hun selv har sagt, efter han var blevet født. Vi blev enig om at flytte fra hinanden da han var blevet ca. 2,5 år og jeg ikke havde så meget indflydelse på hans opdragelse og trivsel fra da han blev født til vi flyttede fra hinanden ,, først da vi var det og jeg havde ham den første gang følte jeg mig som far ,, når jeg tænker tilbage har hun planlagt det hele ,, det er nu lidt over 3 år siden og det er først nu jeg bukker under med psykiske problemer om hvordan man kan behandle en person sådan og være så egoistisk og vil ha et barn og ikke tænke på hvad man udsætter sit barn for ,, der ligger meget mere i det, end jeg lige kan skrive. Men håber da på at

nogle kan hjælpe mig og fortælle om der er andre der har været ude for noget magen til.

Min historie, jeg har kendt moren i ca. 20 år, bliver gift med hende i år 2000 til 2014, fik to dejlige børn, dreng og pige. Efter vi fik børnene, blive moren syg, mange sygdomme, som kommune også var inden i, jeg passede min børn så meget som muligt, mens moren lå på sofaen, kun ikke noget, det var altid mig som far der skulle tage ungerne til sport og osv., der kom aflastning ind, jeg skulle også arbejde. I slutningen af 2013, vil moren ikke mere. Hun tåge ungerne fik en leglighed, hun holdt ungerne fra mig, jeg måtte passe huset som vi havde, måtte pak min ting ned, moren tåge alt det nyeste ting, så jeg fik alt det gamle, ungerne vil ud til mig, fordi jeg had en lille hvalpe, jeg prøvet at se dem, men måtte ikke, fik at vide det kun skade min sag. Her i år had jeg min børn fra marts-maj, moren gik igen til statsamt fordi hun ikke fik hustrubidrag, nu må jeg ikke se min børn pga. moren igen, mig og ungerne had det pisse godt sammen. Men ikke noget overnatning pga. mit arbejde, nu står jeg igen, ikke at se min børn.

Når kampen bliver beskidt, er det vores børn der bliver taberne – og alle lægger ansvaret fra sig. Siden min ex og jeg gik fra hinanden i Maj 2012 hun nærmest kørt krig med børnene som våben lige siden. Til trods for at allerede var lavet en forældreundersøgelse af os begge, som oven i købet konkluderede at vores indbyrdes konflikt var den største trussel for vores børns trivsel, så gad hun ikke medvirke i det mæglingforløb som kommunen tilbød os. Og da vores børn på 3 og 5 år, bliver ved med at plage om at de savner mig og vil være mere hos mig, vælger deres mors storesøster at ringe til vores børns børnehaven, og fortælle at hun tror familien har brug for hjælp da min største datter skulle have fortalt hendes mor, at hun har haft sin fars tissemand i munden. Børnenes mor søger derfor straks statsforvaltningen om fuld forældremyndighed (for 3. gang) og frataget mit samvær, og så kører hele møllen ellers. Min datter bliver afhørt i børnehuset, sammen med børnenes mor og mormor. Og her har man den politik at man ikke

vil høre eller se børnene sammen med den forældre der er eller har været anklaget. De vælger ikke engang at bruge den psykologiske forældreundersøgelse der allerede findes i kommunen som baggrundsoplysninger om mig. Men vælger at tro på den udlægning fra moderen om mig, som værende noget nær psykopat. Børnehuset "glemmer" helt at de er blevet bedt om at lave en udredning, men fokuserer blot på at se hvordan det påståede overgreb påvirker min datter. Til trods at politiet ikke kan få min datter til at udtale noget belastende om mig, så det ender med at de direkte spørger hende om det er rigtigt at hun har fortalt hendes mor at hun har haft fars tissemand i munden, hvortil hun svarer – "Jeg snød hende bare". Og for ikke det skal være løgn, så er anmeldelsen kommet 20 minutter efter at børnenes mor lige har truet mig på sms, da hun ville aflyse en aftale om at jeg skulle have pigerne om eftermiddagen i nogle timer og spise aftensmad sammen med dem – hun informere mig at jeg ikke skal hente dem fra kl. 15 – 19 alligevel, jeg skriver det syntes jeg ikke er i orden hun sådan aflyser, men at jeg i stedet vil hente dem tidligere, og at hun så bare kan hente dem hos mig, når hun ville have hentet dem fra børnehaven. - så er du også selv uden om det, skriver hun til mig. Og 20 min efter bliver jeg anmeldt. Politiet er hurtige til at lukke sagen, som ren chikane, også i og med at alle andre beskriver vores børn som gladere og mere trykke i samvær med mig, end deres mor. Heller ikke det vælger man at skelne til i børnehuset. Så den psykologiske undersøgelse ender med at konkludere, at der syntes ikke at være kommet noget frem som afkræfter mistanken om at min datter har været udsat for overgreb. Vi når oven i købet en tur i retten på Frederiksberg, hvor en børnesagkyndig psykolog ved et udvidet forberedende retsmøde fastslår at han finder det højst usandsynligt at jeg på nogen måde har hverken misbrugt eller krænket vores børn, og at han vil tilbyde at observere mig sammen med vores børn 3 dage efter, da han ville kunne spotte tegn hos vores børn hvis de havde været udsat for overgreb i samvær med mig, og at han anbefalede at samværet blev genoptaget hurtigst muligt. Moderen nægter forsat både at udlevere vores børn til samvær og vil have den ført til doms. Jeg bliver af børnenes sagsbehandler i kommunen

opfordret til at klage over psykologen fra børnehushets konklusion til psykolognævnet. Efter ca. 6 måneder kommer de frem til at det ikke engang er en autoriseret psykolog børnehuset har anvendt – som jo netop er en garanti for at det er en veluddannet psykolog med noget erfaring – faktisk er jeg også overbevist om at min lokale cykelsmed ville have kunnet lave en bedre undersøgelse, da det eneste unormale de spottede hos min datter, var et reaktionsmønster som allerede ligger beskrevet fra hendes tid i vuggestuen April 2012 – og som deres mor var den eneste der var uenig i, og som oven i købet resulterede i at hun flyttede dem, fra børnehaven på trods af bekymringsbrev til kommunen, da de mente vores børn ville lide overlast ved et skift på dette tidspunkt. Dansk psykologforenings etiknævnet har nu gennemgået sagen og rejst kritik af psykologen, og bedt hende besvare nogle helt konkrete spørgsmål til undersøgelsen – de selvsamme spørgsmål jeg stiller ved den. Men det forventes at tage ca. 12 måneder før undersøgelsen er slut – og som sikkert kun ender med at psykologen får en næse. Statsforvaltningen er 6 måneder om officielt at suspendere mit samvær med mine børn pga. mistanken om overgreb, men vælger at gøre til trods for at sagen for længst er lukket af politiet, som ren chikane. Jeg klager naturligvis over denne afgørelse, men venter til jeg har byrettens dom i hånden, så dette sker først i januar 2015. Frifundet for alle anklager og stadig fælles forældremyndighed. Den anker pigernes moder selvfølgelig til landsretten og nægter fortsat alt samvær og kontakt til mig – end ikke telefonkontakt. Landsretten ophæver ved dom den 12.03.2015 den fælles forældremyndighed over vores børn, da den finder det utænkeligt at vi er i stand til at samarbejde til vores børns bedste, da deres mor som de skriver – obstruere en hver form for kontakt, selv telefonisk, til mig. Den fulde forældremyndighed tillægges deres mor, da jeg kun har nedlagt påstand om fortsat fælles. Så alt i mens jeg afventer svar på min ansøgning om at sagen for højesteret, kan jeg kun sidde her og læse i den psykologiske undersøgelse der er lavet i Børnehuset tilbage i juni måned sidste år, hvor meget det fylder hos min datter at hun ikke ser mig, og hvor meget hun savner mig. Jeg har så brugt ventetiden på at søge svar på hvordan det

kan lykkes en dokumenteret hjerneskadet moder, som oven i købet er tilkendt permanent hjemmevejleder for at få eget liv til at hænge sammen, at kunne køre sådan med systemet. Og alle vasker hænder og lægger ansvaret fra sig – Ministeren tørre den af på kommunalbestyrelsen – selv ansvaret for at børnehuse ikke anvender ordentligt kvalificerede medarbejdere - og kommunalbestyrelsen sender hele ansvaret tilbage til ministeren. – End ikke hvem der har ansvaret for de såkaldte Børnehuse, hvor vores børn bliver undersøgt ved mistanke om overgreb. De kan lave det værste makværk, som i dagens Danmark hvor igen tør tænke selv, men hvor alle skal stoppes i kasser, får det fatale konsekvenser for vores børn. Er der slet igen der tager ansvar for noget som helst i dagens Danmark?? Det er mit inderlige håb at I vil hjælpe mig at få systemet til at komme i tale om dette problem.

Lang historie. Men da et 20 år langt forhold brast efter talrige redningsforsøg familie og parterapi, blev det en vendetta fra morens side hvor børnene blev brugt som våben mod faren. Børnene var 14 og 12 ved skilsmissemidten og der blev derfor ikke truffet afgørelse fra SF vedr. samvær. I stedet har moret fremturet med usandheder og manipulerer og kontrollerer fortsat børnene (selvom de nu er 19 og 16!) hun billiger overhovedet ikke at de ser deres far og derfor er samværet minimalt. Dvs. 1-2 uger sammenlagt pr. år. Hertil skal tilføjes at hun for den ældste har søgt uddannelsesbidrag på trods af at jeg har oprettet og udbetalt en uddannelseskonto til ham. Det faktum har SF ignoreret og afgjort at jeg skal betale uddannelsesbidrag igen!! (Dvs. 2 gange). Jeg har anket SF afgørelse til Ankestyrelsen i december 2014... Og har endnu intet hørt andet end at de regner med at have behandlet sagen inden 6 mdr.!! I mellemtiden har moren rettet henvendelse til udbet.dk som nu kradser udd. bidraget ind. Også på trods af jeg fortsat indbetaler på en udd. Opsparing. Morens konstante chikanerier ødelægger med andre ord enhver normalisering af far-søn relationen og skader mine børn. At hun heller ikke informerer mig når mine børn indlægges på hospitalet understreger blot pointen endnu tydeligere. Hun bruger børnene som våben.

Min kone levede dobbelt liv og bruger datteren til at dække for sig om hendes løgne datteren er nu så ødelagt så min ex kan få hende til at lyve om alt for sig (hun er 16 år) datteren har hun fået til at sige jeg er gammel alkoholiker har slået mor intet af dette er rigtigt hun bruges også til at ødelægge min kærestes og mine venners venskaber Der ligger 7 bekymringer fra både skoler psykolog og sagsbehandler og 3 underretninger på at mor datter forhold ikke er normalt men det har kommunen vendt til at hun mangler en fader figur ? Dette på trods af at der ikke er nogen bekymring for far datter forhold Min søn på 18 ser jeg ikke mere da han er blevet fyldt med had mod mig af hans mor der er meget mere i denne sag men kan ikke skrive det hele her Kan kun sige at høje Tåstrup kommunen har svigtet og ødelagt mine børn ikke denne sag

Moderen anlagde i 2001 forældremyndighedssag mod mig med påstand om, at hun alene skulle have forældremyndigheden over vore tre fælles børn, 2-3 år gamle. Statsamtet traf afgørelsen om et spinkelt samvær, som i årenes løb med moderens konstante modvilje blev udvidet, indtil Statsamtet i 2006 ikke indkaldte til flere møder, idet mønstret var tydeligt, at jeg gennem argumentation og forhandling fik bevirket, at der blev fastsat mere og mere samvær for hver gang, vi mødtes i Amtet. Statsamtet og senere Statsforvaltningen har i årene 2001 til 2012 begået adskillige sagsbehandlingsfejl, forsømmelser, magtfordrejning, manglende overholdelse af forvaltningslovens bestemmelser om aktindsigt osv., som jeg i alle årene i overvejende grad har fået medhold i hos Familiestyrelsen. Der er dokumentation for over 200 beklagelser over alvorlige fejl begået af Statsforvaltningen i den ene sag omhandlende mine tre børn, uden at forvaltningen har ændret på praksis. Jeg har sideløbende udøvet juridisk rådgivning i egen virksomhed og været rådgiver og professionel bisidder for flere hundrede forældre i samme situation og på den måde fået indsigt i, hvorledes forvaltningen skalter og valter efter forgodtbefindende. Jeg har i egenskab af rådgiver for en lokal forening haft foretræde for

Folketingets Retsudvalg og fremført dokumentation for, at børnekonventionen og danske love og bestemmelser ikke overholdes af myndighederne. I dag bor min ældste datter på 17 år hos mig, og hun har for år tilbage selv ønsket, at hendes moder ikke har del i forældremyndigheden. Min datter er bevidst om, at hendes moder har udnyttet de danske myndigheders præferencer for moderen i sagen, og i dag ser hun kun ganske sjældent med sin moder, ca. 3-4 dage om året. De danske myndigheder og navngivne ledere i forvaltningen samt dommere har gennem ignorance og uvidenhed begrænset mine børn i deres udvikling og muligheder, idet man fra disse myndigheders side stedse har forholdt sig til moderens forklaringer. Der har klart været tale om en alvorlig grad af kønsdiskriminering men også manglende kompetence hos sagsbehandlere i systemet.

Kort fortalt: Jeg gå ned på stress fordi min eks brugt for meget penge og jeg har arbejdet for meget og hun var besat af min datters kronisk sygdom og der var endelig ikke noget forhold mellem os længere og hun byggede en mur over for mine børn. Så sluttede forholdet i maj 2013 efter jeg har prøvet på mange forskellige "voksen og civiliseret" måde at komme igennem til hende. Hvor du så hun endelig spurt om skilles os. Den dag hun sagde hun vil skilles, så forsvinde hun men mine to børn på 5 og 7 men hans påstand at hun havde dokumenter fra SFV til at tage børnene med. Hvilket jeg fandt jeg ud af efter nogen få det var en løgner, derefter starter hun at påstå at jeg sende hende trusler via SMS da endelig kun spurgt hende hvornår jeg vil få se mine børn og få penge til at betale for regning eftersom hun nærmest havde tømt vores fælles konto og flyttede penge til en privat konto hun havde oprettet få dage før hun forsvandt med børnene. Det vil sige hun havde de planlagt! Efter 3-5 dage efter miste jeg alle kontakt med mine børn og forsvinde hun med mine 2 børn for 6 måneder hvor jeg så finde ud af efter næste 3 måneder at hun skjult sig en i krisecenter med børnene. Jeg finder næstmest efter 5 måneder at de er i Odense. I mellem tiden har hun meldt mig til politiet som psykisk syg og

farligt og at jeg vil bortføre børnene til udlandet. Alle sammen grundløse påstande. I retten finder jeg så ud af, at hendes forklaring til krisecenter var at jeg har udøvet psykisk vold over for moren og børnene. Vi mødes først i SFV efter nærmest 3 måneder hvor moren nægte fuldstændig at jeg er i stand til at passe børnene og at jeg vil bortføre børnene og jeg blev behandlet som en psykisk syg person af SVF personale. Så jeg gå fra mødet uden nogen form for aftaler og så høre jeg endelig ikke mere SVF for mere end 4 måneder. Deres forklaring omstrukturering og forsendelse af dokumentation og brev til forkert adresse!!! Jeg bringe alle sager (ægtefællebidrag, børnebidrag, og forældremyndighed) i retten efter flere måneders kamp med SFV og som i mange andre sager taber jeg endelig alle sager. Jeg skal betale børnebidrag selv om jeg ikke havde nogen indtægt, jeg fik ingen ægtefællebidrag selv om jeg ikke var i stand til at forsøge mig selv, mistede forældremyndighed baseret på en enkelte udtalelse af min børn til børnesagkyndig ansat af retten, efter min børn er blev "hjernevasket" af deres mor for mere end 8-9 måneder og pga. af "højkonflikt" skabt kun af moren der på enten tidspunkt vil samearbejder Indtil sagen bringes i retten, så har jeg forsøgt at kontakte politiet og blev afvist med at jeg er psykisk syg og det kun moren der har ret til børnene, selv om efter lovgivning indtil rettens afgørelse har jeg været bopælsforælderen. Jeg skulle også selv ansøge efter samvær selvom jeg var bopælsforælderen. Efter mange forsøg at kommer i kontakt med SFV og absurd lange ventetid i telefonen blev der ikke tildelt en midlertidig afgørelse for samvær med mine børn. Jeg fik først tildelt "kendesamvær" til mine børn (overvåget samvær 2 timer hver 3 måned for et år) baseret igen på høj konflikt kun skabt af moren og ikke andet. På enten tidspunkt har så moren heller vist nogen form for dokumentation eller bevis af hendes påstande. Og selve der har været erklæring fra min læge og dokumentation fra skolerne at jeg er en vel fungerende og vel egnet far. I dag har jeg også et tilhold fra politiet. Igen baseret kun på falske anklager fra moren siden. En dag overtrådt jeg tilhold fordi børnene blev ikke afleveret til samvær som aftalt pga. min datter har været indlagt i hospitalet. Så til at bekræfte at det var sandt, finde jeg sygehuset og finde mine datter. Det udvikler

sig så en scene fra morens siden og jeg blive nødt til at hurtig forlade sygehuset fordi politiet blive tilkaldt. Jeg finde så ud af senere at jeg blev sigtet for dødrussel over for moren da jeg var i sygehuset og for overtrædelse af tilhold. Til min held, jeg har optaget på video helt episoden med skjult kamera og nu har politiet droppet anklager over for mig og nu er moren sigtet for falske anklager. Det kaldes til møde i retten inden for den næste måneds tid. Lige nu så er "kendesamvær" slut og der blev lavet rapport hvor det stå meget klart at mine børn er under meget pres og de bliver psykisk voldtægt af deres mor og de helt klar savner deres far. Alligevel rapporterne ignoreres af SFV og det er nu efter 2 år at de vil lave en børnesagkyndig undersøgelse selvom jeg har anmodet for det tidligere og fået afslag. Summering, er at i 2 år har børnene sæt sine far samlet maks. 10 timer pga. af morens samarbejdschikane, SFV langsom og ret ineffektiv sagsbehandling. Og det resultere i at børnene er ret store psykisk pres, de bor med en mor der er vist psykisk ustabil og ikke er i stand til at samarbejde og varetage børnenes tarv: Jeg blev ført ekstremt meget stress med skadelig virkning eftersom har jeg på forhånd svært med at håndtere stres og samtidig stor økonomisk tab (tab arbejder, tilbagekøb af pensioner, advokat salær, osv.). Udover behandles jeg af politiet som kriminelt selvom jeg intet gjort. Og dette er kun toppen af isbjerget. Det vil tage mig flere timer til skrev alt de gange jeg blev udsat for misinformereret, forskelsbehandlet og overtrædelse af lovgivning uden konsekvenser. Jeg har søgt for at min sag af grundigt dokumenteret. Også med opkald optagelse, video optagelse og samtale optagelser.

Jeg sidder som far i et system hvor moder har Border line sygdom, jeg finder samtidig ud af at hun har sygeliggjort mine børn (har fuld dokumentation på alt) men politi kommune osv. har valgt at stole på den syge moder og indgivet beskyldninger hele vejen frem og sat mig ud af spillet, jeg er blevet frikendt på alt men kommunen har valgt at gemme tingene under gulvtæppet efter følgende da de er klar over at de har medvirket til nye sygeliggørelser af børnene.

Dette er en længere historie som jeg med glæde vil videregive, da jeg står magtesløst og kan se på mine børn fortsat bliver gjort syge (der er 2 forældre fra forældre bestyrelsen som har reg. sygeliggørelse af mine børn, dagplejemor har indgivet bekymring men er ikke blevet spurgt efterfølgende, jeg har fået nye hospitalsudskrifter hvor der direkte står at mine børn er mødt op med blå mærker og forsøgt at gøre dem syge med ny sygdom.

Det hele startede den 22/1-14. Jeg skulle på arbejde og tog hjemmefra klokken 6, og da jeg var heldig at få to timer før fri tog jeg hjem og ankommer til mit hjem klokken 15. Ved min ankomst til hjemmet ser jeg at tv er tændt, lyset i flere rum er også ligeså tændt, uden at tænker videre over dette begynder jeg det daglige oprydning og forbereder til aftenmad, da klokken så er 17:30 og min tidligere sammenlever og fælles barn ikke er kommet hjem vælger jeg så at ringe og forhøre mig om hvornår hun vil komme hjem for maden var klar, hun siger så at hun ikke kommer hjem og aldrig kommer tilbage. Jeg kontakter så politiet for at fortælle at hun har fjernet min søn fra hjemmet og der grund til bekymring da hun tidligere har forsøgt selvmord, havde været i narko-misbrug og fik Black out. Politiet ringer så til moren, og kort efter får jeg en opringning fra politiet som så bare siger, jeg godt vidste, hvorfor hun havde forladt hjemmet, jeg anede ikke hvad de talte om, for vi kyssede farvel om morgen med et "ses senere skat". Vi havde heller ikke skændes hverken dagen før eller dagene op til hendes pludselige beslutning. Jeg kontakter Statsforvaltningen, som så indkaldte til møde, jeg var den eneste der mødte op efter som x-en valgte at udeblive og undlade at give Statsforvaltning besked. Jeg søgte om bopælsretten over vores barn, SF forklarede mig, at de var nødt til at høre hende inden de tog beslutning om hvad der skulle ske. Efter de (formentlig) havde talt med hende, besluttede SF at sagen skulle videre gå til byretten. Mens jeg ventede på sagen kom for i retten, blev jeg indkaldt til et møde i familie afdeling, da de havde fået en indberetning på mit barn og man mente der var grund til bekymringer. Indberetningen lød på at x-en var

mødt op på et krisecenter med vores barn, barnet var møgbeskidt, havde madrester i håret og et brændemærke på den ene hånd. Jeg bad dem sende mit barn hjem til mig omgående, men så let kunne det ikke gøre, fik jeg at vide, fordi barnet jo var hos hende og at familie afdelingen selv havde hentet mor og barn på krisecenteret og anbragt dem på et familiecenter. Herfra skulle der så laves en § 50 og forældre evne undersøgelse, som jeg frivilligt deltog i. Byretten ville ikke afsige afgørelse i sagen mens dette stod på. Alt i mens dette så kørte, fik jeg i april måned og frem til August måned, lov til at se mit barn hver anden torsdag i 2 timer, overvåget (kommunen kaldte det støttet samvær). Undersøgelserne viste at moderen er uegnet og jeg egnet, dog skulle jeg have støtte i hjemmet. En støtte der endnu ikke er blevet tilbudt. Jeg tilbyder så selv at flytte på familiecenteret men for besked om dette ikke bare kunne lade gøre og jeg desuden er for ressourcestærk, men jeg for denne besked "sig ja til en frivillig anbringelse eller vi tvangsfjerner dit barn, og af frygt siger jeg så ja. August 2014 anbringes min søn i plejefamilie og jeg må nu se i 3 hver anden weekend, samt ringe to gange om ugen. December 2014 Opfølgingsmøde. På et opfølgings møde får jeg at vide, mit sammenværd skal øges til 6 timer dog hver 4 uge, da plejefamilien er træt af hyppigheden i samværet, og ringe tider en gang om ugen, og under dette møde siger jeg intet men må stille siddende finde mig i grove beskyldninger fra eks, "den klassiske" (jeg drikker jeg er er voldlig) hvilket ikke passer.

Mor havde klart fordele hos SF ved at hade far. Hadet var ubegrundet og bundende i gamle historier fra et åbenbart ikke tilfredsstillende ægteskab. (Man skal jo være 2 for at opnå et tilfredsstillende ægteskab :-))

Min sag er meget lang. Jeg orker snart ikke bruge flere kræfter på at skrive til nogle, da intet til d.d. har hjulpet noget. Herunder kopi af mit skriv: Jeg sammen med min private socialrådgiver har fundet det nødvendigt, at gå til Borgmesteren i Herlev Kommune, hvor vi vil bede om et møde. Vi

vil klage over den fuldstændige urimelige behandling, som jeg har fået af Herlev Kommune, hvor man noget nær ensidigt bare kun har taget morens udtalelser seriøst konstant, således at de nu stopper med at hjælpe mig med at gense min datter og blot henviser mig til Statsforvaltningen vel vidende, at jeg har klaget over Statsforvaltningen via min advokat. Min sag er en ren menneskejagt fra både moren og systemets side, som nå har stået på i snart 4 år. Et helvede for mig med vanvittige store psykologiske følger og som nu har kostet mig rigtig mange tusind kr. til advokater og privat socialrådgiver. Bare for at blive rimelig behandlet og prøve at fortælle systemet, at det er moren de skal stoppe. At det er hende der er problemet og ikke mig selvom alle ensidigt har prøvet at gøre mig til problemet. Min private socialrådgiver havde en meget afslørende samtale med Herlev Kommune, hvor de indrømmede, at de godt viste, at moren gjorde alt for at jeg ikke skal se min datter og anvender forældre fremmedgørelse dvs. psykisk ødelægger barnet således at det vender sig mod den anden forældre. For et år siden, hvor moren havde held til, at ødelægge min datter så meget, at hun til sidst sagde, at hun ikke ville se mig, der blev jeg så påvirket, at jeg blev nødt til at sygemelde mig fra mit arbejde i en måned (3 måneder inden havde jeg på et møde fortalt Herlev kommune, at moren anvendte forældrefremmedgørelse. De gjorde ikke noget, som så nu har betydet, at jeg ikke har set min datter i nu over et år). Mens jeg var syg skrev jeg en rapport, som på den mest saglige måde skulle råbe systemet op, således at de kunne forstå, at det var moren de skulle tage fat på og ikke mig. Ligeledes fortælle dem, at moren havde snydt hele systemet fra starten og kun prøvet at få mig ud af min datters liv. Ingen har nu i 4 år ville stoppe moren, som har betydet helvede for mig og min datter, som blev psykisk ødelagt. Jeg har vedhæftet rapporten, som du jo kan læse, hvis du har lyst. For 4 år siden, hvor min sag startede, blev der i en rapport lavet en form for justitsmord i mod mig i forbindelse med en undersøgelse på Rigshospitalet (afdelingen for seksuel misbrugte børn), da man uden beviser overhovedet fremstillede mig som værende grænseoverskridende, havde behov for hjælp og ikke viste hvordan man aede en 4 årige pige. Udtalelser som overhoved ikke var retfærdige at

skrive, men som jo klart hjalp moren i hendes videre plan med at få mig ud af min datters liv. Psykologen som skrev rapporten er der blevet klaget over flere gange før. I min sidste mail skrev jeg, at jeg ikke ville skrive for meget, hvis sagen ikke skulle have din interesse, men jeg føler alligevel at min sag er så graverende og uhyggelig, at den bør se dagens lys. Den indeholder så mange vanvittige uprofessionelle fejl fra systemet side, som klart beviser, at man i Danmark, som mor, gerne må stjæle et barn fra en far uanset hvor meget moren ødelægger barnet på sin vej til målet. Når men jeg håber inderligt, at jeg og min sag kan få lov til, at være med til at sætte lys på det helt groteske system som vi har i dag, som hjælper mødre til, at få taget et barn fra et andet menneske. Jeg vil gerne bemærke, at jeg ikke på nogen måde har ønske om at hævne mig over for nogen, men hvis min sag kan være med til, at bare 1 far ikke skal igennem alt det jeg har været udsat for, så vil jeg være glad. Ligeledes at jeg fuldstændig uforstående overfor hvordan man i et modernet land som Danmark kan få lov til, at sjæle et barn fra en helt normal og velfungerende far. Der er ikke nogen ulykke det står i mål med det at miste et barn og alligevel tillader man det sker i dag over for nogle forældre. Jeg kender en, som har været udsat for det samme som mig og han har ikke set sine 2 drenge i nu over 8 år. En helt almindelig velfungerende far, som ligeledes har kæmpede i mange år, men måtte til sidst give op. Rent menneskeligt burde jeg nok også stoppe min kamp inden jeg bliver helt ødelagt, men af natur så kæmper jeg imod helt åbenlyse urimeligheder og kan derfor ikke acceptere at stoppe min sag. At stoppe min sag vil ligeledes også betyde, at jeg måske aldrig mere får set min datter igen. Jeg kende flere sager, hvor moren har anvendt forældre fremmedgørelse (psykologien opfatter det som børnemishandling) har fået ødelagt barnet så meget, at det heller ikke som voksen vil se sin far på trods af, at han aldrig har gjort noget.

Ekskonen gik resolut efter samvær, 3 børn og gemte dem hos sine forældre i 4 måneder. På grund af den psykiske belastning fra eks og familie, samt udsigten til en ulige kamp i Statsforvaltningen, valgte jeg at skrive under på

bopælen så jeg fik ro. Men jeg forlangte til gengæld at der var samværs aftale. Men pga. manglende viden blev den ikke med klausul. De misbrugte eks situationen, så jeg må se dem længere. Hver gang true og bruger advokat. Jeg har ikke råd og taber derfor.

Min ex og jeg bliver enige om skilsmisse og enige om en 7/7 ordning. Efter ca. 4 måneder indgiver min ex anmodning om ændring af 7/7. Min ex har i løbet af 1,5 år indgivet 6 klager til statsforvaltningen som til sidst, mod egne børnesagkyndiges anbefaling, har justeret 7/7 til en 9/5. Dagen efter afgørelse anmodes der om børnebidrag, som afvises. 5 måneder senere omgøres beslutning med tilbagevirkende kraft. Pt betyder det at jeg indenfor 6-8 måneder er teknisk insolvent og må gå på tvangsauktion med børnenes barndomshjem.

I 2012 bortførte min tidligere samlever vores barn til dk. Her fik hun forældremyndighed bopæl og jeg fik 2 timer samvær om måneden. Barnet er nu 6 år. Jeg er en af de fædre som allerede har en sag for EU domstol for brud af FN BØRNEKONVENTION. Sagen mod DK påbegyndt i april.

Samlivsophør efter mange års uro. 2 fælles børn i skrivende stund et barn på 3 og et barn på 7 måneder. Statsforvaltning uden resultat. Lang sagsbehandling at fremsende papirer til retten i forhold til berømmelse af retsmøde om børnenes bopæl. Nyligt retsmøde i byretten hvor jeg (faderen) får bopæl på begge drenge. Selvom vores mindste blot er 7 måneder. Drengenes mor anker tilsyneladende og har ikke til sinds at acceptere hverken dom eller dommers opfordring om at lade børnene få ro. Hun vil flytte dem til København! Jeg er overbevist om at landsretten vil komme frem til samme resultat. Men ved at fjerne drengene kan hun muligvis udnytte den langsommelige ankeproces til at underminere byretsdommen. I må meget gerne kontakte mig. Sagen er principiel og første gang min advokat

havde oplevet at far fik bopæl på et spædbarn under disse omstændigheder.

Maj 2006 bliver jeg smidt ud af højgravid kæreste 5. Måned (POLSK, Bosiddende i Warszawa), da jeg beder om papir på at jeg har lånt hende penge til at blive gældfri ca. 50.000,- d.kr, grundet dårlig økonomi. Der ud over betaler jeg indskud til fælleslejlighed, ca. 100.000,- d.kr. Jeg finder ud af at jeg pludselig ikke figurerer på lejligheden og at kvinden ikke kender til lånet. Da jeg presser på, for at få papir på mine lån/skøde, bliver jeg smidt ud. Jeg flytter tilbage til Danmark. Ved fødsel tager jeg til Warszawa, Polen, for at se vores nyfødte søn. Jeg bliver mødt af 2 store bodybuilder som bærer mig ud fra hospitalet, med besked om at jeg ikke er velkommen. Jeg prøver desperat at komme ind og se min søn, men bliver afvist gang på gang, til slut bliver jeg informeret om at barnet er født med fader ukendt og helt bortvist fra hospitals området. Efterfølgende dag henvender jeg mig til det Danske konsulat om hjælp, men bliver afvist her om hjælp. Jeg får herefter fat på en Polsk ven, som så sammen med mig henvender os endnu en gang på ambassaden, vi bliver endnu en gang afvist, men får udleveret et papir med numre til forskellige advokater. Ambassaden havde ikke tid til mit problem, var svaret fra den Danske ambassade. Cirka halvanden måned senere får jeg kontakt til en Polsk advokat, som ser på sagen. Svaret fra advokaten var, at jeg ikke kunne stille noget op, da hun havde haft flere sager lignende min episode. Til trods for at jeg påstod jeg var far, måtte jeg vente til barnets mor mente det var rimeligt at få taget en dna prøve på vores barn. Hvad angik lån og lejlighed, til trods for min bank i Polen (Nordea), ville bevidne for min fordel, så ville jeg få svaret at " Her i Polen er der mange udlændinge, som giver store gaver til de polske kvinder). Hjemme i Danmark tager jeg så kontakt til den katolske biskop. Her spørger om hjælp til at få lov at se min søn, men bliver også her afvist. So henvender jeg mig til statsamtet som giver udtryk for at selvfølgelig vil de hjælpe. Jeg måder op hos statsamtet og forelægger min sag, men da de ser at barnet er født i Polen, kan de desværre ikke hjælpe mig. Efter ca. 3/4 år giver jeg op. Ca. 4 år, 2010, efter barnets fødsel, bliver jeg kaldt i retten

i Roskilde, hvor jeg skal informere om min civile status, indkomst og hvad jeg ellers er i besiddelse af, så som ejendom, aktier osv. Så går der yderligere 2 år hvor jeg så endelig bliver kaldt i retten for at få taget dna prøver. I 2013 bliver jeg kaldt i retten i Warszawa, med 1 dags varsel, hvilket ikke var muligt for mig. Jeg henvendte mig til min advokat/ven som IKKE er forældre skabs advokat, men stillede op og så på min sag. Vi forfattere et brev til retten i Warszawa, hvor vi gav udtryk for at det statement, som barnets mor, var kommet med, var langt fra virkeligheden. Vi informerede at det var umuligt at gøre møde i Polen, Warszawa med 1 dags varsel, men ønskede at gøre møde via det danske retssystem. Denne fax bliver sendt til retssystemet i Polen Warszawa. Herefter hører jeg intet, fra Polen, indtil i går hvor jeg modtager et brev fra SKAT, med en domfældelse, for udeblivelse af retten i Polen, Warszawa. Brevet er dateret den 14 april 2015, fra SKAT, modtager den 21 april 2015. Jeg har 4 uger til at komme med indsigelser, hvoraf 1 uge er gået med at fragte brevet til min adresse. SKAT VIL OPKRÆVE 135.000,- d.kr. 11 Maj 2015, penge jeg ikke har, derudover skal jeg betale 2000,- zł. pr. Måned (ca. 4000,- d.kr.) Jeg håber der er nogle som kan hjælpe mig, da jeg er i tidsnød. Håber der er en vel bevandret advokat der har dybere kendskab til den Polsk/Danske retsstilling. Jeg er blevet nægtet samvær med min søn i 9 1/2 år og skal nu også bøde for det. Så er der nogle med erfaring og som kan hjælpe. Jeg har ringet til SKAT OG STATS ANKENÆVNET og disse instanser kan ikke henvise mig til yndig hjælp eller rådgivning.

Skilles efter konens utroskab aftaler fælles mægling ekskone bryder regler kræver børnepenge og alle udgifter betalt ud over børnepenge sender børnene til hendes egen psykolog mor siger børnene har psykiske problemer de ikke har og kræver samværet ændre og får usaglig udtalelse fra hendes egen psykolog og mig faren og børnene på baggrund af tidligere samtaler. Børnene er velfungerende ifølge lærerne og bliver kun optalt positivt og med stor overskud kapacitet og omsorg Ender. Med ændret samvær på den yngste og mindre dage hos mig. Betaler alle udgifter til børnene og moren har et overskud på 1000 kr. pr

barn plus børnene penge hver måned og hævder hun ikke har råd til tøj, sko eller briller Hun betaler intet til børnene af penge hun tjener.

Min x kæreste bad mig søge samvær den dag vi flyttede fra hinanden, sagen tog 3 mdr. at få i statsforvaltningen hvor de udsatte det til et nyt møde seneste inden for 3 mdr. nu er der gået 6 mdr. og stadig ingen indkaldelse pga. falske beskyldninger fra hendes side. Beskyldningerne er følgende: Narko: Jeg har lagt 4 urin prøver under opsyn af læge, testet for kokain, hash og amfetamin= Alle negative Psykisk syg: Jeg skrev under på at de måtte indhente min læge journal, den var helt normal, har kun brugt læge ved alm sygdom og min læge har skrevet at jeg aldrig har været kendt i psykisk sammenhæng. Altså igen falsk anklage. Rockerrelateret: Jeg ringede til center for rocker og bande kriminalitet, de har udtalt til statsforvaltningen at jeg ikke er bande eller rocker eller plejer omgang. Dagleje: Min x kæreste sagde i statsforvaltningen at dagplejer var nervøs for vores datter, de bad hende om en redegørelse fra hende som var positiv og hun sagde at der var god kontakt mellem far og datter. Advokat: Hun skiftede advokat, den nye havde ikke tid og trak sagen yderligere. Alle disse falske anklager som jeg har modbevist har INGEN følger for min x, hun kan sige som hun har lyst og bliver på ingen måde straffet for sine løgne.

Start 2013 får jeg at vide, at min daværende kone er gravid samtidig med finder vi ud af at jeg taber mig en del og ville have det undersøgt så starter en lang undersøgelse op og ender med en opringning at jeg skal kom til samtale hurtigst mulig på Horsens sygehus sker så to timer efter. Samme dag, en fredag, der får vi at vide at jeg har en knude inde i mellem mine tarme og de sætter det op som kræft til andet er undersøgt for at det skal gå hurtigt det tager hårdt på mig den melding få uger efter vælger man at indlægge mig på kræft udsnit i Århus universitet syge hus og beslutter at jeg skal til undersøgelse og under en kiggert operation finder man så ud af jeg har en eksterbinyger og i alt dette får jeg så en desperation da jeg tænker meget over mit liv og

det med og blive far vis jeg er syg af kræft derfor bliver jeg sommer 2013 indlagt på psykologisk åben afdeling til at få noget piller så jeg kan holde et ok humør samtidig med går forhold i stykker på grund af det her jeg er igennem og tager hårdt på hende og mig men vi bliver sammen og det kør ikke super godt mellem os sommer 2014 mener hun at jeg er for dårlig igen og syntes jeg skulle indlægges til yderlig kontrol med depression da jeg smækker en låge så den går i stykker og smider en kop i jord i vredes udbrud jeg går med til og indlægges for at få det undersøgt finder man frem til at der skulle vær ægteskabelige problemer da de ikke mener at jeg er deprimeret kun i en meget lille grad og de syntes jeg skal få lavet en udredningsplan for at få snakket om det der er sket i dette 1-2år i det får jeg stillet 3 diagnoser som er svigt fra min barndom det er reaktiv tilknytningsforstyrrelse i barndommen tilpasningsreaktion med adfærdssymptomer og emotionelle symptomer og anden uspecificeret symptomer og fund vedr. kognitiv funktioner efter min udskrivelse fra syge hus vælger min kone og ringe til min familie og får mig til at holde 14 dages ferie på Sjælland hvor min familie bor da jeg kommer tilbage den 1 sep. får hun anbragt en campingvogn på en plads fordi hun ikke mener jeg egnet til og vær i mit hus jeg vælger og sige ok vis det er det der skal til for at redde ægteskabet hele sep. måned tømmer hun så hus for alt indbo finder jeg først ud af 1 okt. da hun får fundet et værelse jeg kan bo i da gasfyer er gået i stykker og bank ikke ville hjælpe da vi sidder meget hårdt i det økonomisk så sætter hus til salg og så søger hun fuld forældremyndighed og jeg nægter og give hende den så hun tager den i retten og med mine diagnoser og det samvær jeg haft med min søn det første år vinder hun så den sag jeg og advokat vælger så at vi ikke anker sagen men får lavet en aftale om den skal tages om når der vides noget om samvær da jeg søgt fast samvær med min søn så starter der en lang forløb i statsformidlingen da vi ikke kan blive enig om samvær derfor bliver der besluttet at 28/ 2015 skal jeg starte på 6 timers overvåget samvær over 6 uger det ender ud med 4 timer fordelt fra den 4/2 -25/3 2015 hver gang med 14 dages mellem rum derefter er der opfølgings møde den 7/4 2015 og den 8/4 2015 får jeg mail om at jeg ikke kan have samvær med min søn da de ikke sys jeg og min søn er kommet

tætter på hinanden med overvågnings samvær der har været.

Bliver i august 2012 forladt fra den ene dag til den anden. Mor siger, hun følger vores datter på næsten 3 år i børnehaven, men tager hende i stedet med til hendes familie ca. 80 km væk. Efter adskillige ubesvaret opkald ringer hun tilbage og fortæller, hvor hun er taget hen og at jeg kan se min datter hver anden weekend. Jeg protesterer og fastholder hun skal i børnehaven og at kontakten mellem os skal deles. Mor går i første omgang med til, at jeg kan se hende i weekenderne, hvis jeg kommer og henter hende, hvilket jeg selvfølgelig gør. Jeg erfarer, at mor har meldt vores datter ud af børnehaven uden mit samtykke og at mor i ugen efter hun forlod mig har indgivet en sag til Statsforvaltningen om bopæl og samvær. Jeg bliver tildelt bopæl og vi får en deleordning 3-4-4-3. Moren anker til retten med det samme. Dagen før retten indgår jeg forlig i håbet om, at samarbejdet kan komme op at køre og på baggrund af rådgivning om, at mine chancer ikke er store for at vinde set i lyset af barnets alder 3 år. Efter et halv år, hvor mor ikke lever op til det aftalte og ikke ønske at samarbejde, beder jeg Statsforvaltningen om en børnesagkyndig samtale. Mor har til denne anledning skiftet advokat og mødet bliver afbrudt efter ca. 20 min fordi SF vil indhente udtalelse fra Børnehaven, efter der på mødet er oplæst falske anklager for, at jeg er manipulerende, depressiv, truende, aggressiv og begår omsorgssvigt. Derpå bliver der opfordret til konfliktmægling, hvilket jeg med det samme siger ja til, men mor må tænke over om hun ønsker at deltage. Hun vælger efter 14 dage at takke ja. Børnehaven udtaler at vores datter er et barn i trivsel, alderstilsvarende og velfungerende. Til konfliktmægling fremsættes samme og tidligere anklager. Derpå bliver løbende chikaner i samarbejdet opretholdt. SF træffer afgørelse om at fastholde samværet til 9/5, men udsender ikke denne afgørelse til de involverede parter. Mor og mors søster anklager mig nu for at lide af angst og tale dårligt om mors side af familien. Jeg rykker for afgørelse og beder om en optrapning af samværet til en dele ordning. Herefter indkaldes vi på ny og mor fremsætter nu

anklager om seksuelle overgreb i forbindelse med badesituationer. Mødet afbrydes med besked om, at der ønskes en børnesagkyndig undersøgelse foretaget. Det acceptere mor og far, men mor kan ikke tage stilling til om hun ønsker at deltage i PREP kursus trods SF's opfordring. Den børnesagkyndig undersøgelse forløber med flere interviews, overvåget samvær og vores datter bliver ligeledes interviewet i enrum af børnesagkyndige. Konklusionen er at far ikke har begået overgreb eller omsorgssvigt trods det, at mor har forsat hendes falske anklager, men samtidig vurderer børnesagkyndig, at mor har den største tilknytning og er den primære omsorgsperson. I øjeblikket afventer jeg et høringsmøde fra SF, hvor jeg kan forvente at mit samvær evt. bliver nedsat. Sagsforløbet startet oprindeligt i august 2012 og nuværende sag blev påbegyndt i september 2013. Jeg synes, det er helt grotesk, hvad jeg og min datter er/bliver udsat for og jeg føler i den grad min retssikkerhed og min tillid til systemet er sat ud af funktion, og at jeg oplever en kraftig diskriminering af mig som samværsforældre. Og hvad skal den nye lov lige hjælpe på min og andre cases i dette niveau. Jeg er fuldt klar over at min case langt fra er den værste, men for mig har den store personlige konsekvenser og jeg har en oplevelse af, at jeg har fået "kidnappet" min datter til at starte med og langsomt men sikkert, er jeg blevet frataget tilknytning og groft chikaneret. Og at det så sikkert snart belønnes finder jeg absurd. Hvor kan jeg/vi få hjælp til, at vores børn lider mindst mulig overlast, når vi er oppe mod disse onde kræfter? Ikke i systemet eller hos myndighederne, så hvor så? Der er ingen hjælp, at hente andet end en fælles front og masser og løbende medieomtale, der kan få politikere til at ændre lovgivning, så børn reelt kan blive beskyttet mod at miste tilknytning til den ene forælder.

Man opdager at far har udøvet vold både psykisk og fysisk det stammer fra en underretning fra skolen Jeg vidste det ikke da vi er skilt. Nu har børnene været i børnehus og blevet testes osv. Psdt Ocd er nogen af de ting som de skal i traumebehandling for. En 100 sider lang rapport fra kommunen der fortæller om grov omsorgssvigt

og psykisk tortur. Far fik et tiltalefrafald i december valgte at trække det tilbage men statsadvokaten har valgt at opretholde sigtelsen for vold mod hans egne børn Han vil ikke erkende hvad han har gjort og vil ikke se det fra børnenes perspektiv Trist??

Jeg er en stabil far, som har svært ved at tro på mig selv og som kommunen så bruger. Jeg kommer fra en og barndom men har desværre en far der traf forkerte valg og som Kommune mener den sociale arv kan man ikke bryde. Hvilke jeg desværre er et levende bevis på at man kan. Jeg har optaget møder med kommunen om møder der kun om handler om mig som hvis der er snart nogen højre oppe der gad at høre på mig. For jeg løber panden mod muren som desværre alle gør der er samvær forældre, men vores system vil kollapse nå det jeg er i besiddelse af. Hvilke også er derfor at der er gået politik i det. Og der er ikke fokus på det vigtigste; at mor & far er i barnets liv.

Tre års parforhold med flere pauser fra mor af, som ønskede at finde sig selv ved at date andre. Sidste gang jeg hoppede på limpinden til blev min dejlige datter. Uheldigvis, men forudsigeligt bedres forholdet ikke af at være blevet forældre og jeg forlod mor. Datter fik flaske lige fra start så som far var jeg dengang som nu to år efter hele tiden på banen. Mor brød imidlertid aftaler som vi frivilligt indgik, lavede nye og ændrede også dem. Jeg havde min datter ofte, også på overnatning. Mor blev mere og mere bitter på mig, og de aftaler vi havde for samvær blev mindre og mindre for hver dag som gik, hvorfor vi endte i statsforvaltningen. Lige pludselig kunne jeg kun se min 6 mdr. gamle datter af to ugl besøg og en overnatning. Siden brød mor også denne aftale - om at samvær skulle være i hendes hjem. Det fik ingen konsekvenser. Nu har jeg min datter fredag til søndag i lige uger og søndag til mandag i ulige uger Og her i ferieåret 2015/16 "hele" 2x1 uges ferie som ligger fredag til fredag. Jeg har ikke ret til at være en del af hendes fødselsdag eller hun af sin fars. Mor valgte dagpleje som hun til min overraskelse trods fælles forældremyndighed helt bestemmer -65 km. Væk fra mig. Mor vælger vores

barns for - og efternavn trods fælles forældremyndighed. Mor bestemmer også valg af børnehave når den tid kommer trods fælles forældremyndighed. Jeg skulle havde deltaget i tandlægebesøg - mor ændrede mening og jeg var trods fælles forældremyndighed forment adgang. Jeg har trods fælles forældremyndighed ikke adgang til journal med nem-id. - Der er lang vej til ligestilling på det her område.

Jeg har lært mor til min baby at kende i september 2011. Vi har siden haft alvorlig skænderier og er gået fra hinanden ON/OFF tit og ofte. Men jeg har altid haft en svaghed for kvinden og har altid været villig til at komme i kontakt med hende igen. Sidst i januar måned havde vi et alvorlig skænderi hvor det resulteret i, at vi gik fra hinanden. Senere efter 3 måneder tager hun kontakt til mig igen hvor hun oplyser, at jeg skal til at underskrive nogle papirer på, at jeg er far til hendes barn. Jeg har forlangt en faderskabsundersøgelse idet hun i perioden op til vi gik fra hinanden, havde kontakt til flere uønsket personer. Det gjorde, at jeg var i tvivl om mit barn. Min søn er født og han er mit barn. Jeg har ikke flere børn end den lille alene og jeg ønsker at kunne være hans far. Jeg elsker/elskede hans mor rigtig højt, og jeg ser ham som en resultat af mit kærlighed til hende. Så sent som i sidste måned fandt jeg nogle nøgen billeder med mor til min søn og hendes "ven" som jeg har mødt. Jeg føler mig derfor taget i røven og er frustreret over at hun har ført mig bag i lyset. Jeg har efterfølgende fortalt hende, at vi kan ikke fortsætte sammen og der ikke er tillid mellem os. Det har resulteret i, at hun ønsker ikke, at jeg skal være sammen med min søn. Jeg har ved flere lejligheder understreget for hende, at vores problemer er vores problemer og det skal på ingen måder gå ud over den lilles forhold til sin far. Men det ser ud til, at jeg bliver ført bag i lyst igen og jeg er bekymret for min søn og hans fremtid hos hans mor. Kommunen har adskillige gange vurderet, at hun ikke egnet til at være mor og de har i den forbindelse taget kontakt til Memox.dk som arbejde og laver en forældre kompetence undersøgelse med min søns mor. Mine bekymringer gå ud på, at min søns mor blander problemerne sammen og hun har ordret sagt til mig, at jeg ikke får lov til at være sammen

med min søn, hvis det er at vi ikke skal være sammen. Jeg har fælles forældre myndighed over min søn og der er gået knuder i det hos stats forvaltningen. Jeg arbejder på sagen og regner med, at det vil blive fikset om ikke så lang tid. Jeg har behov for råd og vejledning i forhold til samvær samt tale omkring mine bekymringer.

Min ekskone afbrød konstant mit samvær med børnene mens vi levede sammen alle fem, og fik os til at flytte og opgive et sundt nærmiljø hvor børnene var trygge efter flytning ud smidt derefter konstant problemer med samarbejde omkring børnene derefter kontaktede jeg Statsforvaltning. Så blev det værre søgte derefter gennem retten at få hold på det ved at søge boret for min ældste. Afslag. Dagen efter lukkede min eks telefonadgang til børn. Har boet med mine børn henholdsvis 8 og 3 år. Har nu på 4 år ingen kontakt. Politianmeldt for stalking. 2 gange søgte min eks gennem retten at få forældremyndighed anden gang lykkes det. Efter mange forgæves forsøg om samarbejde i SFV Trods bisidder med min ældste datters pædagog og børnehaveleder. Dokumenterede løgne fra min eks side fra børnehaver etc. intet er forholdt min eks. Kun mig og hun ændrede betingelserne konstant nye problemstillinger. Selv statsamtet nægtede at påtale over for min eks om børnenes ret og tarv i forholdet til begge forældre, hvilket jeg gjorde opmærksom på. Men det stod nederst på deres papir, som om vi var oplyst om dette. Desuden har jeg flere lejligheder bedt SFV om konfliktløsningssteder, muligheder etc. intet svar. Denne børnesagkyndiges undersøgelse blev afbrudt for mit vedkommende da telefon blev lukket til mine børn. Jeg har svigtet 2 gange i forløbet, ved presset møde i SFV, men som jeg skrev til SFV at hvis jeg skal se mine børn under pres mod eks. Er det ikke et sundt miljø For mine børn. Og så vurderede de at pga. det høje konfliktniveau var det nok bedst jeg ikke så mine børn, da der jo alligevel er gået så længe, hvorefter jeg bad om udtalelse om hvor længe både til ankestyrelsen og SFV. På intet tidspunkt har mine børn været til børnesamtale. Og de er nu 12 og 7 år. Har ikke kunnet deltage i hverken jul fødselsdage eller andet. Jeg er selv uddannet dramapædagog og har arbejdet med børn hele mit

liv og dog kunne jeg ikke beskytte mine egne mod dette. De få udtaleser på skrift hos SFV som børnene har udtalt det er godt hos mor men hos far føler de sig hjemme, de må ikke tale om (navn) og ikke far derhjemme. Den fremmedgørelse af mine børn er næsten ubærligt. Var selvstændig med god sund forretning, er nu på det offentlige regning og depression, psykolog, arbejdsprøvning etc. Det der skulle være mine børns grundlovssikrede ret til frit at elske begge sine forældre, er undertrykt. Grundet langsommelig sagsbehandling og udmagrende tidsforbrug har mine børn mistet deres far...

Dette er en historie om hvordan skævhederne i dagens lovgivning gør en samværsforælder magtesløs, og må se hvordan et barn kan fjernes ud af hans liv ved at bopælsforælder udnytter skævheder i loven og i forskelle i rettigheder imellem bopæl og samværsforælder. Det er en historie som havde været meget anderledes hvis man i udgangspunktet havde haft lige rettigheder, men derimod havde et system og forvaltning som sætter fokus på barnets tarv ved at man reelt, og med opfølgning, ser på hvem som forsøger at samarbejde, og hvem som forsøger at reducere den anden person ud af barnets liv. Jeg forlod min eks som jeg har vores datter sammen med i efteråret 2013. Vores datter er nu 2 1/2 år, og hun var 14 måneder på tidspunktet da vi splittede. Vi har fælles forældremyndighed, og vi er begge meget egnede forældre, der elsker vores datter over alt på jord. Vi har begge solide arbejdsforhold og indtjening. Jeg tog samlet 1 måneds barsel. Eftersom vi lige havde købt hus på Frederiksberg, var afhængige af min indtægt - og derfor kunne jeg ikke tage mere end dette. Der blev først forsøget indgået en aftale uden om Statsforvaltningen med en rådgiver vedrørende samvær, da vi var uenige om omfang af samvær. Min eks advokerede for en 11/3 ordning, og jeg mente at vi burde finde frem til en 9/5 ordning, og se hvordan det ville fungere, og med årene gradvis trappe op til deleordning. Dette ville også skabe en stabil base, hvor barnet får opbygget solid tilknytning og relation til både mor og far. Udfaldet efter samtalen med rådgiveren og hendes anbefaling, blev at vi startet hver anden weekend fra vuggestuens afslutning til

søndag kl. 18.30, anden hver tirsdag fra vuggestue slut til kl. 18.30 og anden hver onsdag fra efter vuggestue til torsdag morgen – altid med at jeg hentet og afleveret. Der aftales at en udvidelse kunne komme på tale baseret på erfaringerne, og at det skulle diskuteres igen om nogle måneder. På det tidspunkt var jeg desværre for uvidende til at vide, hvad dette ville betyde for bopæl og de forskellige rettigheder dette indebærer. Jeg var også sikker på, at vi kunne komme til at samarbejde til det bedste for vores datter. Dialogen faldt i stedet sammen, da min eks ikke kunne holde ud at have kontakt efter bruddet, og situationen var meget tilspidset fordi jeg havde en ny kæreste. Det blev klart at min eks havde en agenda som gik på, at isolere mig så meget som muligt fra hende, og fra min datter. Den tid vi havde aftalt til samvær mente hun var for meget. Da min eks allerede havde sendt sagen til Statsforvaltningen, endte vi derfor op med et møde i januar, ca. fire måneder efter at vi havde aftalt ordningen. Jeg troede at det ville lægges vægt på den individuelle sag, og barnets bedste, og hvem som arbejdede for et positivt samarbejde, men i stedet oplevet jeg det modsatte; et rendyrket fokus på forældrenes ret, og ikke barnet. I det første mødet med Statsforvaltningen mødte vi en jurist og en medarbejder under oplæring. Der var ingen børnesagkyndig, fordi "der var ingen tilgængelig". Vi skulle begge fortælle historien, og hvad vi ønskede omkring samvær - og juristen forklaret ud i fra det normative. Juristens reaktion imod mig på ordningen vi var kommet frem til var: "Det var meget tid med din datter, og hvis du tager det til retten vil du nok ikke få så meget" Min eks hævdede vores datter var klyngende efter samvær. Jeg havde fulgt tæt op med vuggestuen, og de havde ikke lagt mærke til noget som helst unormalt - tvært om "hun er en blid og glad pige, og vi har ingen bekymringer overhovedet" var reaktionen jeg fik på skrift. Da jeg spurgte om ikke Statsforvaltningen ville undersøge dybere, for at finde ud af fakta og det individuelle i sagen, sagde juristen at det kunne de ikke undersøge - for det var der ikke tid eller ressourcer til. Sagen endte med, at samværet blev skåret ned med afslutning kl. 17 i stedet for 18.30 på søndage, men udvidet til 18.45 på tirsdage. Der var ingen forståelse eller hensyn til, at min ex ikke ønskede at fremme samarbejde om barnet. Der

var ingen forståelse for, at overlevering på hendes bopæl var direkte destruktivt når hun ikke ønsket at se mig, eller at vores datter ville mærke at ting var fuldstændig galt imellem de to mennesker som elsker hende. Den individuelle situation og hvordan barnet reagerede var fuldstændig negligeret. Det blev hellere ikke lagt vægt på, at min eks valgte at tage vores datter med til udlandet på forretningsrejser af 5-6 dages varighed til San Francisco i stedet for at vælge at hun skulle passes hos sin far. Jeg følte mig fuldstændig magtesløs - og at det som foregik var langt fra hvad der lovede om fokus på barnets tarv. Da jeg spurgte hvad de forskningsmæssig lagde væk på, når de besluttet samvær, gav juristen mig brochuren om delebørn. Givet hvor svagt research og skævt det research der ligger til grund for de konklusioner som trækkes der er, blev jeg chokeret. Jeg havde læst forskning fra andre land, som netop fremhævet dialog og samarbejde imellem forældre, og hyppige syn med begge forældre som det vigtigste for små børn i splittede hjem. Det oplevedes som skræmmende uretfærdig - og jeg blev ret deprimeret da det gik op for mig at jeg slås imod et system som var fuldstændig skævt og fuldstændig ignorerede disse fundamentale aspekter for børns bedste, og blot fokuserede på det retsmæssige normative med tid hos samværsforælder versus bopælsforælder. Systemet bidrager til konflikt. Efter første møde i SF fortsatte min ex med adfærd som søgte at reducere mig i deres liv. Hvordan kan jeg forstå det? For det første kom der et par SMS'er hvor budskabet var, at hun og vores datter havde et godt liv uden mig, og en hverdag hvor jeg ikke fyldte meget længere. For det andet havde hun begyndt at skrive at hun regnet med at flytte til Århus i løbet af et år. Det fik jeg dog vide om via bekendte, og når hun blev konfronteret med dette i SF blev der nægtet for planerne. Det var klart i min optik, at der pågik en aktiv anvendelse af vores datter som våben for enten at ødelægge mit nye forhold og få min nuværende ud af vores datters liv, eller få en form for hævn. På min side forsøgte jeg alt jeg kunne for at skabe samarbejde og dialog. Og jeg forsøgte alt for at få til det bedste for min datter. Det økonomiske blev taget hånd om på god måde, og i bodelingen fik min eks rundhåndet. Jeg betalte også mere end de 200% børnebidrag der blev bestemt af SF. Jeg var ked af

at have påført hende meget ondt, og jeg det bedste for fremtiden med vores datter. Men, jeg kunne slet ikke holde ud tanken om, at vores datter skulle være offer for at hendes mor ikke ønsket eller kunne tåle at samarbejde om hendes bedste - fordi moren ikke ville se mig. Så stort som min datter elsket tid med sin far, måtte vel det komme i første række? Derfor kontaktede jeg Statsforvaltningen for at få etableret en konfliktmægling. Efter ca. 6 måneder og to aflysninger fra min ex gennemførte jeg den første session alene med en børnesagkyndig. Der lykkedes derefter at få en konfliktmæglingssession sat op hvor min ex deltog noget tid senere. Der kom intet godt eller nyt ud af den sessionen. Som medarbejderen i SF sagde: de kan intet gøre når en person ikke er klar til eller magter at samarbejde. De har ingen virkemidler til at belønne eller straffe - og de har ingen mulighed for at følge op på hvordan samværsordninger fungerer eller finde ud af hvem som samarbejder eller modarbejder. Jeg var frygtelig frustreret, for jeg kunne slet ikke forstå hvordan et system som skal gøre det bedste for børn, egentlig er pacificeret hvad angår ganske normale brud som ender i hårdknude fordi den ene person ikke kan, magter eller vil samarbejde om barnets bedste. Med den konsekvens dette har for et lille barn, ville jeg have troet at den type adfærd umiddelbart skulle åbne en sag om overflytning af bopæl til den som kan fremme et langvarig samarbejde til barnets bedste. Men, det er ønsketænkning. Lidt senere det forår blev der sat op et nyt møde i Statsforvaltningen. Denne gang med henblik på, at aftale feriesamvær. Jeg havde forud for mødet gentagne gange forsøgt at få et svar på hvordan vi kunne gøre det med ferie, men var tvunget til at gå igennem SF. Min ex svarede ikke. Hellere ikke på dette møde var der andet end en jurist til stede, til trods for at vi havde haft konfliktmægling, og at der burde været en form for opfølgning. Min ex' udgangspunkt var, at der ikke skulle være mere samvær end det normale, og at der ikke skulle være noget specielt i højtiderne. Denne gang tog juristen min side og sagde at der var normalt med noget ferie, og at vi delte jul og nytår andet hvert år. Resultatet blev en enkelt dag i forbindelse med påske. Sommerferie blev 2 x 1 ekstra dag i forbindelse med weekendsamvær, og anden hver jul og nytår.

Igen blev der lyttet til påstanden om, at vores datter var klyngende efter samvær, da juristen først foreslog 2 dage i forlængelse af weekend som sommerferie. Med andre ord, alt man behøver at sige, er at barnet er klyngende, og der justeres ned på samvær. Det er utrolig frustrerende, når man ellers i samfundet bliver oplært til at vægtlægge fakta, og undersøge det, og at vuggestuens bemærkninger blot bliver ignoreret. Vi blev derefter bedt om, at vi ikke skulle kontakte SF igen før om et par år, med mindre der var betydelige ændringer som berettiget ændringer i samvær. Jeg nævnte at min ex havde skrevet til en af mine venner at hun planlagde flytning til Århus, men det blev benægtet i mødet med SF sidst forår. Om en uge skal vi nok en gang i Statsforvaltningen. Denne gang, fordi min ex skal flytte til Århus med vores datter. Dette vil skabe en afstand på 300 km. Jeg oplever det som tragisk og så langt fra barnets tarv som man kan være bekendt – både fra en forælders side, og fra systemet som tillader det. Naturligvis medfører dette at min datter vil se sin far mindre. Det er så ufatteligt trist, og da jeg skrev et opfølgingsbrev til rådgiveren, kunne hun blot være enig, og sige at hun håbet vi fik se så meget som muligt til hinanden. Når man vælger at flytte, og prioritere sig selv og muligheden til at få hjælp af sin familie i Århus fremfor at skabe en relation og trygge rammer i delte hjem med barnets far, og mulighed for at barnet skal se sin noget hyppigt den norske side af hendes familie, er det ikke med barnets tarv i fokus man agerer. I desperation over at vi i dagens Danmark tillader denne type for kidnapninger, talte jeg med en advokat om hvilke muligheder man har omkring overflytning af bopæl. Der blev sagt, at chancen for at få bopæl i dette tilfælde er så forsvindende lille, at der var intet jeg kan gøre. Det er dybt frustrerende, og situationen har nær skabt en depression. Havde jeg ikke haft en datter som lyser op tilværelsen i de få procent af hendes tid jeg ser hende, en fantastisk samboer som elsker os begge, en støttende familie, mine venner og kollegaer, og en arbejdsplads som vil tillade fri annenhver fredag for at få tid med min datter, ved jeg ikke hvordan jeg kunne klare det – eller skal klare tiden som kommer. Vores datter var ikke engang to år, da hun sagde "bliv hos pappa" da jeg sagde at nu skulle vi tage på tøjlet og tage til mor. Og i dag er det næsten hver gang ved samværets slut hun

siger det eller "ikke til mor". Hun har en stærk tilknytning til mig, og elsker og nyder tiden vi har sammen. Hun er elsket af, og er "meget glad i", som hun siger, min samboer. Vuggestuen siger hun altid glæder sig til pappa kommer, og de ved hvor meget jeg har ønsket at vi som forældre blot kunne samarbejde, være en moderne familie som sætter fokus på barnet selv om vi bor i "farland" og "morland". Men, i dagens Danmark findes der ikke lige rettigheder. Der er uligheder, og et system som belønner forkert adfærd. Et system som straffer fædre som konfliktskabende fordi vi kæmper for tid med vores børn, og være den moderne familiefar der vil gerne tilbringe mere end 8% med barnet under barslen, og efterfølgende meget mere tid end de få procent som man mener er normativt bedst for barnet fra Statsforvaltningens side. Jeg elsker min datter over alt på jorden, og det skærer dybt i hjertet at se hende blive offer for det som sker, uden at man har rettigheder til, at kunne forhindre denne type offentlig velsignet overgreb. Det må stoppe nu!

Sagsøgtes partsbemærkning: Under hele børnenes opvækst, har jeg som børnenes far, været og er børnenes primære omsorgsforældre. Moderens primære interesseperiode - i forhold til børnene - var da børnene var på baby-stadiet, og var meget voksen-afhængige, og moderen søger denne rolle, bl.a. ved pasning af søskendes børn. Moderen bliver meget hurtig let misundelig og obstruerende i forbindelse med faderens mange kreative bidrag og tiltag med vores fællesbørn. Efter faderens rygestop efter årsskiftet 2012/2013, generede dette yderligere ressourcer, hos den i øvrigt også tidligere ressourcestærke far. Rygestoppet var bl.a. iværksat på baggrund af et ønske fra moderen. Da faderen omkring maj 2013 var fuldstændig fri for lysten til tobak, blev dette ikke fra moderens side komplimenteret, i stedet kritiserede moderen faderen, at han ikke havde søgt bistand eller brugt hjælpemidler i forbindelse med rygestoppet. Moderen har særligt siden dette tidspunkt været meget vedholdende chikanerende over for faderen, og søgt at sygeliggøre denne. Faderen har en række gange måtte søge bort fra hjemmet, pga. den ubehagelige stemning, som moderen opdyrkede,

primært for at skåne fællesbørnene, men også sig selv. Moderen har løget og haft bevidst omvendt opfattelse af hændelser, herunder i forbindelse med fællessamtale med læge Torben Sørensen. Moderen er selv skilsmissebarn, og der er en signifikant højere risiko for, at disse børn så senere også ender i en skilsmisse. Moderen ønskede da heller ikke at søge at rede ægteskabet mellem parterne, og afviste faderens forslag om at påbegynde parterapi. I det hele taget var der store ligheder mellem moderens adfærd fra maj 2013, og da moderen sidst var faderen utro, hvilket skaber en tydelig formodning om, at moderen har fundet en ny kæreste, som hun ønsker at danne familie med. Moderen er i barndommen opvokset på en mindre ø i et hjem, hvor hendes far, er alkoholiker, og hvor hendes opvækst er blevet stærkt påvirket heraf. Når sagsøgte, fra tid til anden, har taget en øl i haven, eller et par glas vin til maden, er dette - ofte fra moderens side blevet sygeliggjort og kritiseret i børnenes påhør. Moderen søger vedholdende at fremkomme med redegørelser, som stiller faderen i et ugunstigt lys. Moderen bidrog heller ikke med at tænde op i husets brændeovn, og havde fejlbetjent denne i forbindelse med at faderen havde søgt bort. Faderen måtte derfor anskaffe en ny reservedel til denne Morsø 411, årg. 1928, hos virksomheden, hvor den var købt. Datteren ytrer stor interesse for at tage med faderen på dennes motorcykel, og de drager derfor sammen af sted og henter reservedelen. Moderen kommer med følgende beskrivelse: "Faderen drøner af sted med datteren på motorcykel ind på Christiania"- hvilket bl.a. kan efterlade en formodning om helt, helt andre indkøbsmotiver. Moderen har et massivt behov for at styre, og hvis hun ikke får adgang hertil, obstruerer hun voldsomt, og det kan bl.a. generere en de facto forkert opfattelse af virkeligheden. En mandag morgen sagde moderen til faderen, henkastet, at "I denne uge kan jeg hverken hente eller bringe børnene!", hvorefter faderen sagde, at "Det er så din prioritering mellem erhvervs- og privatliv". Denne dialog udløste at moderen, i børnenes påhør, slog faderen og kaldte ham "Ond" og "Syg". Der var ikke tale om et voldsomt slag, men sagsøgte mener ikke at noget sådan bør forekomme, og slet, slet ikke foran fællesbørnene, som spejler sig i de voksnes, og i særdeleshed forældrenes

adfærd. Faderens store engagement omkring fællesbørnene, har tilmed medført en påtale fra faderens arbejdsgiver, Tryg, hvor sagsøgte arbejder som fagspecialist i retshjælpsafdelingen, med fri arbejdstidstilrettelæggelse. Moderen giver sjældent ros for de mange af faderen udførte arbejder, men vælger i stedet at påtale de ting, som udestår/mangler at blive udført. Forløb efter sagsøgers fraflytning fra børnenes barndomshjem. Faderens mange forsøg på samvær med parternes fællesbørn, er bevidst obstrueret af moderen, trods parternes aftale om en 7/7-ordning. Fællesbørnene er blevet forhindret i at komme hjem i anledning af julen 2013, og da faderen ved gentagne fysiske henvendelser ved moderens nye hjem, blev ingen truffet. Moderen går til "behandling" hos en spåkone, som også har deltaget i et kendt fjernsynsprogram. I selv samme udsendelsesrække har også en anden "spåkone" deltaget, og hvor pågældende har modtaget straffedom i forbindelse med at han ved knivstik mod dennes to – på gerningstidspunktet - 4 årige døtre, påførte dem varige nyre- og hjernesker. Sagsøgte var derfor stærkt bekymret for, om sagsøger også havde påført parternes fællesbørn fysiske skader, nu hvor hun lader sig rådføre med sådanne spåkoner. Faderen finder det også stærkt bekymrende, at moderen, uden faderens accept, medtager sønnen til sådanne seancer. Børnenes fravær medførte, at faderen politianmeldte forholdet. Det viste sig så senere, at moderen uden faderens viden eller accept, havde medtaget børnene til udlandet. Faderen er vedholdende blevet forhindret i at opnå kontakt til parternes fællesbørn, og faderen har tilmed en række gange, via moderens bror, moder og stedfar, søgt at etablere en mindelig dialog, men uden held, da opkaldene ikke besvares. Heller ikke telefoniske henvendelser til moderen, eller til børnenes telefoner, eller SMS-beskeder, besvares stort set aldrig. Det synes åbenbart, at børnene desværre af moderen præges af hendes – i hobetal – løgne og nedgørelse af faderen. Det er endvidere meget tydeligt, at moderen, de få gange der er sket besvarelse af faderens henvendelser, benytter børnenes telefoner, for ved absurde og falske SMS-beskeder, at udgive sig for at være parternes fællesbørn. Først i marts 2014 lykkedes det for faderen at aflevere dennes julegaver til parternes fællesbørn, på børnenes respektive skoler. På

baggrund af disse, nogle blandt mange eksempler, på sagsøgers bevidste obstruerende adfærd, skal jeg henstille til, at børnenes bopæl ikke ændres, men at de fortsætter med at bo deres barndomshjem, sammen med deres hund og deres primære omsorgsforældre, deres far. Dette forudsætter dog, at sagsøger også medvirker i en dialog vedrørende dennes overdragelse af ejerandelen til sagsøgte, og tilbagebetaling af lån og ydelser vedrørende ejendommen m.m., som tidligere aftalt. I den forbindelse bemærkes, at sagsøgte har hævet dennes pension i utide, bl.a. med henblik på at sikre at børnene kunne forblive i deres barndomshjem. Denne er nu opbrugt bl.a. idet sagsøgte har lånt knap 80.000 kr. til sagsøgers indskud og 3 mdr. husleje vedr. sagsøgers nye lejlighed. Sagsøger har siden fraflytning af fællesejendommen, i november 2013, undladt at betale fællesudgifterne ved ejendommen. Da sagsøgte ikke har kunnet formå sagsøger til at indgå i dialog, og da sagsøgte ikke alene kan betale terminsydelserne m.m. med den nuværende belåning, er der nu for 3. gang varslet tvangsauktion over parternes fællesejendom. De 2 foregående tvangsauktioner er - med store omkostninger - blevet afværget, uden moderens konstruktive medvirken, men kun med moderens fortsatte dialogværgen ved den larmende tavshed.

Jeg står helt magtesløst, over for det, som er sket. Jeg ved ikke hvorfor min kone forlod mig, sammen med vores to børn på 8 og 10 år. Det er nu et år og 3 mdr. siden, og det er meget sparsomt, jeg har set mine børn. Vi har fælles forældremyndighed, men min kone nægter mig at udlevere børnene. Vi har været i statsforvaltningen flere gange og i retten i Ålborg, hvor min kone fik at vide at hun skulle aflevere børnene hver 14 dag til mig. Nu har jeg ikke set mine børn i ca. et halvt år, og i morgen den 19. februar skal vi så igen i retten i Ålborg. Min kone har søgt om ene forældremyndighed over børnene, og søgt om at ændre samvær, hun manipulerer med børnene, fortæller løgne omkring mig. Min ældste datter som nu er 12 år har betroet sin farmor, at hun på sit værelse hjemme hos mor, har gemt et billede af mig far, hun er så bange for at mor finder det, for så vil hun

tage det fra min datter, der må ikke tales om mig i hjemmet. Jeg er fuldstændig magtesløs over min situation.

Var sammen i 7 år, gift i 5 af dem. 2 fælles børn, pige på 6 år og dreng på 3 år. Kommer hjem en dag og huset er tømt for værdi og pengene på kontoen var væk. Moren var stukket af, for ikke at tabe ansigt over for venner og familie på grund af utroskab. Blev efterfølgende beskyldt for vold mod moren og børnene, samtidigt beskyldninger om seksuelt misbrug af vores datter. Politiet foretog en dvd afhøring af vores datter og er efterfølgende blevet frikendt for alle beskyldninger. Jeg oplyser social afdeling, at deres mor slår børnene og dette kunne video dokumenteres, bliver efterfølgende opfordret til at henvende mig til politiet, som vælger at lukke sagen. Ser mine børn, første gang efter 2,5 måned og yderligere efter 2 måneder, får vi en samværs aftale i statsforvaltningen. Moren vælger på et tidspunkt og tilbageholde børnene, op til samværs weekend og jeg beder fogedretten om hjælp, men de vælger og tilgodes mere interesset. For nydelig fortalte den store pige på 6 år, hvordan mors nye kæreste, kysser hende over det hele når hun sover. Føler mig magtesløs, da alle instanser ikke vil lytte på mine bekymringer. Begge børn, oplyser at deres mor stadig slår dem og det ved social afdelingen også, men intet sker der. Frygter for mine børns fremtid. Har måtte tage meget fri fra fast arbejde, det sidste halve år. På grund af møder osv. Samtidig fik moren udlændinge til at true mig, som selvfølgelig politiet blev orienteret om, men stadigvæk intet sker. Den store pige, viser i dag så meget skade af hendes mors adfærd, at hun skal starte i speciel skole. Drengen er ved og også være ekstremt påvirket af vold og manglende omsorg.

Indledning: Er gift med en dejlig kvinde i nu snart 3år (kærester i 5 år), vi har en søn på 2år og venter os barn nummer 2 sammen til marts 2015 :-)
Historien omhandler min datter på snart 7år: I juli 2007 bliver jeg kæreste med en kvinde fra Norge: Da vi har været kærester i godt 4 måneder, ringer hun og siger hun er gravid, men hun ved ikke om

Jeg er faren, da hun har været mig utro med flere mænd. Det bliver jeg selvfølgelig ked af og må gå rundt med nogle svære følelser, inden hun føder. Hun ringer så og siger hun vil have en abort. Som eventuelt Far har jeg ingen rettigheder i Danmark med hensyn til dette, jeg støtter hende lige gyldigt hvad hun beslutter, vi er nu ikke kærestepar længere. Hun beslutter at hun ikke vil have en abort. Jeg tænker ok, punkt 1: Jeg skal være 100% sikker på at jeg er Far til barnet. Punkt 2: Er jeg Far til barnet, vigtigt jeg bliver registreret som Far til barnet. Hun kan jo ifølge gældende lov efter barnet er fyldt ½ år, bestemme hvem der skal stå som barnets Far. Ved Dansk lovgivning er diskriminerende over for fædre. Jeg får taget en Spyttest (som jeg selv skal betale 2000 d.kr for, staten betaler intet trods det var hende der var mig utro), jeg er med 99,99% sikkerhed Far til barnet. Jeg får inviteret Moderen til DK og ind på den Norske ambassade, vi skrev begge under, så jeg har en form for rettigheder. Er Pigens Far, og har læst det vigtigt med Far/Datter bindingen, ligesom Mor/Søn bindingen. Rettigheder: Jeg tager kontakt til Kommunen, angående hvilke rettigheder jeg har med hensyn til min datter i Norge. De taler til mig som om jeg nærmest er kriminel og fortæller intet om nogen former for rettigheder, jeg er jo den onde, at gøre en kvinde gravid. Måske sku de tænke jeg var ond, hvis jeg havde været sæddonor (da det giver Det Danske Sygehus væsen ekstra omkostninger på ca. 80.000 d.kr pr. barn der kom ud af det x 12: 960.000 d.kr.), for ikke at tale om den sygdoms-fare de giver. Men sådan tænkte de ikke i Roskilde Kommune. Min datter blev født. Jeg fik lov til at besøge min datter i Oslo (skulle selv betale flybilletten og ingen hjælp fra kommunen), det var ok min kæreste var med, lige indtil vi var i Oslo, så måtte min kæreste ikke se min datter, måtte tage alene derud. Jeg var med til hendes barnedåb, som Far, alene, ingen andre af mine venner/familie måtte komme med. Jeg bedte for hende, hvilket de ønskede fra hendes norske familie. Mine forældre, søster og bedste forældre tog godt imod min datter. Mine forældre har også besøgt dem i Norge. Jeg har været i Norge flere gange, de har været i Danmark 2 gange. Det gik nogenlunde, savner selvfølgelig min datter, da jeg kun ser hende nogle gange om året, har ikke råd til at besøge hende mere en jeg gør. Jeg bliver gift og min Kone og jeg får en søn sammen. Det

kan moderen til min datter slet ikke klare. Hun vil ikke have min Datter får noget at vide om min Søn. Min kone må ikke se min Datter. Hun vil ikke være venner med mig på Facebook, det gør det svært at følge med i min datters udvikling, da hun ligger mange billeder ud på Facebook, hvilket er godt for mit forhold til min datter. Jeg tager til Norge, vi snakker om det. Vi bliver venner på Facebook, min datter har fået at vide, jeg også har en Søn, der er nu ro på igen. Min Kone og Jeg holder en storbryllupsfest (2 år efter det kommunale bryllup). Det kan min Datters mor heller ikke klare (7 år efter vi har været kærestepar), vi kan nu ikke være venner på Facebook og min Kone/Søn skal ikke have noget med min datter at gøre. Tager til Norge igen, de er nu flyttet til Nordnorge (4000 d.kr for de billigste flybilletter, Ingen økonomisk støtte fra kommunen). Vi snakker sammen, min datter køber en gave til min søn, vi bliver venner på Facebook. Min datter insisterer på jeg i 2015, er i Norge minimum 1 uge og gerne flere gange, jeg må forklare jeg kun har råd til at tage til Norge 1 gang om året, uanset de tager til Danmark i 2015. De ville have været taget til Danmark i 2014, men da jeg skulle holde bryllupsfest, da ville moderen til min datter ikke til Danmark i 2014. Hertil Jul 2014, har moren til min Datter sendt nogle flotte postkort til mine forældre og min Farmor, men ikke til mig, jeg er hendes Datters Far og hun vil nu ikke være venner med mig på Facebook. Jeg har skrevet til hende på en pæn måde, at postbuddet må have smidt postkortet væk, men jeg gerne vil have et julekort, som jeg har fået alle de andre år, gerne også selvom jeg så først får det her i starten af 2015. Hun har ikke svaret. Jeg har fortalt min datters Mormor, at min Kone og jeg venter os en Søn hertil marts/april, om hun vil videre bringe informationen på et godt tidspunkt. Har været til eksamen i går og fik et 10-tal, vil gerne fortælle min datter når det går mig godt, det fortæller jeg også først til min datters mormor, som er en dejlig og sød dame (er venner med hende på Facebook), så hun kan fortælle det videre på et godt tidspunkt. Er såret på mine følelser, at jeg bliver kørt rundt i manegen af min datters Mor, men mest såret på min datters vegne, som hun siger: "Alle andre børn på skolen bliver hentet af deres Far, jeg har kun en Far i Danmark, der er her engang imellem, men jeg har dog en Far". Giver hende så ret: Alle Børn skulle have Rettigheder til

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

at kende til deres Far. For børnenes skyld: afskaf dog brugen af Æg fra æg donorer og Sæd fra Sæddonorer, for børnenes skyld, det er mennesker vi skaber til verden. Ros til den norske stat: Jeg har betalt børnebidrag, men anmodet om at jeg ikke skal betale når jeg studerer: De har givet mig medhold: Man kan selvfølgelig være en god Far, om man betaler børnebidrag eller ej. I Norge betales kun børnebidrag, hvis den bidrags pligtige har økonomien til det. Positivt, men man burde nok afskaffe børnebidrag, da penge mellem forældre er roden til alt ondt. Det var min historie: Forslag til lovgivningen: - Alle Børn skal have retten til at kende til deres Far og Mor. Afskaf dog brugen af Sæd og Ægdonorer. - Ved fødsler, skal der inden for en måned dokumenteres en Far og Mor til alle nyfødte, alle børn har en Mor og en Far, og skal have rettigheder til at kende dem. - Den forældre med forældremyndigheden, må betale transport omkostninger, så Mor eller Far der ikke bor med barnet, har råd til at barnet har et forhold til den forældre. - Foreninger der kun støtter et køn, skal forbydes. Foreningen Far støtter både Mødre og Fædre. - Forældre der bliver sammen, er det bedste for 95% af alle børn, skal have en økonomisk bonus fra staten, således: Gift/samlevende i 1år med børn: Skattefrit 1000 d.kr. om året til Mor/Far/Børnekonto til Barnet i alt 3000 d.kr fra Staten. Gift/samlevende i 2år med børn: Skattefrit 2000 d.kr, på samme vis, Indtil Barnet er 18 år med, 18000 d.kr til Far, 18000 d.kr til Mor, 18000 d.kr til Barnet. Forslaget skal laves samtidig med der fra staten, tilbydes gratis Parterapi til alle. Forslaget vil spare staten for milliarder af d. kr. Ifølge oplysninger fra Næstved og Slagelse Kommune, kilde DR1 (socialt bedrageri) koster en enlig forsørger i Danmark kommunen ca. 100.000 d. kr. mere om året, en hvis et barn vokser op med 2 forsørgere, en Mor og en Far. - Alle de penge der er sparet på dette forslag, skal bruges til Patienter på sygehusene, det hedder et sygehus, grundet det er til syge mennesker. Alle Syge mennesker i DK, skal have den bedste behandling til at blive raske. Alle penge til sygehuse, skal bruges til at gøre syge mennesker raske. Tak til jer politikere i gør jeres bedste, og man kan ikke undgå egoistiske brødne kar. Dem må vi have stemt ud, jer der mener at Kvinder skal have økonomisk hjælp til at få børn alene og Homoseksuelle Kvinder skal have økonomisk

hjælp til at får Børn. Men Enlige Mænd er der Ingen økonomisk hjælp til hvis de ønsker at få børn alene, ligeså heller ingen økonomisk hjælp til homoseksuelle mænd, til at få børn. Overvej det en ekstra gang, inden i snakker om Lige rettigheder og muligheder i Danmark, lige rettigheder og muligheder er ligestilling om i skulle have glemt det. Overvej også om det er i orden, at når 2 arbejder samme sted med samme uddannelse og samme overenskomst: Så får den ene fuld Løn i 8 måneder under barsel, den anden kan max få fuld løn i 14 uger under barsel. Vi lever i Danmark, så behøves vist ikke at skrive at det er 2 af forskelligt køn. Til sidst: Stor Ros til Foreningen Far, at i frivilligt hjælper så mange mødre som i gør er fantastisk, og i hjælper så mange fædre er verdensklasse.

Mor og jeg begyndte at komme sammen nytårsaften 31. december 2009. Hun blev gravid tre måneder senere og selvom det ikke var planlagt, valgte vi at beholde barnet. Jeg har ønsket mig et barn siden midten af tyverne (er 38 nu), så det var et nemt valg. Jeg kunne imidlertid ikke holde ud hendes dominerende og kompromisløse opførsel ud, så jeg gik fra hende. Jeg prøvede virkeligt, da jeg ønskede mig (naturligt nok) en familie med mor, far og barn. Men da min x (moren) begyndte at vise sit sande ansigt (kort efter at hun blev gravid), indså jeg ret hurtigt at havde hun ikke blevet gravid, ville jeg havde smuttet øjeblikkeligt. Men jeg blev til barnet blev næsten halvandet år gammel. Jeg prøvede virkeligt... I maj/juni 2012 flytter så jeg ud, og jeg ser min søn ca. 1 gang om ugen i den efterfølgende tid. Jeg beder mor om mere tid med min søn og gerne overnatning, da jeg trods alt har været en stor del af barnets hverdag i halvandet år. Dette går hun ikke med til. I august/september 2012 (altså efter et par måneder) henvender jeg mig til Statsforvaltningen i den (naive) tro, at de selvfølgelig ser at det ikke er i barnets tarv at han pludseligt ikke ser sin far mere end 3-4 timer om ugen, når man udmærket er klar over at far har været en stor del af barnets hverdag i det første halvandet år af hans liv. Således begyndte mareridtet. Jeg var TOTALT uforberedt på hvad der ventede mig i Statsforvaltningen og på morens

ændring i opførsel. Morens anklager kom helt bag på mig, men at sagsbehandlerne faktisk lyttede til hende var den største overraskelse. Det var beskyldninger om alkoholmisbrug, cannabis misbrug, vold og psykisk sygdom. Hun fulgte den "hemmelige opskrift" til punkt og prikke fandt jeg ud af for kort tid siden. På trods af det, "tillod" moren mig fortsat at se min søn i 3-4 timer om ugen i over et år (!), hvor jeg hentede ham i vuggestuen og afleverede hos hende, alt imens jeg prøvede at overbevise Statsforvaltningen om at lave en samværsresolution hvor jeg kunne have min søn mere og med overnatning. Det er unødvendigt at sige at det ikke førte til noget som helst. Sommeren 2013, dvs. ét år ca. efter at jeg først kontaktede Statsforvaltningen, introducerer moren overfor sagsbehandler idéen om at hun nu gerne vil at jeg skal testes for misbrug af alkohol og cannabis hver gang jeg henter min søn i vuggestuen, og at testen skal være fra samme dag. Jeg misbruger hverken alkohol eller cannabis. Sagsbehandler adopterer med glæde idéen og fører det ind i samværsresolutionen uden at blinke, selvom ingenting havde forandret sig, og der var OVERHOVEDET ingen nye oplysninger i sagen til at begrunde dette med! Dette blev gjort ALENE fordi moren ønskede det. Værende nybegynder på området, troede jeg som den idiot jeg var, at jeg havde rettigheder. Så jeg nægtede at gå med til det, af flere grunde: 1. Jeg kunne ikke få det til at hænge sammen, at JEG henvender mig til Statsforvaltningen for at få mere tid med min søn, og det ender med at JEG ser ham mindre og mindre, plus at JEG bliver straffet uden den mindste krumme af bevis. 2. For én som mig var idéen om at blive sat i samme bås som alkoholikere og narkomane enormt grænseoverskridende! Jeg er klassisk musiker (spiller cello), og uden at være arrogant vil jeg sige at jeg er i hvert fald én af de 5 bedste i Danmark. At opnå mit niveau kræver hårdt arbejde, disciplin, følsomhed og intelligens, noget som i min optik ville være svært for en alkoholiker/narkoman at opnå og/eller vedligeholde. For ikke at nævne nogle af mine fritidsinteresser, skak, astronomi, madlavning og Star Trek... Jeg er altså på mange måder en nørd. Cool, men ret nørdet. Dvs. at jeg ikke er typen! 3. Grundet min stolthed og integritet, var det en svær kamel at sluge, at min eks skulle diktere (ved hjælp af sagsbehandleren)

hvad jeg skulle gøre, og at hun skulle få lov til at ydmyge mig, blot fordi jeg ville være mere med vores FÆLLES barn. Så jeg nægtede at gå med til at blive ydmyget, blot fordi moren syntes at det ville være sjovt. (Jeg har afleveret alle mine papirer til min nye advokat, og der har været en kaos i mit hoved de sidste tre år, så jeg har ikke helt styr på kronologien. MEN i perioden 2013/2014 var vi først i byretten, hvor moren anmodede om at få fuld forældremyndighed og fik det, og senere i landsretten hvor jeg ankede dommen og fik min del af forældremyndigheden tilbage. Jeg kan bare ikke helt huske hvor det kommer ind i billedet i forhold til møderne i Statsforvaltningen.) Så sker der ingenting i et halvt år eller mere, ud over de mails jeg sender til hende hvor jeg trygler og beder om at få lov til at se min søn. Hun nægter selvfølgelig, og refererer bestandig til den samværsresolution som jeg nægtede at gå med til. Foråret 2014 er der et nyt møde i Statsforvaltningen, og som bisidder har jeg min advokat (den samme som vandt min ankesag i landsretten). Sagsbehandler vil nu have det samme som før (altså at jeg skulle testes), PLUS overvågede samvær, da mor nu "er bange for at være alene med far". Dette til trods for at vi ingen kontakt har haft, ud over de mails hvor jeg trygler og beder om at få se min søn. Da jeg spørger om hvad moren er bange for, og hvad det kommer af, får jeg ingen svar hverken fra mor eller sagsbehandler. Min advokat anbefaler mig at gå med til denne nye aftale, noget jeg modvilligt gør, da jeg er bekymret at det alligevel ikke fører til noget, siden jeg med næsten 100 procent sikkerhed ved at moren kommer til at finde på noget nyt når denne samværsresolution er fuldbyrdet. Denne bekymring udtrykker jeg også over for sagsbehandler, som så forsikrer mig at hvis jeg går med til det og det hele går som det skal, så skal moren nok gå med til mere samvær og overnatning. I juni/juli 2014 begynder så perioden med 7 overvågede samvær plus tests, og afsluttes i september måned. På trods af at min søn ikke har set mig i over et halvt år, kan han sagtens huske mig og vi har det som om vi slet ikke har været fra hinanden. Vi snakker (han snakker KONSTANT nu, finder jeg ud af, og det er så sødt hvordan han fortæller mig om alt muligt), vi leger, vi griner, vi krammer og vi kysser. Samtlige børnesagkyndige som var tilstede bekræfter dette i deres referater.

Jeg afleverede selvsagt rene tests under hele perioden. I slutningen af september 2014 har vi så et afsluttende møde, hvor moren selvfølgelig gør det som jeg havde forudsagt tidligere. Hun påstår nu at min søn har haft stærke reaktioner i forbindelse med de overvågede samvær (når de kommer hjem), at han har raseriudbrud, at han er begyndt at slå hende når han ikke får sin vilje, at han er begyndt at tisse i sengen, plus mere... Derfor ønsker hun ikke at der skal være samvær med far. Sagsbehandler og den børnesagkyndige som også var tilstede prøver at forklare hende at det ikke er i barnets interesse at igen afbryde kontakten til sin far, og nævner også at de ikke kan få barnets påståede reaktioner derhjemme til at stemme overens med hans opførsel under de overvågede samvær, eller de børnesagkyndiges referater. Børnehaven havde heller ikke lagt mærke til ændret opførsel hos min søn. Dagen før dette møde får jeg desuden en mail fra hende, hvor hun oplyser mig om at de flytter om 6 uger... Et par uger senere får jeg brev med en ny samværsresolution. På trods af alt hvad der blev sagt under mødet (og alt hvad der IKKE blev sagt, f.eks. blev der ikke nævnet med et eneste ord at jeg har leveret rene tests, og om hvorvidt sagsbehandler nu er overbevidst eller ej om min uskyld. Dette kan jeg bevise, da jeg optog mødet.), lød den nye samværsresolution således: Fortsat overvågede samvær og tests indtil januar 2015 og så ser vi!!! Uden at få en reel begrundelse for det! Denne gang blev det for meget for mig, og jeg skrev en lang og meget velbegrundet klage, hvor jeg oplyser sagsbehandler at jeg aldrig nogensinde igen går med til overvågede samvær og/eller tests, og at hvis hun ikke laver en ny og retfærdig samværsresolution, så skal hun sende min klage videre til Ankestyrelsen. Helt uventet fik jeg et par opkald fra hende efterfølgende, hvor hun på en overraskende venlig måde forsøger at få mig til at gå med til hendes oprindelige resolution. Jeg nægter. Så får jeg nyt brev fra hende, hvor det står at hun har valgt at genåbne sagen grundet nye oplysninger i sagen. De nye oplysninger var at jeg skrev at jeg aldrig igen ville gå med til overvågede samvær og tests. Men sagen skulle nu blive overtaget af en helt ny sagsbehandler, og hvis jeg skulle se min søn, så skulle jeg til overvågede samvær og levere rene tests. Dvs. at hun genåbnede sagen (i stedet for at sende den til

Ankestyrelsen), blot for at beslutte NØJAGTIG det samme som før! Logisk, ikke? Nu har jeg igen anskaffet mig en advokat, denne gang en kvinde. D.17 december 2014 sendte hun en anmodning om et nyt (og separat, dvs. uden at moren er tilstede) møde, med den samme sagsbehandler. I dag har vi d. 25 januar 2015, og vi har stadigvæk intet hørt fra hende, på trods af at vi har rykket flere gange. Jeg har anmodet moren tre gange om at oplyse mig hvor min søn er begyndt i børnehaven, da jeg ønsker at tage del i hans liv og blive informeret af børnehaven. Ingen svar. Det er nu igen gået 4-5 måneder siden sidst jeg så min søn, og det er så tungt at det ikke kan beskrives. Jeg har mistet al tro på dette fordærvede system, og min krop fortsætter at kæmpe af sig selv, næsten i en zombie tilstand.

Historien er lang og modbydelig. Jeg oplever at bopælsforælderen kan udsige den ene vanvittige beskyldning efter den anden og at jeg hele tiden skal forsvare mig og at jeg nærmest bliver kørt ud på et sidespor, så at sige i "alfabetisk orden". Ved første møde i forvaltningen, går jeg naivt med til at børnene har bopæl hos hende. Pludselig udsiger min ex at hun ikke er tryk ved at børnene skal overnatte hos mig da min datter er ved at komme i puberteten! I det øjeblik går det op for mig at jeg skal have yderlig professionel hjælp. Siden er børnene, efter min mening, blevet udsat for et massivt pres, psykisk vold og manipulationer af værste skuffe. Sidst er jeg atter blevet beskyldt for at være psykisk ustabil og alt fremtidig samvær er ophævet. Jeg har hele tiden kæmpet for at skåne dem og nu er det hele så endt med en ophævelse af resolutionen (min søn er 13 og min datter er 12). Min søn er så påvirket at han begynder at græde hvis jeg møder ham. Senest har jeg måttet politianmelde min ex pga. alvorlig selvtægt i en bodelings sag samt for omfattende tyverier af min ejendom. Det har været et mareridt som jeg ikke ønsker for min værste fjende. Jeg har for 14 dage siden søgt om at man genindføre resolutionen der er blevet ophævet forsøgsvis. Ordet forsøgsvis er naturligvis vigtig i denne sammenhæng, idet man garanterede mig at børnene selv kunne bestemme. Mine børn er desværre ikke gamle nok til at gennemskue manipulationerne og derfor står

de reelt uden et frit valg. Jeg har mistet enhver tillid til at systemet kan håndtere denne form for konflikt. Det er min faste overbevisning at sagsbehandlerne ikke har de nødvendige værktøjer til at spotte konflikternes ophav. Det er utrolig at den forældre der ikke vil samarbejde og opfører sig fuldstændig uacceptabelt tilsyneladende kan trække børn, familie og den anden forældre om ved næsen i årevis. Her følger mit sidste brev til statsforvaltningen: Til: Statsforvaltningen Lemvig 13.01.2014 Vedr.: Journal nr. xxxxxxxx Jeg skal hermed anmode om, at man genoptager sagen om samværsresolutionen, således at den vender tilbage til sin oprindelige afgørelse om faste samvær, idet x har besluttet at forhindre børnene i at se mig fremover. Dette var min frygt, og det er nu en foreløbig realitet. Jeg har ved møderne i statsforvaltningen, med mit kendskab til x, givet udtrykt min frygt for denne udvikling, og jeg har trods det indvilget i en forsøgsperiode uden en samværsresolution. Det er min oplevelse, at xxxxxx xxxx helt konsekvent har modarbejdet, at xxxx og xxx kunne besøge mig. Blot et, ud af flere eksempler er, at xxxx og xxx havde aftalt med deres faster xxxxx, at de sammen med mig skulle komme til Hammel den 23. december og have vafler og pynte juletræ, og børnene glædede sig oprigtigt til at se deres faster, lige som fasteren glædede sig, de ser desværre ikke længere hinanden ret tit. xxxxxx xxxx arrangerede det sådan, at børnene ikke måtte komme med den 23. december, og børnene først kom til H. den 24. december sammen med mine forældre. Senest har xxxxxx xxxx sendt mig vedlagte sms (12. januar 2015) Sms'en var ledsaget af et billede af mit orangeri, som jeg er ved rydde inden min endelige fraflytning fra F. pr. 1. februar. Som jeg læser xxxxxx xxxx sms, så er det et forsøg på at udstille mig som psykisk uligevægtig, hvilket hun jo har forsøgt på tidligere i forbindelse med samværsagen. Jeg ved ikke, hvad xxxxxx xxxx sigter til? Jeg har ikke haft kontakt med xxxxxx xxxx, og jeg har ikke på noget tidspunkt været vred på børnene. Jeg er jo forståeligt nok vred over, at hun saboterer samværet og, at hun nu vil forhindre det helt. Det er jo en catch 22 – hvor hun udsiger, at jeg har vredesproblemer, der skal behandles (sic!) – og hvis jeg ikke gør det, så ser jeg ikke børnene mere (sic!) Hvordan skulle jeg i

øvrigt kunne bevise, at jeg er "helbredt" for en "lidelse", som jeg ikke har? Jeg ved ikke, hvad billedet skal fortælle – altså ud over, at jeg er ved at rydde ud i orangeriet, og at jeg endnu ikke har fået fjernet al jord. Min egen formodning (og det kan kun være en formodning) er, at jeg nu har fået en dejlig lejlighed lige over for børnenes skole og, at børnene derved helt uhindret kan besøge mig uden om xxxxxx xxxx kontrol af børnenes færden. Måske frygter hun, at børnene med stigende alder, vil kunne gennemskue hendes manipulationer og løgne og derfor vil vende sig bort fra hende. Og det kan kun være en formodning. xxxxxx xxxx har tidligere været meget "fantasifuld" – hendes mor beskrev hende som lystløgner. Måske er det i virkeligheden denne brist, der er på banen igen – som den var det mange gange i vores samliv. Jeg synes, det er meget alvorligt, at hun bilder xxxx og xxx ind, at jeg har psykiske problemer, og at de af den grund ikke længere må se mig. Jeg mener, at det dels er alvorligt psykisk skadende for xxxx og xxx, og dels også alvorligt skadende for det forhold til mig, som de naturnødvendigt har brug for – og som de har ret til. Kommunikation mellem xxxxxx xxxx og jeg er p.t. ikke-eksisterende, dels pga. alvorlige selvtægtshandlinger fra xxxxxx xxxxs side, hvilket er overdraget til min advokat, dels pga. formodninger om større tyverier af mine ejendele, hvilket er anmeldt til politiet.

Efter brud, flyttede børnenes mor. Da hun IKKE fik hvad hun mente hun skulle have - rent økonomisk - blev hun hævngherrig. Jeg bliver beskyldt for vold mod børnene, som institutionen afviser, da de på intet tidspunkt har kunnet konstatere noget omkring dette. Da jeg får ny kæreste på, bliver situationen endnu mere tilspidset. Knap 5 måneder efter jeg har mødt min nye kæreste, bliver jeg anmeldt for incest mod vores børn. Sagen bliver efter en kort undersøgelse fra politiet afvist, da der IKKE er konstateret hverken overgreb mod børnene, eller belæg for nogen sag. Efterfølgende nedsættes samværet fra en 9/5 ordning til en 11/3 ordning. Da jeg efter en længerevarende periode, søger om udvidelse af samværet, vælger Statsforvaltningen at nedsætte samværet yderligere, fra 11/3 til 13/1. Jeg finder

stadig undre over, at man ved optrapning af en ikke eksisterende konflikt, kan opnå det resultat, at man kan "fjern" far helt fra børnene, således at forældrefremmedgørelsen er nærmest fuldendt. Pt. har jeg valgt at give børnene ro, selv om dette er ikke mit ønske, så kommer børnenes ve og vel, før mine ønsker.

Igen gennem graviditeten og frem til i dag har mor været utilregnelig og truende. Hun endte med at stoppe forholdet på meget voldsom vis 6 gange i alt og 6 gang orkede jeg ikke mere, da hun truede med politi og kidnapning. Der kontaktede jeg xxx og fik juridisk hjælp. Vi endte i statsforvaltningen og sagen kørte videre til retten. Under konfliktmæglingen valgte jeg at stoppe op - og sige ja tak til det tilbud der forelå. Det havde lykkedes mig at stå med en 6/8 deleordning skønt det ikke passede moderen - så landede vi altså der. Det har været forfærdeligt! Men jeg nyder vores samvær min datter og jeg 6 dage på en 14 dages periode.

Parforhold gennem 7 år, barn efter vi havde kendt hinanden i 2 år. Gled fra hinanden i kærligheden og blev venner i stedet. Vores datter var 5 da vi gik fra hinanden. Vi tog en fælles beslutning om at koncentrere os om at få vores datter igennem dette på bedste måde. Vi har ikke brugt hende som våben mod hinanden. Vi er nok hjulpet af at der ikke har været utroskab og mange nye forskellige partnere at tage hensyn til. Vi kan stadig være uenige, men står sammen ift. opdragelse. Vi har 7/7 ordning med faste byttedage/rutiner, vi deles som regel om ferier og planlægger efter hvad der passer os alle bedst. Vores datter har de bedste forældre - men hver for sig.

Hej denne sag er meget lang men her har jeg forsøgt at gøre det rimelig kort! Jeg blev skilt i 2010 og det kom bag på mig som de fleste mænd sikkert. jeg har to drenge de var så 3 og 6 år der jeg var stort set alene med dem et halvt år før jeg blev skilt, så det var hårdt at skulle undvære dem hver anden uge I starten havde jeg dem så mere end min ex. altså noget der minder om en 5 - 9 men

aftalen var 7-7 jeg spurgte så pænt om det kunne blive 9- 5 og det skulle jeg så ikke ha gjort! men i 2012 forsøgte hun så at få drengene på 12-2 og med en masse beskyldninger og det hele endte i rette og hun tabte så, og det hele tog meget hårdt på mig både følelser og økonomi, så forsøgte hun igen et halvt år efter, og der tabte hun også, hun fik det svar at nu skulle hun stoppe eller virkelig komme med noget nyt!! Hun sagde alt muligt til drengene og hun ville ikke dele noget altså tøj skole taske madkasse penaltus og meget mere! hun sagde til drengene at de lugtede og pakke deres tøj ned i en pose og lukke op for den 7 dage efter!! og gav dem det på når de skulle hjem til mig! min økonomi og job muligheder har og er meget svær! men jeg gjorde alt for at have råd til mine drenge! så igen i november 2013 blev jeg kaldt til møde i børnehaven og i skolen og børnehaven ville indberette at min søn mistrives i børnehaven siden i sommers og de mente at han ikke lege med andre børn og hang på de voksne!! jeg sagde straks jeg aflever en glad dreng og henter en glad dreng! og fortalte dem at måske kunne det være at alle dem han lege med normalt var starte i SFO og sagde til dem hvorfor fortæller i mig det først nu så? og det var fordi de var blevet bedt om at indberette !! par uger efter fik jeg igen en indkaldes til statsforvaltning og nu med 500 punkter om en dårlig far jeg var! jeg ringede så til statsforvaltningen og sagde jeg kan ikke nå at skaffe en advokat!! de sagde så udsætte de den og det var jeg glad for! og den komme børnefri uge fik jeg pludselig besøg af børn og unge!! de sagde at de havde fået en indberetning fra børns vilkår ! og jeg sagde straks hvad går det ud på? de svarede, at min søn på 9 år der havde ringet! hvorfor ! jeg skulle ha for mange katte! og ja det var et halv år tideliger ! og så skulle han ha sagt det var klamt og ulækker hos mig!! jeg svarede det er hans mor der har ringede jeg lukke dem ind og de så mit hjem og de sagde her er ikke noget at komme efter!! Så skete der det at jeg skulle hente mine drenge søndag d. 15 dec. 2013 og min søn havde ikke lyst til at være hos mig for første gang nogensinde og var ked af det!! jeg snakker med ham og fortæller at jeg fik besøg fra børn og unge og det de sagde min yngste på 6 år der sagde straks ind over bordet det er mor der har ringede! det endte med at den ældste søn brød sammen og sagde at han havde spillede et spil med sin mor om fredagen og de

noget ikke at blive færdig hun skulle til fest! så havde hun lovet at spille det om lørdagen Men der var hun syg(druksyge) så først om søndagen men der skulle de hjem til mig kl 13 jo!! så kan jeg godt forstå det jo! og aften endte godt vi så julekalender sammen og sad tæt! dagen efter skulle de i skole og børnehave!! og da jeg hente dem! ringede deres mormor og ville forbi til kaffe!! der ske en gang om året max. men det kom de så og lidt efter stod min ex. i døren og hende lukket jeg også ind ! du ved jule tid og børn! lidt efter lidt fik de listet børnene ud imens jeg snakke med hendes forældre og væk var de!!! og tlf. ringede og hun sagde at hun havde taget børnene og jeg fik dem ikke igen!! og dette var hendes forældre også med til!! jeg ringede rundt til alle men uden held! og hun holdte børnene væk fra skolen i mine uger og det endte med de var hjemme hos hende i 5 uger !! og statsforvaltningen og fogedretten kunne intet gøre da de vente på indberetning fra skole og børnehave!! så sagde min advokat bed om at se dem i statsforvaltningen overvåget så du får et blå stemple! det lykkes så i feb. og over 3 mdr. af 4 gange!! og hun tabte i statsforvaltning men de afgjorde ikke noget omkring samvær!! og dette havde min ex. 4 uger til at anke og det gjorde hun så 6 mdr. efter i retten tabte jeg det hele bopæl og forældremyndigheden og pga. af samarbejdsproblemer! og den anke jeg og tabte igen intet hørt om samvær i nu!! kontakte så børn og unge og de satte noget i gang omkring at se mine drenge og det gik så stærkt fordi jeg fejler jo ingen ting!! og 3. gang gik vi til badebroen med en ledsager fra børn og unge og det var dejligt og på hjemturen ville den lille bæres og jeg bar ham hans små arme havde jeg ikke følt om min hals i over 9 mdr. jeg fik dem så hjem og de skulle prøve at overnatte i deres barndoms hjem for første gang i 10 mdr. Så blev det til weekend og vente i nu på afgørelse fra statsforvaltningen!! de viste sig at ham der havde med sagen at gøre havde været sygemeldt i over 3 mdr. så en ny skulle så tag sig af sagen!! og november lykkes det så at komme i statsforvaltning !! men dette er et cirkus og spild af tid de kvinder der havde besluttet sig!! så lykkes det mig at ha dem 4 dage før jul i træk og igen 6 dage efter 4 dage og nytår med dem!! så kom der endelig et svar fra statsforvaltningen og det var hver anden weekend Så jeg har tabt det hele og lige meget hvad jeg kom med og hvilken advokater

jeg har brugt!! Jeg har råbt om at hvis jeg skulle bygge mit forhold op til mine drenge igen så skal jeg se dem meget mere alt hvad de er blevet fyldt med i deres små hoved men ingen hører mig!! er der noget jeg kan gøre her? kan dette vendes på nogle måder de er skade mine drenge og jeg er den eneste der kan rette op på det!!

Efter nogle måneder med depression og et halvt års behandling påstod min kæreste over for de sociale myndigheder at jeg ikke var i stand til at passe mine børn og at hendes egne psykiske problemer var udløst på grund af mig. Myndighederne afviste påstanden og tilbød familierådgivning, der efter 4 møder endte uden konstruktive løsninger. Forholdet endte herefter i en konflikt hvor mor involverede politiet uden at anmelde noget. Mor gik dog til myndighederne med påstande om vold og at jeg er alvorligt psykisk syg. Mor fik ved anvendelse af de falske indberetninger og efter flere møder i statsforvaltningen medhold i byretten omkring bopæl og samvær. Der er nu weekend samvær. Mor overholder ikke samværsresolutionen og fremsætter fortsat falske påstande om at jeg er psykisk syg og uegnet som forælder over for børnene og voksne omkring børnene. Den resulterende utrygge hverdag for børnene fremmedgørelsen og mistænkeliggørelsen af mig betyder at de sociale myndigheder og andre der ikke kender mig støtter mor i at afskære mig fra information og deltagelse i mine børns liv og problemer. Mor søger for tredje gang om ændringer af samvær i statsforvaltningen og ønsker samvær midlertidigt indstillet når nye indberetninger skal undersøges. Der er fortsat ikke fundet noget der underbygger eller bekræfter påstande og indberetninger om svigt, vold eller manglende forældreevne. Det er 4 år siden mine børn på 9 og 11 har haft en tryk hverdag og en relation til mig uden chikane eller fremmedgørelse.

Kunne til sidst ikke holde ud at bo sammen med ham. Min ældre datter som han ikke var far var selvmords truet hvis jeg var blevet i det forhold. Hun var så ulykkelig ?? kunne bare ikke gøre noget

som helst rigtigt i hans øjne ?? og det kunne jeg i øvrigt heller ikke. Det var umuligt at blive ved med at holde til. De første 2 år efter bruddet boede vores fælles lige meget hos os begge. Han havde en skriftlig aftale om at adresser overgik til mig efter 2år. Han tilbageholdt, da jeg valgte at gå i Rettens vej. Han vandt helt klart på tilbageholdelse, da hun så fik mest tilknytning til ham. Løgne og tilbageholdelse burde ikke belønnes. Han er Socialrådgiver så han ved præcis hvad han skal gøre for at vinde. Jeg er pædagog, så det er ikke fordi jeg ikke har forstand på børn. Jeg ser hende kun 1 eftermiddag om ugen. Det var hvad han sad i Statsforvaltningen og ville give mig. De protesterede ikke, så han fik det som han ville have det. Har været i Fogedretten flere gange. Har kun oplevet at få erstatnings samvær 1 gang. Dog sagde den sidste Dommer, at så ringe en aftale kunne man ikke tillade at sig at byde mig, at det var en ommer til Statsforvaltningen. Det fik mig til at søge igen. Jeg fik afslag pga. manglende ændringer. Det er så også svært at lave nogle ændringer når han holder så fast på barnet. Det har været rent chikane fra faderens side hele vejen igennem.

Min ex havde taget vores søn med ned til sin mor og så forsvandt hun med ham jeg snakkede både med statsforvaltningen og børnefamilierådgivning og jeg fik den kolde skulder alle steder fra til sidst fandt jeg ud af at jeg kunne betale for at få hans adresse hvilket jeg gjorde det hele endte med at min exes storesøster fik hende overtalt til at jeg måtte hente hende.

Jeg får ikke lov til at se og være sammen med min søn siden 5.januar 2013. Der har været en episode mellem mig og moren d. 5. januar 2013 detaljerne står ned i mit forsvar til retten. Vores forældremyndighedssag, skilsmisssag, samværs sag, alt rejst til SF. Jeg fik polititilhold og min opholdstilladelse var under behandling den gang. Første møde i SF jurist VF og min x tvungede mig at hvis jeg giver forældremyndigheden alene til moren, måtte jeg se min søn overvåget. Hvor jeg har sagt nej til at give forældremyndigheden. Efter kort tid SF har lavet en afgørelse at der bliver ikke

samvær pga. min opholdstilladelse, polititilhold og arbejdsløshed (jeg var på dagpenge). Efter stykke tid fik jeg min opholdstilladelse + fulltidsarbejde som buschauffør (jeg har samme arbejde stadig) søgt jeg igen til SF for samvær omkring juli-august 2013 og venter stadigvæk en afgørelse.... i mellemtiden jeg blev dømt i med 50 dages fængsel og jeg har anket den pga. ex løgner og dommen blev 50 timers folketjeneste. Og mistet forældremyndigheden. Efter jeg ringede og skrev hverdag til SF om en afgørelse har lavet en midlertidig afgørelse og afslog samværet og jeg ankede den men efter ca.7 måneder fik svar fra ankestyrelsen at de var enig med SF. Til sidst før jul (ca.2 måneder siden) SF har lavet en børnesagkyndig undersøgelse "undersøgelsen var positiv og med anbefaling som trappe op samvær". Men SF stadigvæk træffer ikke en afgørelse. Den her historie er en del af min forsvar til retten Jeg mødte med min x i sommersæsonen 2007 i T...., hun var på ferieophold på det hotel, hvor jeg arbejdede som bartender. Efter hendes ferie var slut og vendt tilbage til Danmark, fortsatte vores kommunikation / relation via internet og telefon. På denne måde startede vores samlivsforhold. Efterfølgende, år 2008; besøgte hun mig 3-4 gange. Vi elskede hinanden og blev gift den 16. september 2008 For at være og leve sammen har vi besluttet, at jeg skulle komme og vi skulle bosætte os i Danmark, fordi hun havde 2 døtre fra tidligere ægteskaber, deres liv og uddannelse ønske vi ikke, skulle påvirkes i negativ retning. For at leve lykkeligt sammen, med min elskede kone, efterlod jeg hele min familie, mit arbejde, mine venner og kom til Danmark d. 10. december 2008. Alt var meget rart. Selv om det starten var lidt vanskeligt at tilvende sig til det nye liv i Danmark, har jeg i løbet af kort tid tilpasset mig, blev integreret i det danske samfund. Jeg havde nye kreds af venner og frem for alt, havde jeg fået en familie jeg elskede så højt. Den 15. januar 2010 verdens sødeste, familiens nye medlem, vores søn kom til verden. I løbet af kort tid har jeg lært dansk (bestået Dansk Prøve 3) og med egen indsats fundet fast job og den 9. marts 2010 begyndte jeg at arbejde på fuld tid. Pga., den økonomiske krise, (fald i beskæftigelsen) har jeg den 2. marts 2011 mistede mit job. Men for at forsørge min familie og være selvforsørgende og nytte for samfundet, fortsatte jeg med at lede

efter et job og fandt nyt job omkring en måned efter jeg havde mistet mit job og begyndte at arbejde igen den 11. april 2011. Igen på grund af fald i ordre / beskæftigelsen i vinteren perioden, blev jeg fyret den 8. november 2011. Siden denne dato har jeg søgt intens efter et job. I mellemtiden levede jeg af dagpenge som jeg har tjent ret til. Jeg har aldrig modtaget social-kontanthjælp fra staten. I denne periode har jeg, i håb om at finde / komme i arbejde, fandt 2 forskellige løntilskudsjob og et praktik sted og arbejdet i alt 4 måneder men, kunne ikke komme i fast arbejde. Fordi der ikke var en ubesat, tom plads til mig. Min afskedigelse og hendes store overforbrug har medført til problemer i mellem os. Jeg har prøvet så hårdt, for at rette op på vores økonomi, bad hende mange gange om at holde tilbage men det hjalp ikke. Jeg gætter på at øjeblikket er gæld til banker og kreditselskaber, er større end aktiverne i hånden. Endelig sagde hun til mig: at jeg skal arbejde og tjene penge, og ikke blande mig i hvordan og hvad hun bruger pengene til. Efter nogen diskussion bad hun mig om at flytte ud og finde en anden lejlighed. Da jeg virkelig elsker hende og min familie, og for at forhindre vores familie gå i total opløsning, accepterede jeg hendes ønske, og d. 3. marts 2012 flytte ud til en lejlighed i samme landsby tæt ved hvor hun bor. Der har ikke været den store ændring i vores familie liv efter mig flyttet ud. Vi har besluttet at fortsætte vores ægteskab og være kærestes. Vi har adskilt vores økonomi og aftalt, at jeg skulle betale 1.000 pr måned til hende, for at dække nogle af hendes udgifter til vores søn. Alt var kommet på rette veje, vores familieliv fortsatte næsten på samme måde. Pga. Vores økonomi var adskilt, brugte jeg min lejlighed, kun lejlighedsvis til personlig pleje (til at spise, bad og tøjvask etc.) og når vi havde behov for at være alene. Jeg var fri, havde ingen arbejde. Generelt passede jeg børnene, fordi hendes arbejdstider ændret næsten hver dag og boede i hendes lejlighed. I mellemtiden må jeg sige, at hendes forældre aldrig har ønsket mig, selv 1 år efter jeg kom til Danmark ønskede de ikke tale med mig og deres datter hellere ikke med deres børnebørn (min x døtre). Senere, efter ihærdig indsats fra min side, fandt vi sammen, de var jo min kones forældre. For x og børnene, viste jeg al respekt for dem, men de accepterede mig endelig aldrig som svigersøn. Så sidste sommer, (en af

sommer månederne i 2012, (Jeg kan ikke huske hvilken måned det var) Vi blev inviteret til af hendes forældre en uges ferie, på deres sommerhus i Sjælland. I løbet af ferien har de næsten aldrig talte til mig. Den sidste dag da jeg stod op om morgenen, så jeg at x mor var tidlig op og ventede på mig, hun fornærmede mig på alle former, vi kom op og skændes verbalt. Jeg blev uvenner med forældrene, og de begyndte at overtale min x til at skille fra mig. I mellemtiden var min midlertidige opholdstilladelse var ved at udløbe, den 22. oktober 2012 har vi sammen søgt om at forlænge min opholdstilladelse, hos udlændinge afdelingen, hvor min x har også skrevet under på ansøgningen. Hvor vi med et tillæg til ansøgningen, oplyst "som ovenstående", at vi levede sammen mv. kun vores adresser var separate, og vi begge skrev under. Helt fra starten fandt jeg det besynderligt, at hvordan et menneske kunne glæde sig så meget over sammenbruddet i en anden familie, end da et ægtepar vi kendte. Jeg fandt senere ud af, hvorfor. Her taler jeg om, hendes ny kæreste som hun har været utro over for mig med. Samtidig er de to, arbejdes kollegaer. Ham og hans kone gik fra hinanden for stykke tid siden (kan ikke huske datoen). Min hustru var så glad over denne begivenhed. Hun kunne ikke lide at gå ud i byen og more sig. Men hun pludselig ændret så meget, at hun benyttede enhver lejlighed til at komme ud (hver weekend) taget hen til den bar / værtshus hvor han spillede musik og morede sig. I mellemtiden hver gang skulle ud i byen, passede jeg børnene (i hendes hus). Jeg ønskede hun skal være glad og lykkelig, derfor har jeg ikke gjort det til et problem, at hun tog ud i byen og moret sig. Jeg tænk aldrig på, at hun ville bedrage mig med ham. Efter disse begivenheder begyndte jeg at føle, noget gik ikke som det skulle. Fordi jeg elsker hende så meget, ønskede jeg ikke tænke på at hun vil bedrage mig. Da min kone over for mig, ikke opførte sig som før, skældte tit ud og bebrejdede mig på enhver lejlighed, efter som det blev utålelig for mig, spurgte jeg et par gange, om der var en anden person i mellem os, men hver gang sagde hun at der ikke andre. Den 16. november, mens vi snakkede spurgte jeg hende om "hvad hun ville, at hun skal tage en beslutning om hun vil være sammen med mig eller om hun vil skilles". Men hun svarede ikke, har aldrig sagt noget om hun vil

skilles. Jeg elskede hende stadig og ønskede ikke at miste hende, derfor betragtede jeg at vi stadig var ægtepar og kærestes, derfor lod jeg bedst at se tiden and. Den 23. november 2012 tog jeg til Tyskland for at besøge en ven og brugte weekenden der. Senere fandt jeg så ud af, at den weekend var min kone var sammen med ham. Hun konsekvent har benægtet disse og aldrig fortalt mig, at hun ville skilles. Jeg kunne virkelig godt lide hende, jeg ønskede ikke at miste hende og ønsker ikke at vores familie skulle ødelægges derfor troede altid på hende. Kort før jul inviterede jeg den mand, som hun var utro med, hjem til mig, og som to voksende mand har vi snakket sammen og han ærligt fortalte mig alt. Da jeg snakkede med hende og fortalte, diskuterede om disse forhold, flippede hun helt ud. Og sag at hun vil fratage vores søn fra mig, og gøre alt for, at få mig smidt ud af landet, og udvist mig fra sit hjem. Her behøves jeg ikke fortælle så meget om al den sorg og smerte jeg har oplevet og oplever stadig, efter jeg blev narret at den person som jeg elskede så højt og ødelæggelse af min familie. På grund af sorg og smerter, kunne ikke sove i dagevis. Pga. Søvnløshed uudholdelig sorg og smerte, gik jeg til læge og fik psykologisk hjælp. Jeg vil spørge hende, hvad har jeg gjort, udover at elsket hende og passet på vores familie, siden jeg bliver straffet på den måde og mister mit familie. Jeg har sikker også mine fejl, sidste ende jer er også et menneske, men jeg har ikke fortjent denne straf. En nat, (kan ikke huske datoen), jeg kom hjem fra mit praktik job, skulle hen og parkere bilen hos naboens garage (som vi har aftale om) på vej hen til huset, så jeg dem kyssede hinanden ved vinduet. På baggrund af denne skuffelse, ulidelig smerte, sorg og frustration, viste ikke hvad jeg skulle gøre. Uden at tænke over tog jeg billede af dem fra vinduet med mit mobil tlf. Men jeg havde ingen hensigt at bruge disse billeder imod hende. Har, heler ikke gjort det. Men politiet fandt billederne da det kontrollerede min mobil tlf. Jeg kom frem til den erkendelse at alt var forbi nu, og jeg var nødt til at acceptere hvad der var sket, og det har jeg accepteret. Jeg havde på intet tidspunkt til hensigt, at tage hævn eller såre hende. Hvordan kunne jeg tænke på fornærme en kvinde jeg elsker og først og fremmest er hun min elskede barns mor. Tværtimod forsøgte at vinde hende tilbage igen, men det lykkes ikke. På trods af de ting hun

har at gøre mod mig og som om "jeg var den skyldig", har jeg for vores elskede søns skyld, købt en gave og sagt undskyld til hende. Det eneste jeg ønskede var, at være en god far for min søn som sædvanlig og være venner med hende igen, så vi sammen kan passe og opdrage vores søn, så han ikke bliver påvirket af vores skilsmisse. ""Og det er det jeg forsat ønsker"" Tros dette begyndt hun at holde sønnen væk fra mig. Jeg har altid betragtede hendes 2 døtre som mine børn og hold af dem. Hun tillod mig ikke se hendes piger eller passe dem som jeg plejer, når hun var på arbejde eller er ude og more sig med sin nye kæreste, vores søn begyndt at blev passet af morfar og mormor. Børnene næsten, hverdag begyndte at sove der. Vigtige dage for børnene, så som Jul og Nytår fik jeg ikke mulighed for at se børnene, især min søn. Jeg har gang på gang spurgt, bønfuldt, men fik ikke lov til at beholde min søn til overnatning. Dagen før begivenheden, (hvor hun var sammen med sin nye kæreste, med usande beskyldninger meldt mig til politiet, og hvor jeg blev anholdt og fik "tilholds" straf,) havde hun givet lov til at vores søn kunne overnatte hos mig. Jeg blev meget glad, men da sønnen ikke havde sovet hos mig (min nye lejlighed) før, var jeg lidt bekymret derfor fortalte jeg moren, om hvad nu hvis han ikke vil sove hos mig, begynder at græde og vil hjem til mor mv. Jeg viste at hun tit sammen med sin nye kæreste gik på værtshus for at more sig. Før vi blev uvenner, passede jeg på børnene og efter vi blev uvenner afleverede hun dem til sine forældre. Jeg spurgte hende om hun skulle ned i byen og hvad vi skal gøre hvis han ikke vil sove i min lejlighed. Så sagde hun, at var hjemme og ikke skulle ud i byen, hvis vores søn ikke vil sove hos mig, så skulle hun nok komme og hente ham. Heldigvis var der ingen problemer og min søn glædeligvis overnattede hos mig den dag. Den næste dag, den 5. januar 2012 da jeg skulle aflevere ham tilbage, viste hun en ny tatovering hun fik lavet på sin arm. (Hvis man undersøger, er jeg sikker man kan finde ud af hvilken dato den er lavet) Og fortalt mig, at selv om hun ikke skulle i byen, var hun alligevel sammen med sin kæreste i Aalborg (ca. 50 km væk fra den landsby hvor vi bor). Jeg tænkte på vores søn og blev meget ked af og skuffet. Hvad hvis han ikke gad og sove hos mig og vil hjem til sin mor. Hvordan skulle vi få fat i moren? For at ikke snakke om disse ting mens børnene var tilstede, sagde jeg

til hende, at jeg gerne vil snakke med hende senere, og kom jeg samme dag d. 5. januar 2012 om aftenen hjem til hende, for at snakke om disse ting. Jeg skal gøre opmærksom på, hun aldrig har sagt, at jeg ikke måtte komme hjem til hende for at snakke mv. Hvis hun havde sagt noget sådant, så havde jeg bestemt ikke kommet hjem til hendes lejlighed. Da jeg kom ud til hende, stod hun i køkkenet røg cigaret, køkkenvinduet var åbent vi begyndte at snakke mens jeg stod udenfor. Da vores snak begyndte at blive lidt for højt, for ikke at forstyrre naboerne, bad jeg hende om at åbne døren så jeg kunne komme ind og vi kunne snakke indendørs. Hun åbnede døren og mens vi snakkede, lige pludselig kom der politibetjente ind og uden at spørge eller forstå, har anholdt / sat håndjern på mig. Jeg mener det er et åbenlyst arrangeret sammensværgelse imod mig. Som hun før åbnet har sagt over for mig, er det her, et åbent komplot spil, der har til formål at fjerne min søn fra mig og forhindre mig i at få opholdstilladelse og få mig udvist af Danmark, som jeg efterhånden vendte mig til og er glad for at være en del af. Mens hun var inde og jeg var uden for vinduet og talte sammen, har hun nok kontaktet sin kæreste, for at få mig i en fælden, og hun bevidst provokeret mig, og optrappede vores normale samtale til et heftigt skænderi. Og imellem tiden har hendes kæreste har nok observeret os og kontaktet politiet. Jeg nægter og accepterer ikke nogen af hendes/deres beskyldninger. Jeg mener det er faktisk dem der skal straffes, på baggrund af den komplot /sammensværgelsen det har arrangeret mod mig, og for al den stress besvær de har givet og forhindret mig i at se min kære søn, igennem politi tilhold. Jeg har haft værste straf, med at ikke kunne se min øjsten og pigerne. Jeg hr grædt hver eneste dag siden 5. januar. 2013. Det der har såret mig mest og en smerte som jeg resten af mit liv ikke vil kunne glemme, hendes udtalelse ved mødet med (Jurist): VF og børnesagkyndig: PJ i statsforvaltning d. 5. februar 2013, vedr. forældremyndighed. Hvor hun til myndighedernes spørgsmål om "sønnen spørge efter "mig" sin far. Svarede hun. ""Jeg har sagt til vores søn at han er rejst". Hun sagde meget andet på møde men, hvordan har hun sagt det i virkeligheden, at ""jeg er rejst" det er ikke svært at gætte at hun også løg om hvor, hvordan og hvorfor "jeg er rejst". Vi ved alle, at det ikke er nok kun at sige "din far er rejst"

til et kun 3-årigt barn. Endvidere har hun sagt en hel masse andre usandheder på mødet. Fordi min dansk er ikke tilstrækkeligt til at udtrykke mig fuldt ud, har hun beskyldt mig med alt muligt og jer er bange for, at hun med sin krokodilletåre i øjnene overbevist myndighederne (tilstedeværende embedsmænd). Jeg har savnet min søn så meget, at jeg med forhåbning om at se ham igen, har indvilget i, at X fik forældre myndigheden. Men alligevel har hun nægtet og sag nej til, at min søn og mig kunne tilbringe hver 2. Weekend sammen. Hun vil stadigvæk ikke vise vores søn til mig. En anden ting hun sagde i det samme møde er, at hun havde kontaktet udlændingestyrelsen for, at forhindre forlængelse af min opholdstilladelse og mhp. få mig udvist af landet... Ps: Vi er begge to er skyldig som mor og far men lille dreng har ikke gjort noget og jeg har været rigtig god far og vil fortsat være en god far til min søn.

Gift 8/10 1988. 3 børn, født hhv. 1992, 1993 og 1997. Separeret aug. 2010, efter at jeg i juni 2010 i umiddelbar forlængelse af sidste samtale ved ½ års i øvrigt givende parterapi valgte at flytte, da min ex oplyste, at hun bl.a. havde fortalt mine forældre, at jeg havde haft en "affære" i nov. 2009 (som jeg har erkendt over for min ex, og som var direkte anledning til, at vi sammen valgte at gå i parterapi fra ultimo dec. 2009 til juni 2010). Hen over sommeren 2010 var der god tone mellem min ex og jeg, og hun græd krokodilletårer, da vi mødtes i SFV den 26/8 2010 for at underskrive separations-bevillingen med ordene "han har kun begæret separation i affekt". Indtil da havde min ex adskillige gange på bl.a. Facebook og over for vores børn erklæret, at hun elskede mig. Men for mig var nok. I hele processen hen over sommeren havde jeg næsten daglig kontakt med alle 3 børn, men alligevel foregik megen kommunikation ellers pr. mail og sms via min ex-kone, bl.a. om hvordan vores børn havde det med, at jeg var flyttet. 7/9 2010 flyttede jeg "hjem til Jylland", og herfra tog tingene fart. Min ex-kone begyndte at sælge ud af vore fælles ting, børnene hørte jeg intet fra. I starten videresendte min ex post til mig, men det stoppede ret hurtigt. (F.eks. købte min far en gammel bil til mig, og først da jeg selv kontaktede motorkontoret i undren over, at jeg ikke havde

fået registreringsbevis viste det sig, at rykker nr. 2 for vægtafgift for længst var afsendt, men det var ikke videresendt af min ex.) 30/9 lukkede min ex for min mail-konto. Det var aftalt, at jeg skulle besøge vore børn i vores tidl. hus, hhv. afvikle en bil og afhente nogle personlige ting/tøj. Besøget var besynderligt; jeg fik kortvarigt hilst på alle 3 børn på skift, men min ex havde arrangeret, at de skulle mange andre ting. Køleskab m.v. var tømt, og ved møde i SFV marts 2012 oplyste min ex til stor forundring for mig, at en af mine børn flere gange forgæves havde bedt mig om at købe ind, så vi kunne få noget at spise, fordi køleskabet var tomt. Nov. 2010 fik jeg via en advokat meddelelse om, at al kommunikation omkring både bodeling og sagsgang vedr. forældremyndighed og samvær herefter kun skulle gå gennem advokat, 16/12 2010 var der indkaldt til møde i SFV København, begæret af mig mhp. afklaring af kontakt med mine børn. På det tidspunkt havde jeg ikke set eller hørt fra mine børn siden mit besøg i weekenden omkring den 1/10. På det tidspunkt boede jeg nær Skjern i Vestjylland og kørte i snestorm mod København for at nå mødet (Politiet advarede mod unødvendig udkørsel). Kort før Odense ringede en medarbejder for at oplyse, at mødet var aflyst. Det viste sig efterfølgende, at min ex den 30/11 2010 havde orienteret sin advokat om, at hun ikke kunne deltage i mødet, men først den 15/12 2010 sidst på eftermiddagen (dagen før det berammede møde), havde advokaten sendt en fax til SFV om, at mødet skulle aflyses. I min optik er det ren chikane fra min ex og hendes advokat, da det allerede på det tidspunkt var kendt mere en 2 uger, at mødet skulle aflyse - og jeg selv føler stadig, at jeg satte mit liv på spil i forsøget på at nå til København. Flere begæringer om konfliktmægling og møder om samvær med børnene blev afvist af min ex. Først den 9/3 2011 lykkedes det at få et møde i SFV København med min ex. Jeg mødte uden bisidder, mens min ex havde sin advokat med. Ved mødet føg det med udokumenterede påstande fra min ex om, at jeg var computer-afhængig og alkoholmisbruger, og jeg blev dermed sat i en position, hvor jeg alene skulle forsvare mig. (Og ja - jeg har arbejdet meget ved PC, ikke mindst for at vedligeholde min ex-kones firma-website, og for at søge jobs, da jeg på daværende tidspunkt var arbejdsløs, men det var

ikke min ex-kones dagsorden ved samtalen - tværtimod blev jeg fremstillet som spil- og chat-afhængig, hvilket er/var en direkte løgn, som SFV-medarbejderne ikke stillede spørgsmål ved). Ad anklager om alkoholmisbrug: Det har været normalt, at jeg regelmæssigt har fået en enkelt øl til aftensmaden, eller ved særlige måltider, at min ex og jeg har delt en fl. rød- eller hvidvin. Der har på intet tidspunkt været tale om misbrug, og hverken min ex eller børnene har nogensinde oplevet, at jeg har været beruset. Ved mødet måtte jeg insistere på, at det i mødereferatet blev noteret, at jeg protesterede over anklagerne om, at jeg havde et alkoholproblem. Generelt har holdningen fra SFV været, at vore børn i kraft af deres alder selv har kunnet bestemme tilknytning og kontakt til deres forældre. Der er flere dokumenterede ting, der indikerer, at den ældste af børnene (nu 22 år), sammen med min ex har været styrende part i forhold til kontakten med mig på alle 3 børns vegne. Den mellemste (nu 21 år) har altid været kendt for at være den, der kunne "samle", løse konflikter og få tingene til at fungere, og der var i starten også flere tegn på, at han gerne ville bevare kontakt med mig. Den yngste (nu 17 år) har stadig et ønske om at bevare kontakt med mig, men er i klemme i forhold til sin mor og de 2 store brødre. 13/8 2011 var alle 3 børn på besøg hos mig i min nuværende bolig, som jeg havde overtaget fra 1/8 2011. Det var udelukkende på foranledning af den yngste af børnene, og vi hyggede os i de 4 timer, de besøgte mig. Troede jeg. Som svar på en takke-mail til børnene for besøget og ønske om, at vi derfra kunne opnå nærmere kontakt, fik jeg en opsang fra de 2 store om, at det kunne jeg godt glemme alt om. Siden har jeg ikke haft kontakt med de 2 ældste børn. Medio maj 2012 var jeg sammen med min dav. nye kæreste på besøg i København, og den yngste kom til Tivoli for at være sammen med os et par timer, hvor vi bl.a. spiste en middag på en af restauranterne i Tivoli. Det var hyggeligt. I foråret 2013 var min dav. kæreste på ferie i Nordsjælland, og pr. sms inviterede jeg børnene på café. Jeg tog til centeret (uden min kæreste), hvor caféen var, og ventede 2-3 timer. Ingen af børnene kom. Gennem aktindsigt fra Frederikssund Kommune har jeg efterfølgende fået kendskab til, at min ex har oplyst, at min yngste datter ikke ville være sammen med mig,

fordi hun dermed også skulle være sammen med min kæreste, hvilket er en direkte løgn, da mine børn på forhånd var orienteret om, at jeg var alene i centeret. Min ex har endvidere oplyst, at hun var bange for, at jeg ville "forgribe" mig. På intet tidspunkt har jeg lagt hånd på mit barn - og slet ikke seksuelt. Frederikssund Kommune har på intet tidspunkt undersøgt dette nærmere. I afgørelse fra SFV om samvær med min yngste (som på det tidspunkt var eneste barn under 18 år) henholder man sig til, at vores datter selv må bestemme i kraft af sin alder. Dog henstiller SFV til, at moderen ikke må forhindre eller sætte barrierer for kontakt med mig. Jeg har ikke haft personlig kontakt med mine 2 store børn siden sept. 2011, og min datter siden maj 2012.

Jeg oplever, at kommunen kun kommunikerer til min konens e-boks selvom det udelukkende er mig som har indskrevet barnet og kommunikeret med barnets institutioner. Da vi i foråret 2014 havde en tilspidset situation vedr. indskrivning og udmeldelse, fordi min kone ikke tilså sin e-boks i tide, blev jeg opmærksom på dette generelle forhold, som jeg finder krænkende. Ikke mindst fordi der er tale om en skjult praksis. Jeg bad om en forklaring og fik at vide, at det skyldes at man benytter "Institutionssystemet". Systemet bruges til at opkræve betaling for dagtilbud. Systemet er pr automatik oprettet i den forældres cpr. nr. som modtager børnepengene, da det er denne forældre opkrævningen vedr. dagtilbud bliver sendt til. Forklaringen hjælper selvfølgelig ikke på min indignation.

Jeg har oplevet af jeg af stf er blevet opfodret til flere forskellige ting såsom at følge reglerne og søge bopæl, jeg er desuden blevet pålagt at betale børnebidrag af stf og dette er selvom jeg har oplyst dem hver evige eneste gang at jeg intet har fået med af tøj eller lignede fra første samvær af. Jeg oplever at jeg kan afhente mine børn i hullet tøj fra skole af og hvis jeg så køber nyt tøj til dem fordi at jeg ikke vil lade dem gå i hullet tøj i skole så mener stf at dette er gaver og ikke ansvarlighed? jeg er den dag i dag nødt til at sende mine børn i skole i det tøj som jeg afhenter dem i

og det selvom der er huller på dette fordi at stf ikke vil ændre deres først truffen afgørelse ang. børnebidrag, stf tænker da ikke på "vores børn" eller varetager "barnets tarv" på denne måde. Min opfattelse af stf er at det nærmere er en fjende mod mig som mand i dagens Danmark

Samliv ophørt, da vores datter var 5 mdr., Grundet hans hash og alkohol misbrug, samt vold mod mig. Grundet stalking fra hans side, får han polititilhold. Dette stopper stalkingen efter 1,5 års forløb. Efter et mildest talt turbulent forhold til sin far og ingen videre interesse eller kendskab til ham, bliver han alligevel tildelt overvåget samvær 1,5 år efter. Min datter er nu 4,5 år og reagerer voldsomt på samværet. Jeg er uforstående overfor hvorfor hun skal møde op i statsforvaltningen, for at møde en næsten ukendt mand, som 2 ud af 3 gange ikke er dukket op og når han gør det, ikke magter at rumme hende eller respekterer hendes grænser.

2 bækkenløsninger og en fødselsdepression, hos partner, fik mig til at gå ned flere år efter, hun kunne ikke magte det. Vi fik vores første barn i 1997, hun rammes af en voldsom bækkenløsning, jeg bliver købt fri af mit arbejde til at passe hende, 3 år efter fødslen er hun ikke handicappet mere. I den tid fjerner vi os fra hinanden på det intime plan og vi når aldrig rigtig tilbage til da vi fan sammen. 2 år efter vil hun havde et barn mere, jeg sagde er det nu klogt, hun sagde det nu hvis de skal være, jeg gav efter. Vi var forberedt på bækkenløsning og vi håndteret og klarede dette langt bedre. Efter fødslen i 2000 rammes min x af fødselsdepression, jeg sygemelder mig fra arbejdet i en periode, jeg tager barnet med på arbejde i en periode, men alle perioder slipper op og fremskidt hos min x var meget lille. Min x blev behandlet i den distriktspsykiatrien, jeg kan huske jeg kæmpede med mig selv for ikke at gå ned, jeg søgte hjælp, men der var ingen hjælp til pårørende. Jeg kan mærke jeg i skrivende stund stadig påvirkes at det voldsomme pres jeg var udsat for og som ingen ville hjælpe mig med. Det tager 2 til 3 år og min x overgår til psykiatrien. I alle år og nu er børnene 2 og 5 har jeg holdt sammen på min familie, jeg har kæmpet sammen med min x, hun gjorde hvad hun kunne, det var ikke nok. Vi

gled i denne periode længer fra hinanden og havde svært ved kommunikerer. 2003 lykkes det endelig at få min x på arbejdsmarkedet, men vores familie var smadret og i dag kan jeg se det var har vi satte direkte retning mod skilsmissen. Herfra begynde jeg at ryge cigaretter i smug og drikke i smug, ikke noget stort forbrug, men i smug. Min x tog mig i at ryge i smug og senere i at drikke i smug, hun reagerede kraftig og ikke hjælpende, den håndsækning jeg havde håbet på blev til skilsmisse. 2006 er vi til møde i statsamtet for at blive skilt. Det var en rolig skilsmisse, vi er meget enige om 7/7 ordning hun får bopæl, jeg anede ikke hvad det betød, der var INGEN der fortalte mig hvad det betød, jeg troede at det var en administrativ detalje. Vi boede her efter under samme tag ind til vi var skilt og da det blev for bøvlet med hendes nye kæreste og hus og børn flyttede jeg ud, med aftalen om 7/7, vi lavede den dog som en 14/14. Da jeg flyttede gik det op for mig hvilken brøler jeg havde lavet, jeg kunne jo ikke få bolig sikring til min lejlighed for mine børn boede ikke hos mig og jeg kunne ikke forstå det, for de boede jo lige så meget hos mig som hos hende. Da jeg nu skulle klar en lejlighed uden bolig sikring og et hus i udgifter måtte jeg arbejde meget og vi havde en fin aftale om at børnene bare kunne være hos hende. En dag siger hun kan vi ikke ændre lidt, børnene er hos mig i 21 dage og hos dig i 14, bare lige til økonomien køre for dig, altså 3 uger hos mor 2 uger hos far. Jeg troede jeg lavede en midlertidig løsning, det viste sig at være permanent. Senere forsøgte hun at tage mere tid, for som hun sagde børnene og deres ½ søster savner hinanden og børnene vil ikke være så meget hos dig. Der blev levet mange fodfejl i den periode og vi fik inddraget børnene alt for meget. Det endte med at vi ikke ændre fordelingen, men lavede det om så de var 2 uger hos mor og en uge hos far. Jeg kan mærke den dag i dag, at jeg er blevet reduceret fra en far der kæmpede for sin familie, holdt sammen på alt, gjorde alt, til en far der alligevel ikke er så god, som en far der nok ikke kan det her, mor er nok bedst, livet, systemet, mig selv tog min identitet som far fra mig.

Puha, ved næsten ikke hvor jeg skal starte. Efter at jeg og min ex- kæreste valgte at gå til hver sit, så

blev jeg gjort opmærksom på at hun bl.a. havde truet sine andre børn med at skære øjne ud på dem. At hendes andre børn ikke bor hos hende. Hendes andre børn har haft/blevet set med blå mærker på armen. At hun har smidt en legetøjs barnevogn efter et af sine børn. At både hun og hendes ex-mand (stedfar) har udøvet fysisk vold. At jeg igennem en lang periode ikke fik lov til at skifte ble på min egen datter. Hvilket så nu har viste sig, at min eks fik udført en operation på min datters kønsdele. Hendes nærmeste omgangskreds har "udstødt" hende, da de ikke føler at hun er en "god person". Hun vælger derfor at skifte til en anden kommune = dette medføre et stort in/out flow af forskellige personer i mit barns liv. Da der sker en konstant udskiftning af hendes omgangskreds. For når folk hiter rede på hvem hun er som person, så distancerer de sig fra hende. Når hendes søn er hjemme hos sin mor, bliver han ofte hente og sin far indenfor få timer, da han får de psykisk dårligt af at være hos hendes. Alle disse episoder er registeret. I en socialforvaltning. Men når jeg beder social forvaltningen om at ta' kontakt til den anden social forvaltning og snakke sammen. Så er svaret nej. Da mit barn og hendes andre børn ikke har noget med min sag at gøre. I må gerne bruge min sag, men ikke før i har konsulteret med mig, så i har en korrekt billede.

Vi gik fra hinanden i 2004 efter 9 års samliv, hvor vi valgte kort tid efter at dele drengene op (2 og 6 år) således at jeg (far) havde den yngste boende og mor havde den ældste boende. Den store dreng lider af diagnosen mental retarderet af middelsvær grad med autistiske træk. Jeg mødte min nye kone i 2005, som flyttede hjem til mig i 2005 sammen med hendes store søn som er 4 år ældre end min den yngste. Min eks flyttede sammen med hendes nye kæreste, så hun valgte at flytte til Odense. Mange ting blev anderledes i form af intriger, uvenskab, manglende info om drengene mm. Hun kontaktede bl.a. børnehaven for at få sladder eller sige ting om mig og min kone. I 2007 starter hun retssag omkring bopæl af den yngste, samt forældremyndighed. Hun lavede falske anklager om vold, vi havde politiet rendende nogle gange, vi satte overvågning op for netop at modbevise hendes påstande. Vi læser på

nettet hvordan vi bliver svinet til dog ikke med navns nævnelse. Rets sagen taber hun, da både dommeren og den børnesagkyndige undersøgelse taler for at børnene har det lige godt begge steder. Hun bliver single - vi kan snakke rigtigt godt sammen igen - hun skal flytte mod Sjælland, og da flytter hun sammen med en ny kæreste som hun lige havde mødt. Han vil ikke en gang hilse på os, siger hun... hun bliver fjern igen. Selvom vi godt kan snakke sammen når vi mødes. Sidst fortalte hun at hun havde fået sukkersyge pga. graviditeten (vi havde lige fået en lille datter og hun ventede barn med sin nye kæreste) kommer vi hjem samme dag og finder et brev fra statsforvaltningen vedr. ansøgning om den yngste søns bopæl. Min eks og hendes nye kæreste ender kort tid efter at flytte tæt på min bopæl, dog uden min viden, så da jeg skal hente min ældste søn på weekend, er huset tomt. Jeg kontakter politiet, og de kan intet gøre. Få dage efter bliver jeg kontaktet af kommunen om at min ekskone har meldt mig for vold og drengene. Så nu ville kommunen komme forbi og få en snak med mig. Konklusionen blev derfra, at der var intet at komme efter. Der starter endnu en gang retssag vedr. bopæl, som endnu en gang bliver startet af min ekskone. Den yngste er nu 11 år (næsten 12 år) og den store er nu 16 år. Min ekskone begynder at hente den yngste i skolen uden min viden, og har samtaler med ham mm. Og psykisk får min ældste søn til at distancere sig fra mig og min familie. Sagen kommer for retten og stik mod alt forventning, vælger begge børn at de gerne vil bo hos deres mor. Retten tager børnenes parti og begge børn skal nu bo hos deres mor. Den yngste meddeler at han bliver moppet i skolen, den store siger han er bange for far osv. Skolen meddeler det modsatte... hun er selv meget ustabil som forældre bl.a. fremlagde jeg at hun valgte at flytte for 10'ende gang på daværende tidspunkt med en søn som er mentalt retarderet med autistiske træk som flere gange for af vide af psykolog at han skal have ro. Intet talte for at hun skulle være bedre forældre, tvært imod. Jeg tabte bopælsrettigheden, og vi aftalte at efter juleferien (hvor vi normalt bytter) kunne han flytte over til hende, så kunne vi sige ordentligt "farvel" og han kunne afslutte skolen ordentligt inden han skulle starte på en ny. 3 uger før (i starten af december) vendte drengen ikke hjem fra skole. Jeg fik en sms

med at nu havde hun hentet ham, for han ville ikke være hos os mere. Drengen kom forbi os i al hemmelighed for hans mor, for han savnede os. Men hun tjekkede op på ham via hans nye iPhone så den gik ikke længere. Der skete herefter mange ting med indkaldelse i fogedretten, statsforvaltningen mm. Jeg mistede retten til samvær, og nu har jeg lige mistet forældremyndigheden over dem begge. Kun ene og alene af min ekskones manipulation af drengene, af systemet og alle de løgne hun har spredt og stadigvæk gør. Jeg har ikke set mine drenge i et år nu, og kan ikke kontakte dem, da hun har sørget for at blokere mig og hele min familie både på telefon, Facebook osv. Jeg ved ikke hvad jeg mere kan gøre nu - og savnet er stort.

Jeg har været dårlig informeret af min advokat og pga. manglende kendskab til den danske retssystem har jeg givet bopælen til vores fælles søn på to til min ex. Hun har efterfølgende gået til statsforvaltningen, minimeret til minimum mit svær med vores søn og angriber nu min forældre myndighed (den er fælles nu). Det er hende, der har været utro med en tidligere elev af hendes og flyttet fra fælleshuset efter 8 års ægteskab.

Min søns mor kørte konfliktniveauet op, efter hun fandt sin nye mand. Moren er psykisk syg og lader sig styre af den nye mand, hendes børn, hendes mor. Hun optrappede ved at klage til Statsforvaltningen, stort set hver uge. Mine modsvar reagerede Statsforvaltningen aldrig på. Jeg føler, jeg var dømt på forhånd, fordi jeg er mand over for nogle kvindelige jurister. Uanset hvad moren sagde eller skrev; meget af det løgne; så slugte juristerne det råt. Jeg var magtesløs over for løgnene, og da jeg i frustration begyndte at klage over Statsforvaltningens håndtering af sagen, tog de min søn helt fra mig. Det blev en personlig kamp mellem juristen og mig. Men da de havde magten, var det mig som tabte. Jeg må ikke se min søn mere. Både han og jeg lider frygteligt. Moderens nye mand har også isoleret min søn fra hans 2 storebrødre. Moderen kan ikke sige fra over for sin nye mand. Der er ikke andre voksne, som vil tage sig af hende. Min søn har mistet de 3

vigtigste mennesker i sit liv. Mig og hans 2 storebrødre.

Jeg er kæreste til en dejlig mand, som er far til to dejlige børn, med to forskellige kvinder. Datter på 16 som han ikke har set i 4 år, og hvor samarbejdet med mor alle dage har været problematisk. Mor har fået den fulde forældremyndighed da datteren var 4, da hun ville have hende med ud og rejse i et år, da hun havde problemer med politiet pga. en kriminel kæreste og noget med nogle stoffer. Deres forhold har altid været præget af, at mor ikke mener at en far er nødvendig, da hun ikke selv har haft en i sit liv. Far og datter så hinanden hver anden weekend og i ferier indtil hun var ca. 13, indimellem afbrudt af mors lange ferier i udlandet, der varede halve og hele år. Mor har altid involveret datteren i alle deres samarbejdsproblemer, og har været rigtig god til få sat far i et dårligt lys. Hvis far har problematiseret mors adfærd, er han blevet truet med ikke at få lov til at se sin datter mere. Da hun var omkring 4 år, kom mor med anklager om seksuelle overgreb, men det nåede aldrig videre end Statsforvaltningen, hvor mor trak alt tilbage, samværet fortsatte, og der kom aldrig nogen sag. Da datteren er omkring 6 år, får far en ny kæreste. De er sammen i alt 7 år, og får en søn sammen efter at have været sammen i ca. 6 år. Dvs. at den nye kæreste er med under alle de konflikter der er med datterens mor, men vælge alligevel gerne at ville have et barn med min kæreste, da hun altid har ment at han var en dejlig far, og har støttet ham i alle de problemer der var med datterens mor. De går fra hinanden da sønnen er omkring et år, og de er helt enige om at gøre dette. Men ret hurtigt efter de er flyttet fra hinanden, begynder hun at mene, at det er en dårlig ide, at far og søn er alene sammen. Drengen er født med en bløder sygdom, og mor mener ikke, at far kan finde ud af at håndtere dette alene. Det ender desværre med at de må i statsforvaltningen, for at blive enige om noget samvær. På det første møde i statsforvaltningen, hvor der skal tales om samvær, smider hun så også en anklage om seksuelt overgreb på bordet. Hendes sag lyder på, at fordi far har kildet søn på testiklerne under en puslesituation da han var et halvt år, gør hende

bekymret over, om han kender grænserne for hvordan man er sammen med børn. Her til 1. marts, er det 5 år siden dette møde om samvær i statsforvaltningen fandt sted. Siden da har far og søn kun set hinanden, hver 14. dag, i halvanden time. OG det er når det er gået godt! Der har flere gange været lange perioder hvor de slet ikke har set hinanden, fordi behandlingstid og kommunikationsproblemer mellem kommune og andre instanser, er helt langt ude. På et tidspunkt gik der 13 måneder hvor de ikke sås. Der har været to ture i retten, hvor mor ville have den fulde forældremyndighed, hvilket hun ikke fik, og alt faldt ud til min kærestes fordel, men det overvågede samvær fortsætter bare. Da drengens mor efter retssagerne forstod, at hendes anklager om seksuelle overgreb ikke holdt i retten, begyndte hun i stedet at køre på drengens skrøbeligheder pga. sygdom og traumer ved operationer, og fik hende og sønnen installeret på et familiebehandlingssted, for at få understreget hendes behov for støtte, og for at gøre det klart at drengen har så særlige behov, at far ikke kan magte at tage sig af ham. Hele det her cirkus fortsætter bare, og der er efterhånden ikke meget energi til at kæmpe imod den statsforvaltning mere. De er øjensynligt ikke underlagt vores retssamfund, og selv om retten siger at far og søn skal se hinanden, og dommen faldt for to år siden, så er det overvågede samvær endnu engang forlænget, uden nogen begrundelse overhovedet. Det gør jeg som hans kæreste i hvert fald, da jeg på ingen måde kan få den her sag til at give mening!

Jeg har som 25 årig fået min søn uden for ægteskab. Vi, mor og far har sejlet over Atlanterhavet sammen og påbegyndte et forhold i København bagefter som varede 2 mdr. Jeg var blevet forladt pga. af en uheldig timing. Jeg formåede ikke at lytte til hende, da hun virkeligt havde brug for det. Hun ville gerne, midt om natten, tage en snak om hendes mor, som havde begået selvmord, mens jeg var på tærsklen til at falde i søvn. Jeg magtede ikke, sådan en samtale og faldt i søvn umiddelbart bagefter. Den næste dag kvitterede hun prompte ved at forlade mig. Dagen efter går hun til lægen og får at vide, at hun

er gravid. Hun undlader, at fortælle mig det, før der er gået 4 mdr. Jeg troede, at forholdet var helt slut og jeg blev meget overasket over at hun kontaktede mig. Jeg fik 15 minutter til at forstå, at jeg skulle være far, jeg forsøgte, at omfavne hende og lykønske hende, men jeg blev gjort klart, at jeg skulle ikke nærme mig hende. Hun skyndte sig ud af døren og jeg sundede mig over nyheden og pludseligt gik det virkelig op for mig, hvad dette betød. Jeg opsøger hende 30 minutter senere efter jeg får ringet til en ven. Vi finder hende sammen med hendes og vores fælles venner som beskytter hende og fortæller mig, at jeg skal gå fra selskabet. Jeg fortæller tydeligt og klart, at hvis det er sådan, at hun selv vil have barnet synes jeg hun skulle tage sig en abort og så evt. finde en sæddoner eller lign. Jeg forlader selskabet chokeret over, at ingen af vores fælles venner havde været så søde at fortælle mig at hun var gravid. Det blev åbenbart for mig, at de var blevet instrueret i, at jeg skulle under ingen omstændigheder vide det. Jeg havde også undret mig over, at der var visse personer som jeg ikke kunne komme i kontakt med længere. Her mister jeg en stor del af mit netværk. Da hun føder bliver jeg ringet op og jeg får lov til at se "et barn" 9 timer efter fødslen. Jeg er der i ca. 30 minutter og jeg har medbragt hjemmelavet råkost til den nybagte mor. Jeg er selv i tvivl om det er mit barn, men efter et par måneder kan jeg se at drengen er min. Jeg føler mig ikke inviteret ind i projekt barn og prøver at vende ryggen til historien, men på den anden side opstår der andre følelser som gør, at jeg ikke kan forlade det. Jeg ser min dreng allerede hver anden søndag i et par timer, hvor jeg får udleveret en flaske med mælk. Døren lukkes. Vi taler aldrig sammen. Jeg får et brev, hvor jeg får at vide, at jeg har accepteret faderskabet, fordi jeg vidste at politiet ville komme og hente mig til blodprøve, så jeg følte mig tvunget af loven til at acceptere faderskabet. Jeg får et nyt brev om, at jeg skal betale underhold for fødslen og jeg skal betale underholdsbidrag indtil det 18. år. Der står ellers ingenting. Der er dog en pjece, hvor jeg bliver introduceret til et ord som skulle vende tilbage igen og igen - Barnets tarv. Det begynder, at stå lysende klart for mig, at den eneste vej til at være sammen med mit barn er at bejle til hende. Jeg forsøgte igennem de første 18 måneder at lægge op til, at jeg kunne tages i nåde og blive

indlemmet i familien. Hun vælger at flytte væk fra Kbh. og til ud på landet ca. 10 km fra Roskilde. Jeg betaler for parpsykolog igennem mit arbejde, hun kommer, men jeg får at vide, at det er mig som skal til psykolog og ikke hende. Efter min mening på daværende tidspunkt helt forfejlet, jeg kan huske at psykologen simpelthen forklarede mig, at man ikke kunne nå hende og, at jeg i det mindste var åben omkring mine problemer. Jeg følte ikke jeg lykkes i mit forsøg på, at bejle til hende og jeg skifter nu selv strategi efter 18 måneder. Jeg prøver at glemme det og lade som om det ikke er sket og i 20 måneder forlader jeg mit ansvar som far og jeg bliver deprimeret og bliver mere og mere isoleret fra venner og familie som ikke orker, at høre på det som jeg hele tiden går og tænker på. Efter 20 mdr. fravær måneder opgiver jeg mit flugtforsøg og vender tilbage og ansøger statsamtet direkte om, at se min dreng. På dette tidspunkt har jeg udviklet en god stabil depression. Det tager sig generelt udtryk i, at jeg ikke føler glæde ved at være til. Efter 3 år havde vi en samtale i statsamtet, hvor jeg kom for at genvinde samvær efter mit 20 mdr. fravær. Før det havde alt foregået pr. brev. Det, fik jeg uden problemer, dog forsøgte hun af ukendte årsager at forklare, at jeg var kommet for sent et par gange, da jeg skulle hente mit søn. Hun brød ud i tårer ved selve mødet, da hun indså, at hendes argumenter ikke virkede. Hun forlangte, at der skulle være flere voksne tilstede og hun forlangte, at samværet kun kunne etableres på hendes præmisser og langsomt udvides til at være hver anden weekend. Og sådan blev det. Jeg fik efter en indslusningsperiode weekend samvær med min søn som nu var 3 år gammel. Umiddelbart efter mødet, inviterede jeg hende til kaffe på en cafe, så vi kunne forventningsafstemme. Det gik godt og det forløb varmt og kærligt. Vi havde jo et barn sammen og det føltes jo godt at snakke lidt, der er jo trods alt nok gods til en lille samtale når man har et barn sammen. Jeg vender jo tilbage til Kbh. og agerer en rigtig, hver-anden-weekend far, men jeg trives ikke i det, da jeg føler mig ganske uønsket. Min søn bliver afleveret med praktiske oplysninger evt. på en seddel. Nu er transporttiden øget til at være 2-3 timer alt efter, hvor meget kø der er på motorvejen. Når jeg kommer hjem fredag aften skal der laves mad og så skal han i seng. Lørdagen ville som regel gå godt, men når vi nåede

søndagen blev vi trætte af hinanden og han ville savne sine normale omstændigheder, hans venner og rigtige legetøj. Jeg havde jo kun en københavner lejlighed som blev brugt til mit singleliv og som base for, at jeg kunne komme på arbejde og lave mad og den slags. Og når han var hos mig ville han kun en ting - at tale og kigge på mig. De første 24 timer ville gå godt - men efter 48 timer var jeg altså ved at blive træt og irriteret. Jeg forsøgte, at introducere ham til jævnaldrene børn, men det eneste han ville var mig, mig og mig. Det blev for meget og jeg beslutter, at lave 24 timer gode timer hellere end 48 timer som ender dårligt. Det lykkes mig simpelthen ikke, at skabe et rigtigt alternativ til, at han bare var gæst. Han var gæst i mit hjem og sådan var det bare. Jeg formåede aldrig at ændre på det. Jeg fik en lejlighed med et værelse kun til ham, men han opholdt sig aldrig der. Min selvtillid og viden som forældre var måske trods alt ikke særligt veludviklet. Jeg læste på nettet, at det var ikke mængden af samvær som var afgørende, men frekvensen af, hvor tit man ser sit barn, som er det afgørende. Allerede her vil jeg vurdere, at jeg egentligt giver op som reel far og jeg ser egentligt forholdet som ren og skær pligt over for min søn og pligt over at skulle yde en form for mindstemål. Han har sin far og det er nok - jeg forsøger, at tilgive mig selv resten. Efter 5 år skifter hun indstilling og siger til mig, da jeg er ved at hente min søn, at hun nu har fortrudt, at hun har fået barnet og for første gang åbner hun sig for mig. Vi kan nu tale sammen åbent. Hun fortæller mig nu, at hun føler, at det var hende som var et offer da hun blev gravid og, at hun ikke kunne få sig selv til at få en abort. Hun var angiveligt i sin tid blevet rådgivet af hendes reservemor i Ålborg som havde været betalt reservemor i hendes familie efter at hendes mor havde begået selvmord, da hun var 10 år gammel. Hvis hun i dag, 5 år efter vores søns fødsel kunne have valgt, så betror hun mig at hun havde valgt at få en abort. I vores søns 5 leveår har vi nu for første gang åben kommunikation og vi kan ringe og tale sammen. Hun forklarer, at det ikke har været min skyld, at der har været manglende kommunikation. Det går altså op for os, at her står vi nu med en opgave som vi begge to bare SKAL løse. Hvis en af os fejler, så kunne det jo gå helt galt. Dette tidspunkt vil jeg beskrive som bunden i vores forældreskab. Det er også sådan, at jeg på intet tidspunkt har haft det

godt siden min søn blev født, så jeg prøver på nuværende tidspunkt faktisk bare at tage vare på mig selv, da jeg er begyndt virkeligt at blive påvirket så selv basale ting ikke fungerer som det skulle. Jeg beslutter mig for at reducere mit samvær til hver 3. uge, hvilket rammer hende negativt og jeg ville være en løgner, hvis jeg ikke indrømmede, at det ikke følte lidt godt, at hun skulle lide endnu mere. Men det betød jo også, at jeg kunne have 2 weekender i træk og mit nye mål var at få gang i mit eget liv. Hun reagerede prompte ved at få tildelt en plejefamilie fra kommunen. Nu skulle han have en ny familie at forholde sig til. Det har aldrig været noget problem, at han blev knyttet denne udemærkede plejefamilie. Men et eller andet sted tænkte jeg, at der var andre som ville have været mere berettigede til at modtage denne hjælp. Fra det 5 år indfinder der sig den endelige aftale. Jeg ser ham en dag hver 3. uge han er i pleje familie hver 3. uge. Resten hos mor. Der er 7 års ro og stabilitet. Nyheden om, at jeg skulle være far dengang fik mig til at stoppe min uddannelse, da jeg ikke formåede, at dukke op pga. depressionen. Jeg valgte, at tage en mere sikker uddannelse, da jeg følte mig udsat og svag. Men denne uddannelse har aldrig været meningen med mit liv. Men nu kunne jeg sælge min lejlighed og betale for min rigtige uddannelse som jeg skulle have taget dengang. Min søn bor 45 km væk, men han ser mig fast. Jeg oparbejder mere og mere styrke, og jeg kan genoptage min forstyrrede identitetsskabelse og genoptage min uddannelse. Efter min drengs 12. år tager jeg til udlandet og fuldbyrder mine uddannelsesdrømme og skaber mig en identitet som mand og sælger min lejlighed. Imidlertid begynder der at opstå sociale problemer for min søn i den lokale fodboldklub, hvor han bliver mobbet af fodboldtræneren. Jeg forhører mig, hos mor og hun lader ikke til, at kunne forstå noget som helst om fodbold og da jeg modtager en mail fra andre forældre, at den er gal må jeg erkende at moderen ikke er helt så god som jeg er til at se min drengs behov som jeg troede. Jeg foreslår hende, at jeg kommer hjem til Danmark på en betingelse. Betingelsen er, at vi skal bo i den samme by og hun skal støtte mig som far, hvis jeg får problemer som far. Dette accepterer hun. I dag er han 14 og vi bor tæt på hinanden. Hun har fået et nyt barn med en fyr og min dreng er ved at føle sig lidt presset i

hjemmet pga. af den nye families interesser. Jeg bor tæt på ham og jeg kan nu se, at her i de ældre år er det blevet meget lettere for mig at være far, han kan selv ringe, han kan selv komme over og han kan selv se, at det er mig som skal være hans forbillede ikke hans mor. Jeg kan se, at det er min søn, men inden i er han som hende. Han vil gerne være som mig, men det er han ikke, hans gener er dog uomtvisteligt mine og bare det, at vi er bærere af samme gener betyder, at vi kører i den samme bil. Jeg har jo en del mere erfaring med at køre den, end ham. Så i dag kan jeg tilbyde ham en masse gode råd omkring hans krop, hvad han skal gøre og hvad han ikke skal gøre og så videre. Jeg mener egentligt ikke, at han indtil nu har været bevidst omkring det cirkus der har været rundt om ham, han er en produkt af vores gener og hendes opdragelse. For mig at se har han det fint. Det er mig som er blevet voldsomt skadet og jeg mener, at hun har brugt mit sæd til at reparere på hendes psykiske problemer. Igennem hele processen har hun været bevidst om, hvad hun havde ret til og hun har fået alting til at passe efter hendes egne behov. Grunden til, at hun fik min søn var fordi hun opfattede sig selv som en mor og ikke fordi hun ville have en søn. Hun ville være mor. Grunden til, at hun fik et barn var for at opleve ubetinget kærlighed, som hun ikke kunne få fra sin mor som valgte at tage sit eget liv. Det er så min opfattelse, men jeg har virkelig tænkt meget over det. På den konto fik hun ødelagt en anden "tilfældig"? mands liv og følelsesliv. Jeg er i dag på god talefod med hende og jeg kan stille hende et direkte spørgsmål uden, at hun afviser det. Jeg har forklaret hende, at i fremtiden vil det blive sådan, at man ikke automatisk vil få tildelt forældremyndighed til kvinden, men at manden som udgangspunkt også får 50% af tiden. Jeg forklarede hende, at med sådanne moderne regler ville hun aldrig have fået et barn. Det gav hun mig ret i, og hun kvitterede i samme samtale med, at give mig fælles forældremyndighed og fortælle mig, at hun hvis hun kunne have lavet det hele om, ville hun have givet mig en chance og levet sammen med mig. Det er to uger siden. Hun forklarer samtidigt, at hun godt kan forstå, at jeg har taget skade og, at hun er ked af det over det og vil gerne hjælpe, hvis der er noget hun kan gøre for mig, selvom det er ringe trøst, og at den fælles forældremyndighed betyder at jeg kan bestemme over en

fritidsaktivitet i min søns liv, hvilket er af symbolsk betydning. Og således går det op for mig, at vi har været et simpelt par som ikke kunne finde ud af at vise de rigtige følelser på det rigtige tidspunkt. Vi har været umodne og vi har været dumme. Alt imens har loven bestemt, hvordan vores familieliv skulle udformes på sådan en umærkelig udramatisk måde. Det er min klare holdning, at ingen skulle have forstyrret vores sårbare liv og den som har bestemt at lovgive på dette område skal vide, at den har valgt side, kvinden er den som skal have barnet og vi ofrer manden. Loven omkring børn og familie her i Danmark betyder reelt, at staten tager barnet væk fra familien, tager ejerskab over barnet, for at give barnet til moderen, ligegyldigt, hvad hendes motiver er. Jeg mener, at det er skærmet, at staten deler børn ud som om, de ejede dem, og give dem til kvinderne. Staten har efter min mening skyld i mit livs mismod og dermed kommer jeg til min sidste ytring. Barnet har lige ret til sin mor og far. Staten har grebet ind i en naturlig familiær løsning uden, at vi har bedt om det og ofret faderen for moderens skyld. Jeg mener i dag, at jeg som far er berettiget til en erstatning for mangel på ligestilling og grov tilsidesættelse af barnets og faderens behov. Jeg mener, at staten burde straffes med erstatning til alle fædre (400 om året) som har fået barn uden for ægteskab, da der udstedes automatisk forældremyndighed til moderen. Loven skal laves om med tilbagevirkende kraft, således at manden har 50 procent af forældremyndigheden. Min holdning er således sådan: Hvorfor er det ikke sådan, at der er 50/50 fordeling til forældre som udgangspunkt imellem bopælsforælderen og samværsforælderen. Hvis man så finder ud af en anden løsning som de fleste ville gøre, så samarbejder man om en løsning som passer til netop den familie, og hvis man ikke kan samarbejde, så hedder det tilbage til 50/50. Det er da den eneste rationelle løsning. Der er jo ingen som forhindrer forældre i at lave andre løsninger som passer til netop deres børn. På den måde er der jo en motivation for alle parter ligesom dengang man var sammen til at få den bedst mulige løsning. Det er jo ikke sværere end det.

Moren har været gift med sin mand, da hun blev gravid og barnet var mit og ikke hendes mands. Derfor ingen rettigheder til mig, selv om jeg også er far til en pige på 14 år som jeg har 6/8. De laver fejl og vente tiden er lang, da moren modarbejder, og kommer godt med det, da jeg ingen rettigheder har. Hun udebliver fra de overvåget samvær og nu også fra fogedretten.

Det er korte af det lange er at min ex brugte manglende samvær med min søn til at straffe mig. Hun har flere gange givet udtryk for at jeg ikke har fortjent at se min søn og at jeg bare skulle have opført mig ordentligt da vi boede sammen. Hun har enkelte gange sørget for at der gik så langt til imellem han så mig at han var utryk ved mig. Hun har beskyldt mig for spritkørsel med vores, i statsforvaltningen foran den fuldmægtige. En kvinde i statsforvaltningen har været direkte nedladende over for mig og direkte taget min ex parti og har siddet og nedgjort mig og nogle fælles aftaler min ex og jeg havde indgået og dermed genstartet en grim konflikt. Hun sad og nedgjorde vores dagpleje og mente ikke hun var sin stilling værd når hun kunne vejlede os som hun gjorde. Min ex har skrevet så mange løgne i e-mail til statsforvaltningen. Dem har de nægtet at forholde sig til selv om man kunne se det var løgn fordi hun kunne modsige sig selv flere gange i samme mail.

I forbindelse med skilsmisse var børns mor og jeg til et par mæglingssmøder i SF. Hun påstod at være bedst egnet forælder pga. sin 4-årige seminarieuddannelse til lærer. Mor ville have fuld forældremyndighed og ikke tillade en konkret aftale, men foreslog få korte samvær ca. det første halve år, hvorefter det kunne komme på tale at diskutere at børn kunne komme hos mig hver anden weekend. Jeg rejser en del ifm. mit job (ca. 100 dage, hvor jeg dog er hjemme næsten hver eneste weekend), hvilket moren brugte til at påstå at børnene ikke kendte mig. Det skal samtidig nævnes at mens børnene var små arbejdede mor på efterskole med aften- og weekendvagter, hvor jeg var hjemme hos børn. Ifm mæglingssmøder følte jeg overvejende sympati og lydhørhed over

for moren, som fik lov at råbe op, skabe sig og fremture med usandheder. Jeg fik ganske kort taletid og blev konstant afbrudt af moren. Jeg bad flere gange SF-medarbejderen styre mødet og lade mig gå taletid og lov at tale ud. Det lykkedes desværre aldrig helt. Mit inderste ønske var en 9/5 ordning, hvilket ville være ideelt pga. arbejde/rejseaktivitet. Fra start holdt jeg stejlt fast i 7/7 (plads til at handle) og gjorde klart at jeg var rede til at gå hele vejen igennem advokater og retssystem. Det blev lukket med en 9/5 og har kørt ok, selvom både børn og jeg gerne vil have mere tid sammen.

Hejsa, Hvis I kan bruge en historie der i den grad viser hvor dårligt vores system fungerer og på ingen måde tænker på børnenes tarv, er mine børns oplagt. Jeg har to dejlige sunde raske piger på 3 og 5 år, sammen med en kvinde fra Færøerne, som er hjerneskadet fra fødslen og har fået pension og tilkendt permanent hjemmevejleder for at hjælpe hende med at få eget liv til at hænge sammen. Hun har overdreven angst for alt og alle, og kan på ingen måde se og forstå vores børns behov. Og til trods for at der er lavet forældreundersøgelse af os begge og at hun har trumfet alle beslutninger om samvær og ferie osv. gennem med statsforvaltningens hjælp som flere gange er endt med beskeden om at det er på ingen måde for vores børns bedste, men der er desværre ikke noget i lovgivningen der gør at de kan forhindre hende i det. En lørdag eftermiddag August 2012, fik hun en sagsbehandler fra Frederiksberg kommune til troppe op, da jeg troede vi skulle holde vores yngste datters 1 års fødselsdag, for at fortælle mig at hun ikke længere ønskede at bo sammen med mig længere. Vores børn har hele tiden råbt og skreget at de ville være noget mere hos mig, og det var så dejligt at være hos mig, for her havde den største ikke nødden at skrig så meget, som er hele kernen i hvorfor vi er gået fra hinanden. Børnenes mor og hendes familie er nemlig af den opfattelse at det er normalt at børn skriger og er utilfredse. Endda i en sådan grad at naboer og folk fra gaden, flere gange har tilbudt deres hjælp pga. de høje skrig og skrål. Der ligger en udtalelse fra Emilias vuggestue som beskriver en pige i mistrivsel allerede tilbage til april 2012.

Og da børnehaven begynder at fortælle børnenes mor, hvad hun bør gøre for at få vores datter ud af denne mistrivsel, men hun blot at de har taget mit parti, og ønsker at skifte børnehave. Børnehaven og vuggestuen indgiver bekymringsbrev da de ikke mener at vores børn ville kunne klare et så indgribende skift i deres ellers så trykke rammer på så tidligt et tidspunkt efter vores skilsmisse og børnenes sagsbehandler prøver at tale hende fra det. Da jeg først bliver informeret om det kort tid inden jul, og skiftet skulle ske i januar, søger jeg midlertidig bopæl for vore børn og holder pladserne i den gamle institution. Desværre lykkedes det ikke for min advokat og juristen fra statsforvaltningen at få det juridiske på plads, så januar 2014 starter de i ny børnehave. Vores børn bliver sat tilbage til deres tilstand med angst og usikkerhed som Maj 2012. Den 14.05.2014 smed de så kortet i børnehaven om mistanke om seksuelt overgreb fra far. Hun prøver at aflyse en legeaftale jeg havde med vores børn, om eftermiddagen, men som i stedet for foreslår at fremrykke et par timer. Hvortil hun svare mig: SÅ ER DU OGSÅ SELV UDEN OM DET. Og 20 min efter er bliver jeg anmeldt. Og på den baggrund søger hun igen statsforvaltningen om fuld forældremyndighed og mit samvær frataget. Statsforvaltningen siger at det er vigtigt at børnene stadig ser mig og har kontakt med mig, så vi indgår en aftale om at vi skal mødes på en offentlig legeplads en gang om ugen mens sagens efterforskes. Det gider moren kun to gange, da det selvfølgelig ender med at børnene igen råber og skriger at de vil med hjem til mig, da de savner mig, deres værelse og deres ting og min familie og deres venner. Men desværre, det betragtes som en frivillig aftale, så det kan ikke tvangsgennemføres. Politiet efterforsker sagen, og finder hurtigt ud af at de ikke engang kan finde ud af deres enge løgnehistorier, og min advokat har over for statsforvaltningen på at de fortæller 2 forskellige historier om hvad hun skulle have sagt. Og vigtigst af alt, da politiet ikke kan få hende til at fortælle om det, spørger de hende direkte om det er rigtigt at hun har fortalt hendes mor at hun har haft fars tissemand i munden, og min datter svare: JEG SNØD HENDE BARE. Kommunen iværksætter en § 50 undersøgelse, hvor børnehaven udtaler at vores børn virker mere trygge, umiddelbare og gladere i samvær med mig, end i samvær med

deres mor. Børnenes læge udtaler nogenlunde det samme, og får en kontrovers med børnenes mor, da hun også prøver at inddrage ham i overgrebs-historien. Han udtaler direkte at han har meget svært ved at forestille sig, at jeg skulle være den store psykopat hun prøver at gøre mig til, og det bestemt ikke er den opfattelse han har af mig. Hvilket selvfølgelig resultere i at de også skifter læge. Jeg kan i §50 undersøgelsen læse at vores ældste datter har de mange vredesudbrud hjemme hos sin mor, som hun havde mens vi boede sammen. Og som jeg havde bedt om at vi fik hjælp til at håndtere, da jeg ikke kunne trænge ind med fornuft til deres mor. De mange vredesudbrud med vores datter fuldstændigt lagede fra sig i samvær med mig, helt tilbage i slutningen af 2012, og som hun slev har sagt det er så dejligt at være hos dig far, for her er det ikke nødvendigt at skringe så meget. Og når jeg svare, jamen det er da længe siden du er holdt op med det min skat, svare hun: ja, herhjemme hos dig, men da ikke hjemme hos mor. Der skriger jeg stadig så meget så naboerne kommer og ringer på. Statsforvaltningen sendte sagen om forældremyndighed for retten, vi var til forberedende retsmøde den 20. oktober 2014, hvor en børnesagkyndig psykolog fortæller at der kan være mange årsager til at vores datter har sagt sådan (som deres mor nu påstår, og det sjovt nok kun er hendes familie der skulle have hørt) men at det i de fleste tilfælde aldrig er fordi det rent faktisk er sket. Han anbefaler at samværet genoptages hurtigst muligt og tilbyder at overvære samværet den efterfølgende fredag, da han vil kunne se helt bestemte tegn hos børn som har været udsat for overgreb. Og hvis han ser nogle tegn eller er i tvivl, vil han bringe vores børn tilbage til deres mor. Det afslår deres mor selvfølgelig. Og fastholder at hun ikke har tænkt sig at udlevere vores børn. Dommeren bliver så synligt berørt og provokeret af hendes sygelige adfærd, og siger at han så vil starte en udleveringssag op i fogedretten med det samme, og at dommen bliver afsagt den 23.12.2014 kl. 10, så jeg kan få vores børn til juleferien i 14 dage, sådan som statsforvaltningen sidste år har besluttet. I ugen inden dommen falder, kommer afgørelsen fra statsforvaltningen på børnenes mors ansøgning om midlertidig suspension af samvær, og de suspendere mit samvær i 4

måneder. Så sikkert derfor at fogeden ikke kom med vores børn den 23.12.2014. En fuldkommen syg historie, hvor alle kan berette og bekræfte at børnene er galdere og mere trygge hos mig, end hos deres mor. Som ikke er i stand til at skabe de forudsigelige rammer for vores børn som alle siger og påpeger de har brug for. Og til trods for at alle undersøgelser giver udtryk for at det fylder rigtig meget hos vores datter at hun ikke ser mig og at hun savner mig rigtig meget. Ja så er det alligevel lykkes hende at afskære dem fra al kontakt til mig siden juni måned. Jeg har siden sagen startede benyttet mig af jeres gode rådgivning, og har brugt noget der ligner kr. 150.000,- på privatpraktiserende socialrådgiver og advokatregninger. Desværre er jeg efterhånden nået dertil hvor jeg hverken mentalt eller økonomisk længere har overskud til at blive ved med at mod et system som blot bliver ved med at holde hånden over og under en syg forældre, og sætter den ene konsulent på til personalet i børnehaven, psykolog på vores børn og deres mor. Alt i mens de sætter en far som i alle undersøgelser ellers beskrives som god og resurse stræk, fuldstændig ud af spillet.

Jeg forlod mine børns mor. Vi havde aftalt samvær uden indblanding af myndighederne. Pludselig fik jeg et brev fra en advokat om bodelingen. Dette var også aftalt. Advokat var så ikke. Efter jeg fortalte hende om hendes løftebrud tog hun børnene og jeg så dem ikke i flere måneder. Så gav hun mig frivilligt samvær. Men der havde jeg søgt om samvær hos statsforvaltningen. Så blev jeg meldt til politiet. Efter fastsættes af samværet blev anklagerne droppet. Efter cirka 2 år spørge min søn om mere samvær. Jeg spørger min eks. svaret var nej. Jeg sætter en advokat på. Resultat. Politi, og hun søger om ene forældremyndighed. Resultat mere samvær cirka 12 timer. Stadig fælles forældremyndighed og advokaten på 100000 dkr.

I 2012 min søn bortføres af moren fra udlandet til dk. Barnet har aldrig tidligere boet i dk. Moren oplyser at barnet ikke har en far og få lov at blive i dk. I mellemtiden starter jeg en international børnebortførelse sag. Sagen når i fogedretten

efter 4 måneder og ved udlevering af barnet få jeg indgået forlig om at barnet bliver og jeg det samme. Det starter med 5 timer samvær om ugen bliver til 2 der moren siden hen forsøger at få mig udvist af dk med at mindske min tid med sønnen som er min sammenføringsgrund. Sagen har kørt siden 2012 stadig aktiv. Min samvær 2 timer om ugen med 5/5 halvt år gammelt barn som helst vil bor hos mig. Hverken kommunes observationer som beviser moren som uegnet eller lægens eller andet giver resultat. Barnet er fange hos mor jeg intet kan gøre. Jeg har nu stævnet samtlige instanser og føre sagen videre til EU domstol om nødvendigt.

Da jeg fraflyttede faderen, dømte SF at datteren skulle have midlertidig bopæl hos mig, idet at de så mig som primærperson. Her ville Kalundborg kommune så ikke rykke datterens adresse, til trods for skrivelsen fra SF...! Faderen og jeg forsøgte en sidste gang at bo under samme tag, men nej det gik ikke og endte med vold, samt en tvungen 4-3 ordning, til mit favør. Ordningen blev lavet, idet at politiet truede med at tage vores datter med og anbringe hende i plejefamilie. Da vores datter ikke kunne trives med ovenstående ordning, gik vi til SF som ikke ville gå ind i sagen så bedte os om at gå rettens vej. Vi har så nu både været i byretten og landsretten, samt mellemliggende i SF. Ankenævnet har jeg også haft skrevet til, samt sendt lydoptagelser af min datter ved aflevering til faderen, men svaret fra dem var at det havde de ikke ressourcer til. Min datters børnehaven har igennem alle årene været drøn hamrende neutrale til trods for, at når jeg afleverede var det et barn der skreg på sin mor. Nu er der et halv år til skolestart, så nu reagerer de og kommunens eksperter er hidkaldt. Sideløbende har jeg igen hyret en advokat og sagen ligger nu hos en dommer igen. I 4 år har min datter skreget på sin mor og ironisk nok observerer børnehaven at hun har brug for en psykolog til at takle savn...? Sørgeligt at systemet ikke lytter til børnene, men kun ser på forældrenes konflikt. Vi kunne godt nok tage ved lære at nordmændene. Det er vel barnet der har krav på sine forældre og ikke omvendt.

Nu vil jeg lige prøve at fortælle kort om min sag.... I 2007-2008 flyttede Børnene efter kommunens anvisning over til faren. Moren har i længere tid ikke taget del i hverdagen + andre ting grovere ting. Hun vælger derefter at flytte til en anden by langt væk senere i 2008, men der opretholdes samvær med hende hver anden weekend og delt ferie i hele perioden på de 4-5 år hun bor der. Sidst 2012 går moren i byretten og vil flytte børnene fra deres hjemby til den by hvor hun nu bor, men hun får ikke medhold. Midt i 2013 flytter moren med hendes nye mand tilbage børnenes hjem by. Hun skaber en masse chikane og det ender med at PPR henviser moderen til familiehuset (hun tager ikke kontakt). Sidst i 2013 skriver SF det er besluttet skadeligt for børnene hvis moren ikke bakker op i den ordning børnene bor i nu. Der indgås en aftale: 9 dage ved far og 5 dage ved mor. Men alligevel sender de morens anmodning om bopæl videre til retten. Jeg kommer på en lidt mærkelig måde på sygehus i 2 dage efter er anmeldelse fra en delvis ukendt person, som åbenbart har set sig sur på mig, men jeg kan ikke få dem til at fatte det er en fejl til at starte med. Jeg udskrives derefter pludselig uden noget (har aldrig været indlagt for noget før) Moren nægter at udlevere børnene og fogeden udsætter sagen. Rettens børnepsykolog vurderer at børnene skal sikres størst mulig kontakt til begge forældre, og at det ikke er hensigtsmæssigt at flytte børnene frem og tilbage. Moren forsætter med at nægte at udlevere stik imod børnene psykologens vurdering. Byretten begrunder afgørelsen i børnenes høring og på trods af at moren nægter at udlevere vurderer de at samarbejde fungere og flytter så børnenes bopæl om til moren. Moren forsætter med at nægte at udlevere stik imod børnene psykologens vurdering og børnenes egen mening (9 og 12 år på det tidspunkt). Kommunen laver en undersøgelse, hvor skolen lægeattester osv. tages med og de beskriver at moren ikke kan samarbejde og at hun skaber ustabilitet i børnenes liv og at børnene skal sikres stabilitet og så stor som muligt kontakt til begge forældre. Desuden beskriver de at jeg har formået at skabe stabilitet og samarbejde med moren over de sidste 5 år. Moren forsætter med at nægte at udlevere stik imod både kommunens, skolens, børnenes læge og rettens børnepsykolog vurdering. Landsretten begrunder deres afgørelse i by rettens vurdering og stadfæster bopælen ved

moren. Kommunen tildeler et forløb i familiehuset og moren forsætter med at nægte at udlevere. Kommunen siger at børnene mistrives, men vil ikke gøre noget pga. rettens afgørelse. Her står vi så nu og det er 40 dage siden jeg sidst har set dem... Så har jeg undladt alle bilag i sagen hvor samtlige over 35 taler min vej. Moren indleverer dog et enkelt bilag på at hun har et mål om at være mor på fuld tid. Derudover er alle andre modsigelse der ligger i bilag osv. også undladt bla. er der til kommet meget fravær i skolen efter moren nægter at udlevere i de 46 første skole dage, har det ene barn haft 17 fraværs dage (det er aldrig sker før) Det ene barn har kørt motocross i flere år, det kan ikke opretholdes, ej heller den næsten ugentlige traditionelle tur i Lalandia (årskort til vandland og skøjtehal), bordtennis og tommer bliver heller ikke passet for godt, da moren nægter at udlevere. Desuden er jeg bange for at hendes forældre fremmedgørelse over for børnene er så massiv at de lige nu, at de måske er ved at leve sit ind i hendes fantasi verden om at jeg ikke kan finde ud af noget som helst, så det ender med de selv vælger mig fra. Det har de ellers ikke gjort endnu under alle 3 høringer, hvilket jeg faktisk havde troet de ville (hun er strid). Moren er tidligere diagnosticeret med Border line og modtager pension pga. det. Sagens agter er indsendt til foreningen far.

Jeg lærte moderen til min søn at kende i juni 2002. Hun blev gravid efter 3 uger og min søn blev født 1. april 2003. 1 måned forinden købte vi hus som vi flyttede i (og så blev økonomien dårlig) og 2½ måned efter han kom til verden blev vi gift (på 1 års dagen for hvornår vi mødtes). Levede sammen til maj/juni 2006 hvor hun flyttede og vi solgte hus i november 2006 og blev endelig skilt i januar 2007. Har haft godt samvær med søn helt frem til 2010 hvor første sag startede i Statsforvaltningen omkring samvær og siden er der kørt 1-2 sager årligt omkring samværs- og samarbejdschikane. Har nu ikke set min søn siden 17. marts 2013 fordi moren tilbageholder og samtidig er han blevet manipuleret i høj grad så han i dag vælger ikke at se mig (fordi hans mor har gjort mig til et "far monster"). Siden har der været mange møder i SF og både sommer 2013 og frem til i dag er såvel

Byretten som Landsretten draget ind i sager om forældremyndighed. Gennem årene har jeg på papiret fået flere og flere rettigheder og Byretten har også afgjort at jeg er bedre til at samarbejde m.m. men til trods herfor har jeg stadig ikke set min søn. Der svigter systemet grusomt for at sætte en mor på plads og sikre at et barn har ret til begge sine forældre.

Efter hjemsendelse fra udsendelse gik det galt. Samvær gik fint efter et møde i SF. Efter noget tid nægtede hun samvær. Sagen tog et år - hvor jeg ikke så ham - at få i SF igen efter børnesagkyndig undersøgelse. Overvåget samvær hver 4 søndag i ca. 3 timer over 8 måneder Dette blev så "udvidet" i november 2014 til 3 1/2 time hver 4 uge indtil marts 2015 hvor det så bliver hver 3. søndag. Hun vil ikke have jeg ser ham og de har intet på mig ud over mine problemer i 2010-2011.

Vi havde boet sammen i 3 år, havde en datter på 1½ år, hund, kat - familien Danmark. Vi har altid haft diskussioner og skænderier men det overkom vi. En dag på arbejdet i august 2013 fik jeg en SMS. "Jeg synes du skal flytte i dag" Efter arbejde kørte jeg hjem og pakkede en taske og kørte igen. Jeg var meget ked af det, og var egentlig ikke enig i "skilsmissten". Vi kom dog frem til den enighed, at vi skulle have 7/7 ordning, fælles forældremyndighed, og fordi mor havde råd til at blive boende (jeg var studerende) - fik hun bopælsrette - min største fejl!! Det første halve år kørte med 7/7 ordning. Hun ville gerne bestemme det meste. Også hvordan samværet hos mig skulle være - men det synes jeg ikke hun skulle så det gav nogle konflikter. Jeg var (og er stadig) arbejdsløs, hvilket også gjorde at jeg holdte min datter hjemme fra dagplejen tit og ofte, for at bruge tid sammen med hende - dette var et stort problem for moderen, så hun endte med i maj, at søge ændrer samvær - 12-2 ordning. Jeg skrev indsigelse til statsforvaltningen, og fik da heldigvis heller ikke, helt, sin vilje. Men da statsforvaltningen mente at barnet skulle have "en fast bopæl", blev det lavet om til en 5/9 + 1 eftermiddag - ordning. Under mødet i statsforvaltningen klagede jeg naturligvis min nød,

at jeg ikke ville undvære min datter, men den børnesagkyndige værdigede mig knapt et blik, og lyttede kun til hvad mor sagde. Sagsbehandleren var en brøkdæl mere lydhør og kiggede da også på mig når jeg snakkede. - Dommen var afsagt 5/9 ordning, og dermed mindre samvær med min datter. 1 måned senere (i juni) søger mor børnepenge, fordi hun ikke mener jeg opfylder min forsørgerpligt. Dertil skal det siges at vi fra starten aftalte at vi hver især sørger for tøj, sko osv. - Jeg skriver naturligvis endnu en indsigelse- I sidste uge (november) får jeg en kopi af den forventede afgørelse (som er henvendt til mor), om at de forventer at jeg skal betale børnepenge. Endnu engang har jeg skrevet en indsigelse, idet jeg siden juli til dags dato har haft min datter i mere end 50 % tiden. Forventningerne til at min indsigelse bliver læst og hørt er ganske små. Men svaret er endnu ikke kommet idet, jeg sendte indsigelsen i går. Det var kort fortalt min historie om mine kampe med statsforvaltningen - indtil nu.

Min ekskone og jeg bliver i starten af 2014 enige om at blive skilt da vi ikke er lykkelige sammen. Da vi har et hus som vi først skal have solgt bliver vi enige om at blive boende sammen indtil huset er solgt og børnene mærker mindst muligt. Vi aftaler at når huset er solgt skal vi bo tæt på hinanden så børnene kan gå frem og tilbage mellem mor og fars bopæle. Vi aftaler at vi skal køre 7/7 ordning. Alle disse aftaler falder dog fuldstændig til jorden en dag sent i marts mdr. 2014. Min ekskone og jeg kommer op og skændes. Tingene bliver fysiske fra vores begge side desværre. Men slet ikke så slemt som min ekskone senere lægger det ud for både hos politiet, Statsforvaltningen og generelt. Vi var lige gode om det og jeg forsvarede mig faktisk bare fra en meget oprørt kvinde som var ved at splitte huset ad og slog mig gentagne gange overalt på kroppen. Dagen efter kommer børnene i børnehaven da jeg og min ekskone skal have salgsvurdering af diverse ejendomsmæglere. Min ekskone fortæller mig senere at hun henter børnene og vil komme hjem igen ved 16 tiden. Da klokken er ca. 18 bliver jeg urolig og skriver en besked til min ekskone. Jeg modtager senere en besked fra hende at jeg ikke skal forvente at se mine børn igen og at hun er taget hjem til sin mor

og overnatte. Vi skriver frem og tilbage hvor jeg beder hende en at komme hjem så vi kan tale om tingene og få løst situationen. Dagen efter skriver min ekskone at hun er taget på et kvindehjem og jeg igen ikke skal forvente at se vores børn. Jeg tager derefter kontakt til Statsforvaltningen som siger at jeg skal indsende en blanket om konfliktmægling. Da jeg ikke hører fra statsforvaltningen i et stykke tid og min ekskone ikke til samarbejde og har anskaffet sig en advokat ser jeg mig nødsaget til at anskaffe mig en advokat. Det skal siges at i mellemtiden bliver jeg indkaldt af politiet for at sidde og forsvare mig selv da min ekskone har meldt mig for vold. Anklagemyndigheden vælger at ikke gå videre med sagen da de godt kan se at der ikke er en sag. Min ekskone vælger at aflyse 2 møder i Statsforvaltningen igennem sin advokat. Jeg møder op til det møde med min advokat hvor jeg ser frem til at sidde over for min ekskone og fortælle min version af historien til statsforvaltningen mens min ekskone er der. Da min advokat og jeg møder op i Statsforvaltningen får vi at vide at min ekskone og hendes advokat ikke vil møde op da de har aflyst aftenen før. Min advokat og jeg tager for mødet med statsforvaltningen da vi skal have gang i denne sag. Dette møde foregår ca. 2.5 mdr. efter min ekskone forsvandt med vores børn. Jeg bliver enige med statsforvaltningen at jeg giver bopælsretten fra mig for at få et samvær op og køre. Jeg bliver ved dette møde informeret omkring at min ekskone vil søge om fuld forældremyndighed. Dette kan jeg naturligvis ikke gå med til at står på fælles forældremyndighed. Vi bliver enige om at samvær kan foregå hos min tante da min ekskone har skrevet til statsforvaltningen at hun ikke vil have at jeg er alene med vores børn. Dette føler jeg mig nødsaget til at gå med til så jeg kan se vores børn. Jeg modtager ca. en mdr. efter mødet i Statsforvaltningen et brev fra dem hvor de er gået med til at jeg kan have samvær hver søndag i to timer hos min tante. Dvs. et overvåget samvær med mine egne børn hvor statsforvaltningen har taget en beslutning ud fra min ekskones falske beskyldninger som anklagemyndigheden også har valgt at frafalde. Jeg har nu samvær på to timer hver søndag hos min tante men dette har min ekskone også givet udtryk for at ikke skal blive ved. Hun mener at jeg slet ikke skal se børnene da de

reagere voldsomt når de kommer hjem til hende ifølge hendes udsagn. Det skal hertil siges at børnene er meget glade når de er sammen med mig og vi hygger os rigtig meget. Jeg mener at det er en naturlig reaktion fra to små børn at de bliver frustrerede over kun at se den ene forældre i to timer om ugen. Min ekskone har skrevet mange breve til statsforvaltningen som jeg har fået aktindsigt i. I disse breve skriver hun en masse løgne som jeg så efterfølgende kan sidde og skrive modargumenter til og sende til min advokat. Det skal siges at statsforvaltningen havde et møde med min ekskone for ca. 2 mdr. siden hvor hun stod fast på at søge om fuld forældremyndighed. Jeg modtog derefter et brev fra statsforvaltningen hvori der stod at de havde afsluttet sagen fra deres side mht. forældremyndigheden og de foreslog at min ekskone kontaktede dem så de kunne videregive sagen til retten. Dette gjorde min ekskone og jeg har her i uge 47 endelig fået en besked fra min advokat om at vi skal i retten i starten af 2015 omkring forældremyndigheden. Det skal siges at jeg stadig ikke har fået en anden samværsordning selvom jeg flere gange igennem min advokat har bedt statsforvaltningen kigge på sagen igen og igen. Jeg føler mig gang på gang kriminaliseret af statsforvaltningen da de helt klart tager min ekskones ord for gode da de ikke vil lave om på samværet. Jeg har intet gjort galt og alligevel gik der over 4 mdr. før jeg så vores børn igen og stadig kun ser dem 2 timer om ugen hos min tante i et overvåget samvær. Dette sker selvom jeg ikke er dømt i nogen ret og jeg er helt uskyldig. Dette er meget frustrerende og dybt utilgiveligt overfor at disse ting kan ske i et moderne samfund som skulle være et godt velfærdssamfund. Der er absolut intet sikkerhedsnet under den enkelte person som går efter alle regler og ikke lyver overfor alle instanser. Om det så drejer sig om statsforvaltningen eller falske anklager til politiet. Det skal siges at jeg her godt og vel 8 mdr. efter at min ekskone forsvandt med min børn ikke ved med hvor mine børn bor og hvor de går i børnehave andet end det er et sted i Sorø. Jeg har ikke talt med min ekskone i over 6 mdr. og alt kommunikation er foregået igennem advokater. Min ekskones advokat har hertil været medvirkende til yderligere konflikt da advokaten har valgt at ignorere de fleste henvendelser fra min advokat. Min ekskones advokat vil derfor også

bliver indgivet til advokatklagenævnet. Men alt i alt vil jeg estimere at jeg får et normalt samvær op og køre om ca. et halvt år. Dvs. at hele sagen har taget over et år. Dette er bare i orden og statsforvaltningen har ikke hjulpet til at sagen er gået hurtigere overhovedet. Der ligger flere ting i denne sag og i er meget velkomne til at kontakte mig så jeg kan dele ud af mine erfaringer og forhåbentligt hjælpe til at andre som kan komme i samme situation som jeg kan få en hurtigere proces.

Far forlader mor og sin datter på da knap 3 år i august 2012. Det virker umiddelbart som om mor og far kan tale sammen. Forholdet sluttede i juni 2012, men da far skulle finde noget at bo i, var det en fælles beslutning at bo sammen ind til dette var sket. Der blev lavet en samværsaftale og en aftale om betalingen af fælles hus. I september flytter mors nye kæreste ind. Far stopper betalinger til huset som aftalt, da den nye beboer nu skulle holde udgiften. Dette ville mor ikke være med til da det kom til stykket. Men far holdt fast! Det endte med at huset var på vej på tvang. Far fik fortalt mor hvor vigtigt det var at holde økonomien i orden for både hendes søn og vores fælles datter. Dette resulterede i, de flyttede og far satte sig i huset. Dette er maj 2013. Da mor havde misligholdt vores fælles lån, tager far fat i banken, og får mor hevet ud af mulighederne. Mor bliver tosset. Men mor har nu ikke noget hun kan gøre med huset, der vil skade far. I december 2013 er der forlydender om at mors kæreste slå sin datter. Da mors kærestes eks undersøger dette, viser det sig at hans datter har flere røde mærker efter håndslag. Moderens kæreste fortæller til sin eks, at det min datter der har slået hende. Hertil skal det så siges, de mødte ikke hinanden siden slutningen af september 2013 da de gik forskudt weekend. Altså min datter var hos mig, mens kærestens datter var hos dem. Jeg bliver bekendt med dette, da mors kæreste mister retten til at se sin datter i februar 2014. Samtidig begynder min datter, nu på 4, at fortælle hun vil ikke hjem til mor. Hvorfor, vil hun ikke ind på. Jeg underretter statsamtet og rådfører mig flere gange med dem, i håbet om at situationen glatter ud. Jeg har imellem tiden fået mit samvær op med en dag.

Dvs. 10/4 nu. Jeg tager ligeledes fat i moderen der fortæller at kæresten også har givet hendes søn en røvfuld. Dette er forsommeren 2014. Nu bliver jeg meget bekymret. Pludselig i oktober 2014, vil mor have vi skal aflevere i børnehaven, og derved ikke have noget kontakt. Hun beslutter det uden hensyntagen til vores fælles forældremyndighed, og derved sætter den ud af drift. Dette forstå far ikke, og retter henvendelse til statsamtet i Åbenrå. Men mor er kommet i forkøbet. I foråret 2014 bliver mor og far i øvrigt enige om at vores datter skal gå i privatskole med fælles betaling. Mor og far møder i statsamtet oktober 2014. Heri indrømmer mor at hun også har slået sin søn. Om min datter selv har fået eller set, beretter historien ikke noget om. Ligeledes vil hun gerne have at statsamtet træffer en hurtig beslutning vedr. ændring af samværet, herunder, at vi skal aflevere og hente i børnehaven, og ikke have noget kontakt. Statsamtet hører ikke mit udlæg af historien, og vælger bevist ikke at gøre noget ved hendes indrømmelse. Endvidere meddeler mor, at min datter nu ikke skal gå i privatskolen. Da dette er for dyrt for hende. Statsamtet rådfører mor med at hvis vi ikke er enige om skole valg, så får mor det som hun vil have det, da hun er bopælsforælder. Hverken i notat eller i referat fremgår der at der er vold i hjemmet. Endvidere, bliver min datter frarøvet en god mulighed for at komme på en af Danmarks bedste skoler. Alt hendes mors skyld! Vi var i statsamtet om mandagen, og om tirsdagen har vi statsforvaltningens dom. Mor får sin vilje! Jeg klager over den jurist der sidder med vores sag. Men hører intet. Ikke før 1 måned og 5 dage efter. Igen, uden nogen form for konkret svar. Det undrer mig meget, at statsamtet ikke går ind i en sag om vold i hjemmet. Vi venter nu på en retssag. Ankestyrelsen fik jeg informeret. De er på den, og har sat kommunen på sagen. Jeg kontaktede Justitsministeriet, og fortalte dem hvordan landet ligger. De rådede mig til at fortælle statsamtet hvilke paragraffer de havde overtrådt. Hermed gjort. Uden svar. Har sendt det ind til Justitsministeriet igen. Afventer svar. I hele denne sag, har jeg ikke kunne stole på statsforvaltningen. De tog, under mødet, hurtigt parti for mor. Far hørte de mindre på. Og derfra afsagde de dom. Jeg er blevet mødt med ligegyldighed og inkompetence på mine efterhånden 12 klager over

statsforvaltningen. Intet nyt.... Kun tavshed.... Og hos mig, frustration over at man kan lade en mor gå fri, når hun tydeligvis er ligeglad med sine børns tarv. Udover alt dette, er der mange andre ting jeg kan fortælle min datter vokser op i.

Min ekskone og jeg gik fra hinanden i nov. 2009 pga. hendes utroskab. Lige fra start kunne jeg ikke få lov til at se min datter som den gang var 1,5år. Derfor søgte jeg stf om hjælp, da jeg naivt troede på at de kunne skabe nogle gode og fornuftige rammer for vores fælles datter. Ordningen blev at jeg måtte se min datter 3,5 dag fordelt over 3 gange på en 14 dags periode. Jeg fik direkte af vide fra stf, at min datter var for lille til at være sammen med mig mere selvom jeg havde været en lige ligeværdig forældre for hende de første 1,5år af hendes liv. Jeg fik over et års tid med stort besvær udvidet samværet til 9/5. Min ekskone har flere gange sagt direkte til mig, at jeg ALDRIG får mere end 9/5 og jeg har måtte høre på falske anklager om at jeg var voldelig, hvilket blevet taget for gode vare hos stf og det har derfor påvirket sagsbehandlingen. Min ekskone forsøgte af få nedsat mit samvær og da jeg samtidigt gentagende gange forsøgte at få mere samvær resulterede det i at min ekskone flyttede til en mindre ø med vores datter for at skabe afstand og på den måde gennemtvunge kraftig reduceret samvær. Det resulterede i både en by- og landsretsdom. Hvor byretten (med en mandlig dommer) lyttede til mine argumenter, men min ekskone ankede sagen til landsretten, da hun ikke kunne acceptere dommen. Her blev det overhovedet ikke lyttet til mig på trods af, at i samme periode ydede min ekskone samværschikane og holdt min datter væk fra mig med den påstand at hun var syg. Jeg kunne/kan dokumentere denne samværschikane og alligevel fik min ekskone medhold i landsretten. I aug. 2013 flyttede min ekskone tilbage til Sjælland men hun ville ikke frivilligt ændre på den 12/2 løsning som blev gennemtvunget af hendes flytning til øen. Derfor måtte jeg endnu en gang søge hjælp i stf. Samværet er nu igen 9/5 selvom vores datter som er blevet 6,5 år selv giver udstyk for at hun gerne vil være her mere tid end de 5 dage, så bliver der ikke lyttet til hende hos mor. Mor siger i stf at

vores datter på ingen måde selv nævner hos hende at hun gerne vil være mere hos mig. Jeg ved dog dette er direkte løgn men stf vælger at tro på det. Så vores situation er nu den at min datter er bund ulykkelig hver gang hun skal hjem til mor. Mor lyttet ikke til hende og stf har gennem alle årene valgt at tro på mors historie frem for mine argumenter. Jeg har oplevet en kæmpe forskelsbehandling i den måde at både stf og landsretten har valgt at se på sagen og jeg føler mig i den grad tilsidesat som ligeværdig forælder af vores samfund. Min ekskone har mange gange optrappet vores konflikt fordi hun vidste at hun på den måde ville stå med et bedre udgangspunkt ved sagsbehandlingen i stf. Jeg havde på ingen måde forudset at det kunne forholde sig sådan at mænd stadigvæk ikke bliver betragtet som ligeværdige forældre og jeg har meget svært ved at forstå, hvordan vores samfund kan acceptere, at så mange små børn i den grad får ar på sjælen pga forældres måde at håndtere disse sager på. Jeg har gennem alle årene gentagende gange selv skrevet breve til forskellige politikere samt medier i håb om at skabe fokus på dette enormt store problem som der er i vores samfund, men det har vist sig mere end svært at trænge igennem. Jeg håber meget på at jeres store arbejde på et tidspunkt vil bære frugt så vi kan få skabt ligestilling på området.... For vores børns skyld!

1. Søn på 8 år. 2. Intet samvær siden 25. juli 2010. 3. Barnesagkyndig psykolog, har noteret, at søn vil få alvorlige problemer i sin personlighedsudvikling, såfremt han ikke får samvær med sin far. Samt, søn vil have godt af at have samvær med sin far, da denne er i stand til at affektregulere, hvilket moderen ikke kan grundet sit usædvanlige høje temperament. 4. Moderen beskrives som løgnagtig, ikke-samarbejdsvillig på nogen måde af børnesagkyndig psykolog 5. Efter samtale med børnesagkyndig psykolog, indrømmede han blankt, at moderen trængte til psykolog/psykiater hjælp, men det stod ikke i hans magt at videregive og melde hende andet end til Socialforvaltningen via en 50 undersøgelse. 6. Moderen er fem-seks gange blevet underlagt en § 50 undersøgelse, kun 1 gang på foranledning af undertegnet 7. Moderen har meldt undertegnet

for pædofili, hvilet er blevet pure afvist af både undertegnet, Politiet samt børnesagkyndig psykolog 8. Moderen vedbliver med falsk anmeldelse, som ingen konsekvenser får 9. Socialforvaltningen har meddelt, de er bekendt med, at moderen drikker i perioder og har voldsomt temperament 10. Alle tiltag til genetableret samvær forkastes af Statsforvaltningen via § 39. En anmodning om ændring af forældremyndighed, barnets bopæl, samvær eller anden kontakt kan afvises af statsforvaltningen, hvis forholdene ikke har ændret sig væsentligt. Dette gælder dog ikke anmodninger om ændring af forældremyndighed efter § 14, stk. 2." En såkaldt catch 22 11. Det er kommet frem, at moderen har været i slagsmål med sin datter, ikke mit barn, som er flygtet fra hjemmet. Da jeg ikke har forældremyndigheden, kan jeg ingenting få at vide 12. Alle tiltag til at skrive til diverse politikere, medier, nævn, forvaltninger, etc., kommer der stort set ingen respons på. Om end daværende socialminister Karen Hækkerup er blevet forelagt sagen, og oppositionen er blevet forelagt at inddrage ministeren i samråd, hvilket så først skete tre år senere ved Manu Sareen 13. Moderen har overfaldet og sparket undertegnets dør ind og ødelagt denne, revet mig til blods, uden det har fået konsekvenser 14. Moderen truer fra tid til anden undertegnet enten via Facebook, tlf. opringning, sms beskeder. 15. Moderen nægter til dags dato stadig at samarbejde 16. Statsforvaltningen melder, de intet kan (læs vil) gøre ved en forælder, som nægter at samarbejde 17 Undertegnet kan kun blive informeret om sønnen via skolen, som også tidligere har udvist manglende samarbejde, herunder ventetid på 8 måneder 18. Statsforvaltningen/Ankestyrelsen har hele tiden meddelt, at der intet er at udsætte på undertegnet, tværtimod. 19. Jeg har i fire år tryglet om at få et konfliktmæglingsmøde, hvilket er blevet afvist gang på gang. Jeg er den eneste, der ønsker samarbejde. Efter fire år hørte Statsforvaltningen min bøn, men moderen nægtede fortsat at samarbejde.

Utrolig lang. Om min x. 1) Svindlede og bedragede alt og alle, familie, venner, bekendte, kommunen,

statsforvaltningen 2) Fik 2 domme 3) Var utro med rigtig mange 4) Havde et pille misbrug 5) Fik psykolog hjælp en periode Alt dette uden at nogen vidste noget om, hvad hun havde gang i. Da jeg endelig får en ny lejlighed, så fik jeg problemer. Min bil blev punkteret med ed skruetrækker adskillige gange, tror jeg var oppe på lidt over 12 dæk skift på knap et år. Side ruder blev smadret med brosten. Telefon chikane osv. Da jeg så efter nogle fandt mig en ny kæreste og jeg havde fået bopælspligten på begge børn, der var hun stadigvæk ikke faldet til ro. Chikane i form af at hun beholdte tøjet til drengen efter endt weekend og uanset, hvor meget tøj der kom med hjem på weekend hos x, så klagede hun over at der altid manglede noget. Det endte med at jeg begyndte at tage billeder af det jeg sendte med for hun var rigtig god til at besnakke andre især kvindelige pædagoger som så fik indtrykket af at jeg var den onde i selskabet. Senere fik hun besnakket 2 kvindelige sagsbehandlere i kommunen for drengen havde det ikke godt med den uro der var og det var selvfølgelig min fejl og min nye kæreste. Hun blev ved og ved og til sidst fik hun sin vilje, kommunen greb ind og fjernede drengen og jeg mistede alt. De mente at det var det bedste (ifølge mor) Den kvindelige dommer var heller ikke noget værd, hun er kendt for sin fjendske syn på mandlige fædre, så der tabte vi også. Som vores advokat sagde, et her er helt sort og giver ingen mening. Selvom vi ikke har nogen af mine børn, så forsætter chikanen og politiet har været inde over 3 gange og snakket med x. Det er nu 7 år siden vi gik fra hinanden.

Ved et endelig " nu det nok" opråb, blev eks og ekses familie stødt over min nye holdning og bestemthed når det gjaldt psykiske ydmygelser. Derfor borttog eks tre børn og forskansede sig i ekses hus. Jeg brød yderligere psykisk ned og eks udnyttede min svage position og fik mig til at give hende bopæls retten og efterfølgende huset jeg fraflyttede, for at varetage børnenes tarv. Det hjalp og vi havde en god sommer sammen derefter, hvor jeg mere og mere kom tilbage og kunne deltage i børnenes hverdag. Til håb om forlig og et normalt samvær var jeg en kompromis søgende far fra dag et. Men ekses Århus advokat

der er kendt for beskidte og kendskab til huller i loven, samt en ihærdig familie, fik mig skræmt væk med trusler og chikane. Og på grundlag af dette frakendte statsforvaltningen mig al fremtid og samvær med mine børn fordi konflikt niveauet var højt. Og der mente de at når vi ikke kunne snakke, var niveauet allerhøjst, Min personlighed er blevet skadet i denne proces hvor jeg blandt andet fra min ældste dreng måtte høre at morfaren med et ulovligt erhvervet jagtvåben ville henrette mig. Heldigvis fik jeg politiet til at konfiskere dette. Jeg havde selv våben til lovlig jagt men solgte dem hurtigt efter 14 dage i starten, pga. almindelig sund fornuft. I dag er jeg inde i billedet igen, men jeg agter ikke at søge igen, pga. den urimelige behandling jeg fik i statsforvaltningen og jeg senere hen har læst om i fora på nettet og udsagn privat. Jeg har ofret tid og advokat dyre timer uden nytte. Ikke en eneste gang blev mine udsagn taget alvorligt. Jeg ser mine børn fordi jeg fjøjer ekskonen og ikke længere kræver min ret. Man kan sige at staten har gjort mig nosse løs og til et nikkedyr der leverer 45000 om året hvor jeg med en brutto på 250000 må nøjes med en elendig bolig på 40 kvm på anden sal, med en økonomisk umulighed for at komme videre og få en bedre bolig. Med den nye lov om boligsikring er jeg jo ikke berettiget til nogen hjælp længere. Og i dag forstår jeg de mænd der sidder på værtshus eller bedøver livet med narko, er hjemløse eller som giver op og begår selvmord. Jeg har givet op og lever kun for at se mine børn til det eks tillader. Økonomisk er jeg dårligt stillet, hvorimod ekskonen har ny andelsbolig ny bil, og aldrig mangler noget. Hun får 10000 om måneden i statsstøtte ud over sin løn. Så kvinder vinder mere ved at bo alene end ved at være en familie.

Min historie om hvordan man ikke tænker på barnets tav. Min søn er født i sep. 2011 I november 2012 forlader mor første gang vores fælles hjem og søn, der bliver ringe syg hjem fra vuggestuen, og jeg henter min søn. Mor kommer hjem efter en uge igen. I starten af februar 2013 forlader mor for 2 gang vores fælles hjem og søn, hun flytte hjem til sin egen mor og kommer ikke hjem igen. Mor kommer et par timer om ugen og besøger sin søn. I marts 2013 sender far et forslag til mor om

hvordan samvær kan være, da det er vigtigt for sønnen også at se sin mor. Det er hvor vi har ham lige meget. Det køre også fint indtil 2 april hvor mor ikke vil udlever min søn efter end samvær, mor holder min søn tilbage til den 18 april hvor han heller ikke har været i vuggestue. Da jeg ikke kunne få min søn udleveret 2 april kontakte jeg Den Sociale Retshjælp - København der fik lavet et møde med mor og mig den 18 april vi får lavet en midlertidige samværsaftale til vi skulle i statsforvaltning den 27 maj 2013. Den 27 maj laver vi en ny midlertidige samværsaftale der hedder 7-7 og bopæl bliver midlertidige hos far til den skal i retten den 20 september 2013. Vi er til rets mægling hvor vi ikke når til enighed, da det kun er penge som mor går op i. I retten den 20 september 2013 bliver der kun snakke 7-7 ordning og til sidst indgår jeg et forlig på at mor får bopælen. Udskrift af retsbogen. Retten afgav en nærmere begrundet tilkendegivelse om sagens resultat. Det indgik i den begrundede tilkendegivelse at begge forældre er egnede til at være bopælsforælder for (barnets navn), og at det fremgår at parternes forklaring i retten og de foreliggende oplysninger i øvrigt, at begge forældre er indstillede på og gøre sig umage for at samarbejde til gavn for (barnets navn.) Allerede den 23/9-13 er det galt da jeg henter min søn i vuggestuen. Han har brændt sin hånd dagen før hjemme hos mor og det har ikke været under læge behandling, så jeg ringer til lægevagten der gerne vil se ham, da mor har stukket huld på 2 af vablerne. Hånden skal i sæbevand 3 gange om dagen og skal ellers holdes ren. Hvis der sker ændringer skal man ringe til lægen for der kan gå betændelse i de vabler der er stukket huld på. Det informere jeg mor om, da han skal hjem til hende igen dagen efter. Om fredagen den 27/9-13 skal jeg igen hente min søn i vuggestuen og der har han meget ondt i hånden og vil ikke bruge den. Jeg tager op til min egen læge der kan fortælle at der er betændelse i hånden og at han skal have pencillin. Da jeg har en mor som arbejder med børn/unge og ansat i kommune og dermed har udvidet underretnings pligt sender hun en underretning til kommune da der ingen reaktion er fra vuggestuens side. Vi forsætter den samvær vi havde inden den 20/9-13 indtil oktober 2013 hvor mor ikke synes vi skal have 7-7 ordning mere og siger, at jeg skal søge om samvær i statsforvaltningen, da vi åbenbart ikke

kan blive enige. Jeg får lov til at have samvær med min søn i 12 dage i oktober og 8 dage i november. Mor tilbage holder igen min søn fra den 25/11-2013 til den 19/1-14 selvom vi er i statsforvaltningen den 3 december 2013 og laver en midlertidig aftale om samvær så overholde mor den ikke, og der er ikke nogle hjælp at hente i statsforvaltningen eller fogedretten da de tror på en mor som lyver. Den 28/1-2014 kommer der en resolution om samvær fra statsforvaltningen hvor i der står i begrundelse at de har lagt vægt på min søns alder, herunder at han er alderssvarende udviklet. Vi har endvidere lagt særlig vægt på den børnesagkyndiges anbefaling til omfanget af samvær sammenholdt med min søns alder. Vi har også lagt vægt på, at barnet har været vant til at se sine forældre lige meget og han formodes derfor at være knyttet til både sin far og mor. Vi mener derfor at det er bedste for han, at hans kontakt til faderen forsat sikres ved at han ser faderen hver uge, så der ikke går for lang tid mellem samværene. I resolutionen har jeg samvær i ulige uge mandag til tirsdag og fredag til mandag i lige uge hvilke der gør at der kommer til at gå en uge mellem samvær og det prøver jeg at skrive til statsforvaltningen men de vil ikke lave den om. Vi prøver så at køre efter resolutionen, men allerede i feb. 2014 aflyser mor mit samvær på grund af ferie hvilke gør at der så går 3 uger før jeg har samvær igen. Mor har afholdt ferie i dec. 13, feb. 14, en weekend i april 14 hvis jeg ikke bytte weekend med hende, så det gjorde jeg, i juni 14 og aug. 14. Jeg har søgt om erstatnings samvær og fået afslag fra statsforfatningen. Den 7 maj 14 skriver jeg til statsforfatningen at jeg godt vil ansøge om åbning af bopæl eller ændring af samvær. Jeg skriver til Dem da vi har kørt efter resolutionen siden den 31/1-14 og jeg har et barn der slet ikke fungerer som han har gjort før. Når jeg skal aflever min søn igen efter samvær om mandagen/tirsdagen bliver han ved med at kravle op i sin seng igen og vil ikke have tøj på. Når vi kommer i vuggestuen bliver han meget ked af det og vil ikke give slip på mig. Vi har lige haft byttede en weekend så jeg havde en mandag hvor jeg både afleveret ham og hente ham samme dag og sikken en forskel. Min søn stod glad op om morgen og vinkede glad nede i vuggestuen til mig. Han havde gået og fortalt de voksne i vuggestuen at det var hans far der kom igen og hente ham. Når jeg har

min søn på samvær sover han mellem 12 og 14 timer om natten og 3 til 4 timer til middag hvilke jeg synes er meget, da vuggestuen siger han kun sover 1½ time der nede. Mit forslag ville være at vi prøve 7/7 fra fredag i ulige uge til fredag i lige uge, da min søn fungere da vi havde det. Og sommerferie dele vi og de andre ferie har vi på skift ligesom jul, nytår og påske. Eller også kunne det være ulige uger fra torsdag til mandag i lige uge og fra onsdag i lige uge til fredag i lige uge. Og sommerferie dele vi og de andre ferie har vi på skift ligesom jul, nytår og påske. Jeg ser frem til at høre fra Jer da jeg få mere og mere ondt i mave over at se hvor ked af det mit barn er når han skal i vuggestuen. Den 29/7-14 får jeg afslag på at statsforvaltningen vil behandle ansøgningen. Jeg vil godt klage over afgørelsen fra den 29/7-14 Da vi indgik forlig i retten den 20/9-13 var vi enige om at gøre os umage for at samarbejde til gavn for vores søn. Der er ikke noget samarbejde fra mors side, da hun har holdt min søn væk fra mig i 54 dage fra den 25/11-13 til den 19/1-14. Selvom vi havde en midlertidig resolution fra den 3/12-13 fik jeg ikke lov til at have min søn, heller ikke nytårs aften, som stod i den resolution. Min søn kommer ikke særligt meget i vuggestue. Vuggestuen vil ikke fortælle mig hvor meget fravær der er tale om, så jeg synes i skal bede om at få en udtalelse fra vuggestuen angående hans fravær. Jeg var til møde i vuggestuen den 8/1-14 da min søn skulle skifte stue, under mødet kommer det frem at min søn er begyndt at stange de andre børn, og at han har mange dage hvor han er ked af det. De kunne heller ikke forstå at vi ikke havde vores barn lige meget, for det havde han det godt med. Da mor ikke har noget arbejde er det rigtig svært for hende at komme op om morgen og når min søn skal være i vuggestue inde kl. 9, så er det nemmere for hende at holde ham hjemme deraf give min søn større fravær fra vuggestuen, og derfor mangler min søn en stor del af det at være i vuggestuen, nemlig at være social med andre børn. Da min søn ikke kommer fast i vuggestuen, vil han ikke i vuggestuen når jeg har haft ham på weekend, han gemmer sig og vil ikke have tøj på. Hvis jeg har en fridag må jeg tage arbejdstøj på når jeg aflever ham i vuggestuen, så han tror jeg skal på arbejde. Mor bliver ved med at aflyse samvær på grund af ferie, så på denne her måde kommer min søn ikke ind i en fast rytme og kan ikke få en

tryk hverdag. Mor har holdt ferie hvor jeg har fået aflyst mit samvær i månederne dec. 2013, feb. 2014, april 2014 bytte, juni 2014 og aug. 2014. Nu hvor min søn er begyndt at kunne tale, fortæller han mig og andre at han bor hos mig og peger over mod H. og fortæller at der bor hans mor. Så min søn har selv en føles af at han bor hos mig, men det er jo også der han er født og har levet de første 2 år af hans liv og har haft en tryk opvækst indtil det blev ændret. For det meste har vi aflevering og afhentning i vuggestuen og kun når vuggestuen har lukke hjemme hos os. Når mor skal afhente hos mig på min bopæl, er hun komme for sent de sidste 2 gange, så når jeg fortæller ham at han skal hjem til sin mor, så gider han for det første ikke at tage med hende, men han bliver også skuffet over at hun kommer helt op til 30 minutter for sent, selvom hun bor maks. 5 minutter fra mig. Ifølge resolutionen som blev indgået i statsforvaltningen, der står at hvis der skete væsentlig ændringer, så skulle bopælen tages op igen. Igen spørger jeg er dette her ikke en STOR væsentlig ændring i hans liv? Den 7/8-14 skriver statsforvaltning til mig: Vi har i dag skrevet sådan til ankestyrelsen, familieretsafdeling, Teglholtsgade 3, 2450 København sv. Hermed sender vi klage modtaget den 3 august 2014 fra mig over statsforvaltningens afgørelse af 29/7-14 om ændringer af barnets bopæl. Den 24/9-14 får jeg brev fra statsforvaltningen om at vi er indkaldt til møde den 7/10-14 da mor søger om, at forældremyndigheden bliver ændret. Der kommer ikke noget ud af mødet, da juristen fortæller os at det har de ikke kompetence til at ændre da det er domstolen som skal træffe den afgørelse. Nu har mor så 4 uger til at beslutte om den skal i retten. Samme dag om eftermiddagen er vi kaldt til møde i vuggestuen: De kan fortælle at vores søn trække sig ind i sig selv og det har han gjort et stykke tid. Mor synes han fungerer fint, men jeg fortæller dem at jeg også er bekymrede for ham, da jeg også har lagt mærke til at han ikke har det godt, og at han trækker sig ind i sig selv. Hvilke jeg fortalte den forbyggende socialrådgiver for et halv år siden. Til mødet havde jeg bedt om at den forbyggende socialrådgiver var med. Socialrådgiver forslog at vi kunne få nogle samtaler hver for sig hos hende, da vi slet ikke kan snakke sammen og kun skrive mail til hinanden. Jeg har givet besked om at det er en god ide og skal til første møde den 16/10-14 men

mor virkede ikke som om hun havde lyst. Den 8/10-14 skriver ankestyrelsen en afgørelse: Vi afviser at behandle hans klage. Dette skyldes at vi ikke er rette klagemyndighed. Ifølge forældreansvarsloven § 39, stk 2 skal statsforvaltningen indbringe afgørelsen om afvisning af anmodning, om ændring af forældremyndighed eller barnets bopæl for retten, hvis ansøgeren anmoder herom, inden 4 uger efter afgørelsen er meddelt den pågældende. Vi har i dag meddelt statsforvaltningen, at det er kritisabelt, at statsforvaltningen har indsendt sagen til os, og at statsforvaltningen har givet ham forkert klagevejledning. Vi har noteret os, at statsforvaltningen den 7. august 2014 har oplyst os, at statsforvaltningen forsat behandler hans ansøgning om ændring af samvær. Vi beklager vores lange sagsbehandlingstid. Med venlig hilsen ankestyrelsen. Det var min historie som nu har kørt i 2 år, hvor det kun er gået ud over vores søn. Hvad der kommer til at ske i min sag ved jeg ikke men jeg forventer at statsforvaltningen kontakter mig. Hvordan jeg tænker at det burde være: 1. Når man kontakter statsforvaltningen 1 gang skal man indkaldes til konflikt mægling inde for 14 dage. Og man skal ikke have mulighed for at melde afbud for at trække sagen i langdrag. 2. Det skal ikke være en økonomisk fordel at have bopælen, da der er mange der kun tænker på penge og glemmer børnene. 3. Hvis der bliver indgået forlig eller truffet afgørelse i retten om bopælen skal der laves en samværs ordning samtidig i retten, for det er der man sidder og lover guld og grønne skove. Og når man går ud fra retten kan den der har bopælen sige nej til samvær indtil statsforvaltningen får tid. 4. Hvis et barn bliver tilbageholdt fra samvær skal der være konsekvensers enten med erstatnings samvær med det samme eller på anden måde. 5. Som udgangspunkt skal børn være lige meget hos mor og far.

Den korte udgave er, at jeg har søgt om at få bopælen og om at få lov til at beholde en 7/7 ordning og også helst en 9/5 ordning til min fordel uden held. Jeg har været i Statsforvaltningen et utal af gange og i byretten to gange og en gang i landsretten. Der er lavet først en §50

undersøgelse og siden hen 2 børnefaglige undersøgelser der viser at der er store problemer med moderen der lider af Border line, og ingen problemer hos far. Faktisk har den ene psykolog udtalte at hvis det ikke var fordi at moderen og barnet levede i en usund symbiose, så ville han helt og uden forbehold anbefale at bopælen blev flyttet til far. Moderen har i forløbet også flyttet tre gange, flyttet børnehaven en gang og har lavet et utal af falske og helt udokumenterede anklager til både politi, skole og statsforvaltning. Til trods for dette, har byretten og landsretten ikke fundet af der var grund til at flytte bopælen og sagen er derfor afsluttet. Dog er den nye kommune ved at lave endnu en §50 undersøgelse på begge af moderens børn. Jeg er kun far til den ene. Der er dermed i alt lavet 3 §50 undersøgelser på disse unger. To er jeg involveret i da det er min datter og hver eneste gang, er konklusionen at situationen og rammerne er bedst hos far. Vi afventer dog den seneste undersøgelse. Jeg har flere hundrede sider af dokumentation der viser at Mor ikke kan tage vare på vores datter. Det er blevet udtrykt at hun udsætter vores datter for både fysisk og følelsesmæssigt overgreb. At hun er psykisk lidende og ængstelig af personlighedsstruktur. At hun har et spinkelt netværk og er arbejdsløs. Jeg er derfor helt uforstående overfor hvorfor man ikke tager hensyn til hvad alle eksperter siger og tænker på barnets bedste, i stedet for hvordan det vil påvirke moderen (eller hvad deres begrundelse nu er). Jeg er klar over at der findes mange meget værre sager. For mig og alle omkring mig, er sagen helt klar: Der er ikke nogen form for ligestilling på det her område og man tænker ikke på hvad der er bedst for barnet.

Jeg blev skilt for 4 år siden, og min eks og før og under separationen lavede vi en række skriftlige, og mundtlige aftaler om hvordan vi kunne få en optimal skilsmisse (par terapi etc.) Dette var baseret på vores først møde i SF, og skulle sikre at bruddet blev så positivt som muligt. Jeg underskrev derfor dokumenter om at hus m.m. tilfaldt min eks kone, såfremt handleplanerne blev overholdt, og SF's rolle i dette var 2 op følgende møder (også kaldet "konflikt mægling" selvom der

på dette tidspunkt ingen konflikt var - vi var jo enige om at enten at arbejde for at finde sammen eller få det bedst mulige brud) - mit eneste anke var at drejede det sig om utroskab, så ville jeg få hus samt fuld forældre myndighed. Jeg var få måneder inden skilsmissen blevet arbejdsløs for første gang, og kæmpede med en mindre depression. SF var meget positive over min tilgang til sagen, og at min villighed til at lade børnene blive i deres nærmiljø m.m. Min eks kone havde ugen inden været på "selvrealiserings kursus", og jeg mistænkte hende for utroskab, og kørte hjemmefra i raseri - Dvs. det var mig der forlod familien. Da jeg efterfølgende tog hendes telefon, og dermed fik direkte tilgang til SMS beskeder som dokumenterede, at hun VAR mig utro, og tog derfor fysisk ned i SF, hvor jeg blev mødt med en reception der svarede følgende på min henvendelse "du kan ikke bare komme her og bede om at tale med en sagsbehandler. Vi har taget kopi af at du har begået lovbrud ift. hendes telefon, og henviser til at du skal sagsøge hende i retten - henede ser det altså ikke godt ud at du bryder loven - så det tager jeg til notat" Jeg forklarede og henviste til at den aftale vi havde underskrevet henede jo havde dette punkt - utroskab - til at tage hele forhandlingen om hus, bopælspligt etc. forfra da der jo så er tale om kontraktbrud. Svaret var at ja den aftale havde jeg indgået og det var min beslutning - og siden den er underskrevet skal jeg vælge om jeg vil gå rettens vej eller lade det ligge - jeg skulle fremskaffe et dokument med både hendes og ham hun er utro med underskrift - så var de villig til at kigge på sagen - men bodeling, økonomi m.m. lå altså i retten og ikke SF - dette blev kvitteret med "hvis du nu fokuserede mere på dine børn end dine penge - så ville jeg nok få en bedre proces henede". Jeg valgte af hensyn til børnene ikke at indgå i en langvarig og opslidende retssag, og har siden kæmpet med store økonomiske kvaler, og generelt haft svært ved at kunne få pengene til at slå til fordi jeg har levet langt under fattigdoms grænsen i en længere periode, grundet jeg efter skilsmissen kun havde dagpenge. På mit sidste møde i SF, var både en psykolog, og en sagsbehandler tilstede, og da jeg skulle dokumentere hvor mange gange jeg havde hentet min store dreng med bus, og ikke lånt bil (min nye kæreste, nabos eller familie), for så at vurdere om

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

9/5 overhovedet var muligt. Jeg tog en spontan beslutning og meldte fra ift. alle krav vedr. udvidelse af samkvem. Samtidigt ønskede jeg dem hjerteligt tillykke med sejren - hjerteligt tillykke med at mine børn ikke har en far som kan opdrage dem, ikke kan andet end give dem fornøjelser som tivoli far, tillykke med den forskels behandling jeg har modtaget vil jeg ikke være en del af mere, tillykke med 3 børn som alle desværre døjer med en række problemer i både hjemmet og skolen. Det fik psykologen til at vågne op - for det fremgik jo ikke i materialet på sagen, hvortil jeg svarede at hvis de nu gjorde sig den ulejlighed at læse mit 2 siders dokument, og ikke bruge tiden på 8 siders løgn og latin vil de finde en del af de svar de søgte. Derved bad sagsbehandler og psykolog om 5 min pause til at læse mit materiale "ordentligt igennem". Da pausen var forbi fik piben en helt anden lyd, og jeg holdt fast i at jeg fra nu og frem kun ville være tivoli far, og ikke underlægge mig aftaler som ikke giver fornuft for andre end min ex kone. Det resulterede i at de faktisk gav mig ro på til at få styr på de sidste ting så jeg fysisk kan have 9/5 (er flyttet tæt på, bil på vej etc.) Siden den dag har min eks været en engel til at hente/bringe, ikke fylde børnene med løgne om mig samt vigtigst af alt - vores samarbejde er blevet så godt at vi holdte fællesfødselsdag med familie med stor succes. Jeg er personligt glad for at være nået til en hvis form for samarbejde der handler om børnenes bedste, og at jeg ikke længere skal gå og føle mig dybt krænket at både myndigheder, moder, pædagoger etc. fordi jeg ser ikke nogen grund til at tage dette møde - det fungerer jo bedst sådan. Ufatteligt at sagen skulle helt derud hvor jeg risikerer retten til mine børn, før SF bare begyndte at læse mine ting, og sætte sig ind i vigtigheden i at børnene har ret til både mor og far. Det er så min historie, og det jeg håber i tager med jer er hvordan man som mand, der står i sit livs krise, også skal mødes med forståelse og respekt, og på ingen måder udsættes for diskrimination, De 2 medarbejdere på sidste møde flyttede noget af konflikt adfærden, samt at min ex kone er blevet meget mere åben for samarbejde - og det gavner alle.

Hej mit navn er X og jeg er halv dansk og halv marokkanske og blevet gift som 20 årig med en

marokkansk pige som er født og opvokset i Danmark. Efterfølgende flyttede vi sammen og boede sammen i godt og vel 2 år på Frederiksberg min kone og jeg planlægger at tage til Marokko på baggrund af ferie ophold men jo nærmere tiden nærmer sig afgang vælger hun at bakke ud og fortæller mig at hun har marveproblemer " evt. i tolvfingertarmen " det ender så med at jeg rejser til Marokko med en kammerat efterfølgende i Marokko ringer min kone til mig og fortæller mig at hun har købt en gave til mig " en gave som jeg aldrig har været så stor " da jeg ankommer i lufthavnen står hun med en bodystock i hånden og der går det så op for mig at hun er gravid jeg bliver selvfølgelig glad og bryder ud i tåre bliver på et split sekund meget følelsesladet efter som tiden går viser hun mange tegn på utilfredshed ift. anerkendelse og lign de 9 måneder er nu gået og tiden er inde til at byde vores kommende pige ud i virkeligheden umiddelbart 2 uger efter fødslen vælger jeg at bede min kone om at tage med mig hjem og besøge min mor da det selvfølgelig varmer mit hjerte at lade min mor / danske familie værre en del af hendes liv min daværende kone går i selvsving på baggrund af hvad er mig en gåde stadig den dag i dag, men formoder at det ser ud til at værre på baggrund af forskellige kulturer samt op væksten imellem vores familier vi kommer hjem i lejligheden efterfølgende og senere på dagen har jeg en aftale med en god kammerat om at få en bid mad på en cafe ude i byen men kommer så hjem senere på aftenen og finder lejligheden tom? Jeg vælger straks at rette henvendelse til min x familie Og de informere mig så på daværende tidspunkt at deres datter har henvendt sig på et krisecenter med vores nyfødte pige og siden da har livet været en kamp om overlevelse for mig i forhold til at færdigøre min udd og holde hovedet koldt.

Udenlandsk ekskone fra Mexico ca. 15 års samliv i Dk krise i vores forhold ekskone ønsker at komme ud af vores forhold Problemer med selv at snakke fornuftigt om tingene ifm mulig skilsmisse I august 2012 bruger hun incest kortet (eks sviger mor presser på) ønsker at få fuld forældremyndighed mhp evt. at kunne rejse til Mexico. Politi afviser vi aftaler selv lidt samvær (på ekskones præmisser 3

timer 2-3 gange om ugen) Tiden går (2013) Det er tydeligt at min datter er fanget i en loyalitetskonflikt. Ekskone ønsker ikke at der skal være samvær. Jeg kontakter SF i marts 2014. Møde i maj. Børnesamtale juni forældrefremmedgørelsen er tydelig. Min datter udtaler hun ikke ønsker at se mig. SF vælger at iværksætte en børnesagkyndig undersøgelse som ikke er startet endnu. Min datter og jeg har ikke set hinanden siden ultimo februar 2014 i SFO. Det er en meget sørgelig og ulykkelig historie. Jeg har utallige gange bedt myndighederne om at hjælpe os alle 3 ikke mindst for vores datters skyld. Jeg håber I kan hjælpe os! På forhånd mange tak. Vh K.

Mor flytter i Jan 2005 til en by 65km fra bopæl, og tager børnene med. Efter 2-3 uger etableres midlertidig 7/7 ordning. To drenge, 3 og 5 år. Den ældste er i et undersøgelsesforløb for "anderledes" adfærd i forhold til andre børn, ekstra personale allokeret i børneinstitution. Byretssag, landsretssag, statsforvaltning, masser af løgne, mor blokkerer for yderligere undersøgelse/behandling af den ældste søn igennem et helt år. Mor tildeles eneforældremyndighed i dec. 2005, børnene flyttes øjeblikkeligt til nye institutioner og deres navne ændres til hendes efternavn uden at fader oplyses/spørges. Samvær ophører indtil SF etablerer 10/4 ordning. Børnene flyttes til nye institutioner som ikke meddeles noget omkring problemer med den ældste søn, yderligere 6 måneder spildes før de også kommer frem til at noget er galt. Far presser på for at få (og give) information, men dette blokkeres aktivt af moder. Da den ældste søn bliver gammel nok til at komme i "mini-sfo", sker der noget. Personalet her, vil ikke stå model til den fortsatte "ikke noget er galt" attitude fra moderens side. De forlanger at undersøgelse iværksættes hvilket moderen nødtvunget gør - dog forsøger hun, med held en del af vejen, at holde dette skjult for faderen. Sagen ender hos en anerkendt psykolog med speciale i den sygdom som vores søn viste sig at have - denne psykolog forlanger at faderen informeres og involveres, og først her hører jeg om de undersøgelser som er foretaget. Skole og

institutioner har konsekvent blot fortalt at "alt er fint" i modstrid med foreliggende skriftligt materiale. Ny forældremyndighedssag med påstand om fælles forældremyndighed efter den nye forældrelov kom frem, inkl. en børnesagkyndig undersøgelse, igen blev mor tildelt eneforældremyndighed, pga. for højt konfliktniveau. Vi blev begge anset som velegnede forældre. Der er ingen tvivl om, at vores konfliktniveau var i den højere ende, men det skyldes i høj grad de offentlige myndigheder som ikke forstår hvor frustrerende det er at være efterladt uden mulighed for at hjælpe ens børn. Ligeledes er disse myndigheder ej heller i stand til at afgøre sager hvor politikerne ellers klar har tilkendegivet en mere ligelig fordeling. F.eks. omkring transportbesvær/omkostninger. Før den nye lov, kørte jeg torsdag eftermiddag, fredag morgen, fredag eftermiddag og mandag morgen fra min bopæl de 65km+65km til børnenes skole og retur. Jeg havde håbet på, at SF med baggrund i den nye lov ville afgøre at vi skulle dele disse køreture, men nej. Mor afleverer i skolen torsdag morgen og henter mandag eftermiddag (alt i alt ca 500 meters kørsel) og jeg klarer resten (ca. 520km). Dette er en deling i forholdet 1:1000 Historien fortsætter med moderens flytning, skoleskift etc. Hertil er historien vel en typisk historie hvor mor i den grad har misbrugt sin "magt", og ladet hendes frustrationer gå ud over børnene. MEN, historien indeholder også en twist som måske ikke er så normal: Da den ældste søn var 10 år gammel ønskede han at flytte til sin far. Hans forklaring var: "Når jeg ser hvad du gør og hvad mor gør, vil jeg hellere følge dine fodspor". (Citat fra en 10årig!!) Da han gennem længere tid, tydeligvis, havde tænkt over dette og sågar talt med moderen i mere en 6 måneder omkring dette, endte hun med at acceptere en flytning. Dette gav mig en fantastisk mulighed for at vise hvordan man virkelig kan samarbejde, og alt materiale/beslutninger omkring hans behandling, medicin etc. blev fra den dag gennemgået i fællesskab - han fik en fantastisk oplevelse på sin nye skole nær hans fødehjem og det bliver kun bedre dag for dag. (Han er i dag 14, så det er 4 år siden). En anden positiv ting, var at det skabte balance mellem os - nu var hun nødt til at samarbejde omkring den yngste søn også, da han jo tydeligvis kunne se forskelle hos sin bror.

Transporten blev løst, da børnene - sjovt nok - præcis den dag den ældste flyttede til mig, var gamle nok til at tage toget. Jeg havde længe argumenteret for dette, men først nu - da hun selv skulle køre - var hun enig (suk). Desværre (og jeg mener virkelig desværre), lærte hun intet af denne sag, og hun fortsatte med ikke at kunne se egne fejl etc. Dette fik vores yngste søn til også at ville flytte op til sin far, hvilket så skete for ca. 1 år siden (han er 12 i dag). Jeg er selvfølgelig meget glad for hans beslutning, men samtidigt ked af det, set med moderens øjne. Det er så sørgeligt at vores børn er endt som skilsmissebørn, men jeg kan kun glæde mig over behandlingen af vores ældste søn lykkedes og han er diagnose/medicinfri i dag, og de begge klarer sig fantastisk i skolen. Jeg gør alt hvad jeg kan for at opretholde deres kontakt til deres mor, og det lykkedes i det store hele - hun bliver inddraget i alt, og jeg hjælper hende også økonomisk hvor muligt. Min nye kone har også 2 drenge som bor hos os, så vi har 4 teenagedrenge i dag, 12,13,13 og 14 år gamle - så der er gang i den. Naturligvis indeholder historien mange flere detaljer - jeg uddyber gerne, fra inkompetente medarbejdere i SF (det er nok de værste), til advokater som også medvirker til at eskalere sagen, men også fornuftige folk som - i strid med lovgivningen - faktisk forsøgte at hjælpe vores børn.

Moren fik bopæl da jeg gav retten til genmæle... Hun flyttede langt ind i Jylland og jeg ser min datter for lidt. Jeg arbejder på skiftehold i turnus og skulle besøge min datter hver 8. dag og hun skulle komme til mig 2 gange ugentligt..... Dette er endnu ikke sket..... Har ikke set min datter alene og i vågen tilstand i mindre en 5 timer på 9 mdr. Før så jeg hende dagligt og havde barsel mm med hende mv. De første 6 mdr. var uudholdelige... Forstår slet ikke man må flytte så langt væk med så lille en pige. Hun er født 28-1-2013.

Sammen har vi et barn på 3½ år. 1. Oprindeligt havde vi aftalt parterapi. Hun blev dog ved med at finde på grunde til vi skulle udskyde dette. 2. Hun prøver at overtale mig til at vi flytter tættere på

hendes arbejde, vi skulle fortsætte med at have fælles adr., men jeg skulle efter hendes ønske bo noget af ugen for mig selv, mens vores barn boede ved hende hele tiden (i bagklogskabens lys, ville hun så med lethed have vundet en bopælssag - hvilket formodentlig var det hun gik efter). Jeg afslog og sagde vi skulle bo under samme tag. 3. 1½ mdr. efter vil hun separeres. Hun bagatellisere det, fortæller vi stadig skal kæmpe for forholdet, og have fælles økonomi, så der var ingen grund til at jeg som dengang arbejdsløs søgte om ægtefælle-bidrag. Hun beder mig tage ud af huset for at give hende fred til at tænke sig om, og foreslår at jeg lejer noget. Jeg afslår og siger der højst kan blive tale om nogle dage, hvor jeg låner et sted (igen virker et til, at hun ønskede jeg formelt var væk fra vores barn, sådan at hun kunne vinde bopælen). 4. Hun siger den fælles lejebolig op, men jeg gør på skrift hende og udlejer opmærksom på, at jeg vil forsøge at fortsætte som ene-lejer, og tegne en ny kontrakt. 5. Hun fortæller 3 uger efter separationen at hun har haft en anden kæreste gennem længere tid, og hun har lejet bolig 100 km væk. Hun fortæller at hun ønsker at få bopælen over vores barn, og hun pga. min arbejdsløshed ikke regner med at jeg kan blive i det tidligere fælles hus. Jeg tilbyder hende, at hvis hun vil blive i vores barns nærmiljø, vil jeg gerne betale 50% af et indskud, samt gå med til en 7-7 ordning - hun afslår, og er fast besluttet på at flytte væk, selvom jeg nævner vores barn vil miste sin børnehave, sine venner, der ikke er familie i nærheden af det nye sted, og samvær vil blive besværligt med 100 km mellem mor og far. 6. Ved hjælp af mit netværk lykkes det mig at have en underskrevet job, samt en ny lejekontrakt dagen før vi skal i STF. I STF får mor at vide, at hun ikke skal regne med at vinde en bopælssag, hvis hun flytter 100 km væk. I en efterfølgende 10 dages periode siger mor til far "Jeg ved godt jeg sikkert skyder mig selv i foden, og jeg vil ikke citeres for dette her, men vores barn vil nok også få det bedst ved dig, så vi skal bare have fundet ud af hvor meget samvær jeg som mor skal have". Mor forlanger at hun skiftevis har vores barn 2 af 3 weekender, 3 af 4 weekender, 2 af 3 weekender osv. Dertil vil hun have 50% af alle ferier og helligdage, samt have mulighed for at se barnet 1 hverdag pr. uge. Far vil ikke afgive mere end 50% af weekenderne, men tilbyder til gengæld

forlænget weekend samvær fredag-mandag, 1 dag midt på ugen i nærmiljøet, 1 uges ekstra ferie til mor, samt 9 weekend dage om året i 'fars weekender', hvor de alle kan lave noget sammen. I gennemsnit vil det have givet næsten 15 dage om måneden hvor mor i hele eller halve dage ville kunne se sit barn. 7. 10 dage efter STF får far via sin advokat at vide, at mor har aflyst konfliktmægling i STF, og via sin advokat bedt dem overdrage sagen til retten. Far er overrasket over han ikke får dette af vide af mor, at mægling er aflyst, og mor virker meget lidt pragmatisk omkring samværsforslag. 8. Der går nu 1½ måned hvor mor fortsætter med at komme sent hjem fra sit job 100 km væk, som hun har gjort i et lille år, hvor far har haft 4-6 timer alene med det fælles barn på en typisk hverdag. Mor begynder også at overnatte 50% af dagene ved sin kæreste. Far prøver at holde en pæn tone, selvom det er svært at skulle håndtere aflyst parterapi, utroskab, at mor til skade for både far og barn vil flytte 100 km væk med barnet, og far aldrig rigtig ved hvornår mor kommer hjem fra sin kæreste og ligger sig ved siden af far i den dobbeltsengen hvor der er vokset en forståelig kold mur op. 9. Mor begynder at betale mindre og mindre til husholdningen og fællesudgifterne. Far må betale da der skal mad på bordet og regningerne skal betales. Far beder flere gange mor både skriftlig og mundtlig om at flytte i henhold til den husleje kontrakt hun selv har opsagt. Hun fortæller ærligt at hun hverken vil flytte eller skifte adresse, da det vil skade hende i retten omkring barnets bopæl. 10. Ca. 2 mdr. efter STF tager først mor barnet med på ferie og efterfølgende tager far barnet med på ferie. I fars ferie skifter han låsen en måned efter mor i henhold til sin huslejekontrakt skulle være fraflyttet. Han havde forinden bedt mor om at flytte endnu en gang, og pakket mors ting pænt ned, og sat i et aflåst skur hvortil hun havde nøgle. 11. Mor har på dette tidspunkt haft 4½ måned, hvor hun har vidst hun skulle flytte til en bestemt dato, at far ville blive boende, og ikke ønskede det fælles barn skulle skifte bopæl. På trods af dette er de eneste forslag hun er kommet op med, at hun bliver bopælsforældre, og far ser barnet 2 af 3 weekender, eller en 7-7 ordning med 2 børnehaver, senere 2 skoler og 100 km. Mellem mor og far. Far syntes ikke disse løsninger er i barnets tarv. For at sikre barnet ser både mor og

far, holder far fri samme dag, som han skulle være vendt tilbage fra hans og barnets ferie. Dette gør han for endnu en gang at forsøge at få en samværsaftale på plads. Pga. mors adfærd hvor hun bl.a. uanmeldt i fars og barnets ferie er kørt flere hundrede km/5-6 timer, for uanmeldt at opsøge far og barnet, samt andre episoder hvor hun har prøvet at komme på enehånd med barnet, så er far begyndt at frygte mor vil bortføre barnet, hvilket hans advokat også frygter. Far siger derfor at så længe der ikke er en underskrevet samværsaftale kan mor kun se det fælles barn, mens han også er til stede. I den pågældende uge ser mor barnet 3 gange på 5 dage, og har tilbud om at se barnet i alt 5 gange på 6 dage. 3 gang hun ser barnet er hun meget indsmigrende og der hygges og krammes "som i gamle dage". Mor giver tydeligt håb om, at forholdet måske kan reddes. Pludselig løber mor med barnet under armen, og låser sig inde i hendes bil. Da far opdager dette løber han ud for at komme i dialog. Men i det han chokeret men ikke truende tager fat i bilens håndtag accelerere mor voldsomt og kører afsted med barnet, som dels ikke er fastspændt og dels ser far falde pga. bilens acceleration (far kommer senere på skadestuen, bliver scannet, lagt i halskrave og får konstateret flere forskellige skader). Mor har senere i byretten fortalt at bortførelsen var planlagt, og ud fra de ting hun havde smuglet ud i sin bil, virkede det bestemt ikke som om barnet skulle tilbage til far det næste lange stykke tid. 12. Far løber ind til naboen og de kører kontrolleret (=ikke farligt) efter mor, og prøver gentagende gange at ringe til mor, som ikke tager telefonen. På et tidspunkt overhaler bilen med far mors bil, køre et stykke i forvejen, og far stiger ud af bilen og peger på sin telefon. Da mor opdager dette bakker hun blot sin bil og kører videre. Hun kører fra Sjælland til Jylland. Undervejs ringer far til samtlige politikredse og beder om hjælp. Han fortæller at han kører kontrolleret efter mor, men ikke kan forstå politiet ikke vil hjælpe og henviser til en weekendlukket fogedret og STF, da sagen har potentiale til at ende galt, når far og mor kører efter hinanden på motorvejen, og mor har bortført det fælles barn, fra den bopæl hvor barnet og far har bopæl, men hun ikke har bopæl ifølge sin opsagte kontrakt. Politiet vil dog ikke hjælpe og far kan ikke få fat i nogen myndighed der kan hjælpe fredag aften.

Han frygter på dette tidspunkt at han aldrig får sit barn at se, og ser ikke anden udvej end at fortsætte med at køre efter mors bil. På et tidspunkt stopper mor bilen da hun er kommet til Jylland. Far tror at nu kan de komme i dialog og holder ind til siden. I det samme kommer der dog en bil med mors familie - ud står 5 familiemedlemmer som stiller sig foran fars bil og vinker mor videre. Far får senere via sin tidligere svigermor lov til at komme forbi deres hjem hvor mor og barn befinder sig. Her taler far og mor sammen, skarpt under opsyn, og med indkørslen spærret af flere biler. Mor fortæller at far ikke må få barnet med hjem igen, og hun pt. ikke vil tale samværsaftale, men hun vil kontakte far senere. Far må herefter køre alene hjem, og kører herefter på skadestuen efter han blev væltet af mors bil.

13. I den efterfølgende uge oplever far sin værste periode i sit liv. Han frygter dels han ikke får sit barn at se igen, eller der vil gå så lang tid, at retten uagtet mors forkerte handlinger vil lade barnet bo ved mor, da barnet vil have opholdt sig i længere tid, når de skal i retten. Mor ændre i denne periode drastisk sit samværsforslag da hun har det fælles barn. Mors adresse bliver imidlertid flyttet på opfordring af ejeren af det tidligere fælles hus - dette ca. 1½ mdr. senere end det burde være sket.

14. Pga. far og barnet har samme adresse, mens mor har adresse et andet sted, skulle man tro at fogeden soleklart skulle hente barnet. Da fars advokat kontakter fogeden fortæller fogeden at loven kan tolkes på 2 måder: 1. Begge forældre har ret, men ikke krav på barnet, og fogeden kan derfor ikke hente barnet så længe der ikke er truffet afgørelse i bopælssagen, eller der ligger en midlertidig samværsaftale, som giver fogeden ret til at handle. 2. Fogeden fortæller dog også at loven kan tolkes sådan, at barnet skal føres tilbage til hvor barnet har adresse. Da fogeden ikke melder klart ud om de vil vælge tolkning 1 eller 2, hvis de bliver bedt om at tage stilling tør far ikke bede fogeden om at hente, såfremt der kan findes en anden løsning, også selvom den måtte være dårlig for barnet eller unfair, simpelthen fordi han ikke regner med han får sit barn at se, hvis først mor finder ud af, at fogeden evt. ikke vil hente. Omvendt lader far også mor vide, at hvis ikke de kan nå frem til en aftale hurtigst muligt, vil han bede fogeden om at hente barnet. Mor foreslår en 7-7 aftale hvor ingen af forældrene er

bopæls/samværsforældre. Det ender med der laves en aftale hvor far er bopælsforældre. I de uger hvor barnet er ved mor 100 km væk, kommer barnet ikke i børnehaven, og skal ud over at forstå fars og mors skilsmisse, også til at forholde sig til mors nye kæreste hans ældre børn, et nyt hus, miljø osv. 15. 5 uger efter den midlertidige aftale er indgået mødes mor og far i byretten. Her er det fars opfattelse at mor lyver kraftigt mht. hvor meget hun har brugt af tid med barnet, hvor lidt far skulle have brugt af tid med barnet, og hvordan det i øvrigt allerede var aftalt at far både skulle være flyttet fra den tidligere fælles bopæl, og mor skulle være blevet bopælsforældre. Mor forsøger også at hævde at far og mor stadig er gift, da hun jo har nægtet at flytte, og far og mor dermed har boet længe under samme tag, og separationen dermed var ophævet. Dette tidtrods for at far hele tiden har sagt han ønskede at blive boende, mor har opsagt sin del af huset, har en anden kæreste, har lejet et andet hus, og fortæller at hun agter at bo i det nye hus og beholde sin nye kæreste efter retssagen. Har hun held med sin påstand om at far og mor stadig er gift, er der nemlig ikke tale om en bortførelse af barnet. Under hele retssagen bliver ingen af parterne bedt om at føre bevis for deres påstande, eller de mange detaljer om, hvem der har gået hjemme hvornår, været på barsel, orlov osv. osv. I England afsætter man ca. 2 rets-dage med vidner - her afsatte man 2 timer uden vidner.

16. Barnet kun 1 måned efter byretten og 2 mdr. efter den midlertidige samværsaftale, nu dybt påvirket af den ændrede hverdag, at der ikke er fri adgang til far, mor, de venner og børnehaven som er i fars/det tidligere miljø. Sagen kan trække ud i om ikke et år så i yderligere mange måneder, hvis der evt. skal en børnesagkyndig undersøgelse til, eller sagen ankes til landsretten. Imens kommer barnet ikke i børnehaven hver 2 uge, og får ikke udviklet sine sociale og motoriske kompetencer på bedst mulige måder, og glider samtidig mere og mere ud af venneklokken i børnehaven, hvor barnet hver uge skal genvinde sin plads.

17. Chokeret over systemets opbygning hvor bortførelse måske kan betale sig, der ikke er nogen myndigheder der kan hjælpe når fogeden/STF har lukket, at loven er for uklar til at fogeden ved om de bør hente et barn eller ej osv. osv., vælger far at skrive til diverse politikere og ministerier. Her fortæller far, at han godt er klar over formålet, når

ministeriet fortæller ham, at loven ikke er en ligestillingslov, men til for barnets bedste. Far undre sig dog over at statistikken viser at under 9% af fædre er bopælsforældre for børn på 4 år. Dvs. at mødre i over 91% af tilfældene skulle være bedre forældre, eller være blevet enige med far om at få bopælen - dette tror denne far ikke på er et retvisende billede. Far efterlyser at politikerne skaber klare retningslinjer for tomrummet mellem en separation/skilsmisse og indtil der ligger en (midlertidig) samværsaftale, sådan at forældrene ikke bliver motiveret til at tage ufine metoder i brug for at positionere sig bedst muligt til en bopælssag. Far efterlyser at alle kompetencer med børn bliver samlet "under samme tag" for at speede sagsbehandlingstiderne op. Dette gøres i vores nordiske nabolande. Far beder om at bortførelse af fælles barn sidestilles med andre bortførelser i straffeloven eller som minimum straffes hård. Som det er i dag, kan forældre ligefrem vinde en bopælssag på at bortføre fælles børn. Far beder om at der sættes mere tid af til møderne i retten, og der opfordres til større bevisførelse, samt brug af vidner. Som tingene er i dag, virker det til at der ikke er nogen konsekvens af, hvis forældre taler usandt. Da far frygter at mor for at vinde bopælssagen evt. senere vil anklage ham uberettiget for vold eller seksuel misbrug, beder han politikerne om at tage stilling til, hvordan man bedst sikre en hurtig sagsbehandlingstid, evt. overvåget samvær (for ikke uberettiget at skade barnet og den beskyldte forældre), samt at falske beskyldninger straffes hårdt. Far forslår desuden:

- Opret en weekend/akutenhed mht. bortførelser inden for Danmark, samt mht. problemer om tilbagelevering efter endt samvær.
- Giv dommerne nogle bedre retningslinjer for hvad der skal dømmes efter, sådan at domme ikke falder tilfældigt ud. Lige nu fortæller ca. 10 uafhængige advokater at en retsafgørelse hyppigst afhænger af den tilfældige dommers subjektive holdning, og hvorvidt dommeren fatter sympati for den ene part.
- Gør op med "mors køns fordel" og definer hvornår barnet ikke længere pr. automatik er tættest knyttet til mor pga. amning som teoretisk kan stoppe efter få mdr. eller slet ikke foregå. Her kunne man eksempelvis følge rådet, der siger at man bør amme til 1-2 års alderen. Herefter bør kønnene som minimum være ligestillet. På samme

måde kan man spørge, hvor længe skal mors længere barselsorlov tælle som en fordel i en retssag. Jeg bruger tid på at svømme og dyrke sport med mit barn. Det gør barnets mor ikke - det er desværre bare stadig barselsorloven 3 år tilbage der tæller mest? Straf samværschikane, bortførelser og uetisk brug af huller i loven for at tilvejebringe sig en fordel inden en kommende retssag. Der er åbenlyst et juridisk tomrum mellem en separation starter og forældrene første gang skal i statsforvaltningen/retten. Sidst men ikke mindst gør far opmærksom på, at han godt ved ovenstående forslag vil være dyre, men eftersom 1/3 af alle børn bliver ofre for skilsmisser tror han på at man samfundspolitisk vil spare penge på at gøre en præventiv indsats. Med venlig hilsen Far.

Jeg ser med fra sidelinjen som bonus mor. Børnene på 8 og 4 spørger ved hvert samvær om hvorfor de ikke må være noget mere hos far, de siger at der ikke er tid nok til at nå det de gerne vil. Mor vil ikke gå med til 7/7 da hun efter eget udsagn ikke har råd til det. Samværet fungerede fint, indtil der i SF til møde, blev vejledt til at der ikke kunne ses noget til hinder for en 7/7 ordning om en halvt års tid, når der var ro omkring bolig (vi er lige flyttet). Nu gør mor ALT for at lave ballade. Hun modsiger, modarbejder, tilbage holder informationer, og er stik umulig. Pudsigt sammenfald !!?

Løgne, beskyldninger osv. som jeg har kunne modbevise hver gang men hun overførte hendes utryghed til vores søn, så derfor mente STF. Ikke at jeg kunne være sammen med vores søn da hun påførte ham utryghed. Moderen har altid sagt i STF at hun aldrig vil samarbejde med mig og sådan er det desværre blevet, OG HUN FÅR LOV TIL DET AF STF.

Da jeg valgte at stoppe forholdet, nægtede min partner at acceptere dette.... Efterfølgende blev forholdet mere og mere problematisk. Jeg (far) blev først beskyldt for aggressiv og voldelig adfærd af mor, over for hende. Da dette intet afstedkom, blev jeg beskyldt for aggressiv og voldelig adfærd

over for børnene. Institutioner afviste dette blankt, og kunne ikke forstå hvordan det kunne komme på tale. Slutteligt blev jeg beskyldt for seksuelt misbrug af vores børn, 4-5 måneder efter jeg havde fundet en ny kæreste. Denne sag blev frafaldet, da fysiske såvel som mentale undersøgelser af børnene klart viste, at der intet af det beskyldte havde fundet sted. Men fra et samvær på 9/5 til intet samvær under undersøgelse, og efterfølgende nedsættelse, fordi mor mente det ville være bedst, til en 11/3 løsning. Og endnu en gang i Statsforvaltningen, blev en nedsættelse fastsat, da mor bad om, at samværet skulle nedsættes grundet børnenes samvær med far, gjorde det svært for børnene, at være hos far, og skiftet mellem far og mor. Endvidere blev ferie nedsat fra 2 uger til 1 uger, efter mors ønske. Børnene blev spurgt, men det oprindelige møde, de var indkaldt til, om mandagen efter weekend ophold hos far, blev sjovt nok rykket uden grundlag fra Statsforvaltningens side, til en torsdag, 1½ uge efter samvær hos far. Dette undrede min advokat, såvel som min bisidder (dertil hverdag arbejder som sagsbehandler, og derfor har kendskab til såvel paragraffer som samværssager). Deres klare holdning var, at sagen var afgjort, allerede inden vi kom ind til mødet..... Den nuværende løsning på 13/1 er dog ikke optimal, for såvel børn som far, og fremmer blot forældrefremmedgørelsen af far, endnu mere. Det virker som om, at nu hvor børnene er ved at få deres egen stemme, og derved selv træffer afgørelser, at der er kommer en ny udvikling i sagen..... Slutteligt foreligger der pt. en politi anmeldelse, ang. hacking af min Facebook konto, hvor mor har modtaget "anonyme" skrivelser, og disse er sendt til Statsforvaltningen. Disse bad jeg om blev fjernet fra sagen, da der foregik en politimæssig undersøgelse af sagen. Dette nægtede man at gøre, da de var blevet fremsendt til mr. - "anonymt" - og derved havde det IKKE noget med den anmeldelse at gøre, som jeg havde anmeldt. Dette er hovedtræk, men kan underbygges af skrivelser fra såvel Statsforvaltning, som e-mails.

Min historie startede med vi gik fra hinanden. Var enige om jeg skulle have vores fælles søn de første

to dage så hun kunne gå styr på lejligheden. Pludselig brød helvede løs. Hun ville have ham udleveret et par timer efter hun var taget afsted. Jeg sagde nej. Udleverede ham efter de to dage som aftalt. Siden har der været ballade. Har været nødt til at lave en underretning, da hun flyttede hjem til sine forældre hvor hendes brødre er misbrugere bor og hendes far er alkoholikere oh da vores søn kom meget til skade underrette jeg. Min ex vender alting om og systemet ved jeg snart ikke hvad jeg skal tænke om. Svært at være udefrakommende og skal agere ud fra to mennesker der er uenige, hvem lyver hvem fortæller sandheden? Kan godt forstå det kan være svært for fagfolk.

Jeg er efterladt til en kæreste som valgte og begå selvmord og tage sin søn med i døden. Her i september i år. Sagen startede september sidste år hvor han søgte bopælen over sin søn, får at vide at det kunne han ikke da sønnen i forvejen, min kæreste blev forhindret, og der står tydeligt i brevet fra statsforvaltning at man aflyser mødet, hvis denne forældre ikke møder op, de valgte imod deres regler og gennemføre mødet, give moren den midlertidigt bopæl UDEN far er blevet hørt i sagen. Vi har været bekymret for hans søns trivsel og har gang på gang taget kontakt både til Randers og Næstved kommune med underretninger, og vi er blevet fejlet af hver gang, det vil sige de ikke har gjort noget. Min kæreste har gang på gang løbet panden mod muren, fordi der var ikke nogen hverken hos kommunen og statsforvaltning der hverken gad og læse de papir igennem eller gad og høre på ham og morens advokat kom med en masse beskyldninger uden der hold i noget af det. Så ja han var kørt ned psykisk og langt ud over kanten og var hårdt presset i samværssagen, havde de bare kunnet snakket sammen eller fået noget ordenligt hjælp hos statsforvaltning og hos kommunen ... Så havde det set anderledes ud Men min kæreste valgte og begå selvmord og tage sin 15 måneder søn med i døden, fordi som han ikke så det som en udvej. Og for sikker og hævne sig på han eks Og ja det er til utilgiveligt det han har gjort. Og noget er det er forståeligt hvorfor han gjorde det Fordi der var et system der ikke ville høre på ham eller hjælpe ham da han havde brug for hjælp

Systemet bærer også en del af skylden. Det er det som har drevet min kæreste langt ud over kanten. Statsforvaltning, Randers og Næstved kommune bære en del af skylden mener jeg :(Og vi sidder tilbage med sorg og smerte. Skyldfølelse over at man ikke har gjort nok for at hjælpe manden og min kæreste var en god far og hans søn var meget tæt knyttet til far

Jeg gik for ca. 10 år siden på Ceu - center for erhverv og uddannelse i Kolding, der var jeg til en fest, hvor jeg i en 220 hestes brandert var sammen med en pige ved navnet Edit 3 år efter en tilfældig dag jeg er på skadestuen efter et trafikuheld jeg var med i, møder der to betjente ind på skadestuen og siger som følge. "Goddag, er du Jacob? Jeg svare ja, godt, klokken er og du er anholdt" jeg spørger for hvad, for at skulle aflægge blodprøve til en faderskabssag, jeg blev meget chokeret og sagde som det første at det tror jeg ikke nej, så spurgte de om jeg modsatte mig, så sagde jeg ja det kunne de nok godt lige regne med at jeg gjort og hvis der var noget kunne de kontakte min advokat eller mine forældre, så fik jeg af vide at det ville de sådan set skide på, og vi kunne tag en blodprøve på den lette eller den hårde måde, det kunne jeg selv vælge, så fik jeg brækket min i forvejen skadet venstre arm om på ryggen og fik taget en blodprøve imod min vilje, de tog også billeder af mig, følte mig meget krænket, men skulle bare affinde mig med det ca. 3 og et halvt år efter fik jeg et brev om at jeg skulle møde op i retten, da jeg mødte op i rette sad vi 7 unge fyrer der havde fået samme brev, til samme møde, samme dag og alle havde fået samme behandling af politiet, så blev vi kaldt ind, manden i rummet sagde at de navne han læste op måtte gerne forlade lokalet, da jeg sad tilbage spurgte han om jeg vil vedkende mig, jeg spurgte om jeg havde noget valg, han sagde nej, så spurgte jeg ham hvorfor han så spurgte mig, fordi det skulle han, jeg skulle bare skrive under og så måtte jeg gå, jeg nægtet at skrive under, men blev tvunget til det, jeg fik også lige en regning, så godtgørelse under graviditet, underholdning, børnepenge og meget mere, en kæmpe regning på over 60.000 som bare skulle falde ved kasse 1 Jeg hørte ikke mere i ca. to år, så ringet min datters mor og sagde at hende og

hendes kæreste var gået fra hinanden fordi han havde tævet hende og min datter. Og jeg skulle hjælpe, okay tænkte jeg, mødte op i amtet i Sønderborg hvor jeg bare fik besked på af en sagsbehandler der hedder Susanne Lykke Hansen, at jeg bare skulle knytte og rette ind til højere, jeg valgte at gå, kaldte ind til et møde senere hvor jeg fik samme behandling sådan forsætte det, jeg fik mundkurv på og regninger med posten Jeg har alt i alt haft måske 8-10 måneder hvor jeg har haft samvær med min datter i de 9 år hun har levet og det har altid været når hendes mor ville altid, jeg går aldrig fået hjælp i sagen, jeg har aldrig fået opbakning, jeg har fået mundkurv og regninger og fået besked på at rette ind til højre, jeg må ikke have bisidder, jeg må ikke have nogle med til møder i stats amtet og de gange jeg har haft det er mødet sjovt nok blevet aflyst lige når vi er kommet frem, jeg må ikke bruge min del af forældremyndigheden., for den har jeg ikke i enlige i stats amtet i Sønderjylland, jeg må ikke noget, jeg har haft tider hvor det har gået godt med samvær, men ligeså snart det ikke år passet min datters mor er jeg blevet anklaget for at tag stoffer og det ene og det andet, har fået foretaget person undersøgelse af amtet, er blevet krænket på den ene og den anden måde, af mit barns mor og af stats amtet i Sønderjylland jeg har ikke fået en fair chance overhovedet, på noget tidspunkt og har bare fået af vide jeg skal lukke og rette ind til højre i dag er det den 11/10-2014 min datter fylder 9 og igen er det en fødselsdag jeg går glip af, igen kan jeg ikke ønske hende tillykke, fordi jeg bliver afholdt fra at snakke med hende, se hende eller have noget med hende at gøre, af stats amtet i Sønderjylland og hendes mor fantastisk ikke. Hvad synes i om det?

Da min søn var ca. 5 år fik han konstateret Aspergers. Moderen havde svært ved at acceptere dette, og efter godt et halvt år blev jeg og sønnen smidt på porten fra den ene dag til den anden. Jeg fandt senere ud af, at hun havde indledt et forhold til en ung mand, lige efter at diagnosen blev stillet. I det første halve år gad hun ikke se sin søn, men så vendte hun tilbage og så ham i weekenderne i starten, indtil vi skiftede til en 7:7 ordning. Det fungerede nogenlunde. Efter et par år møder jeg

min nuværende kone, og samtidigt med det begynder min eks nye mand at tage stoffer og han ender med at blive indlagt med akut paranoid psykose. Og så får han også en lillesøster hjemme ved moderen. Det begynder at gå dårligt for min søn, som har svært ved at skifte steder - allerhelst vil han være hjemme og passe sin mor, og når vi får ham ved os, tager han mange dage om at falde til ro. Jeg kontakter skolen, som også kan fortælle, at han er begyndt at lyve om mange ting. Jeg prøver at kontakte skolepsykologen, da jeg gerne vil have, han har en part, han kan snakke til, som ikke er tilhør til hverken far eller mor. Psykologen ønsker ikke at gå ind i sagen. Jeg beslutter mig derfor at betale mig fra en privat, som kommer i vores hjem hver uge, han er ved os. Den private psykolog giver gode råd til både, hvad vi kan forandre, men fortæller også, at hun er meget bekymret over det, hun hører ude fra moderen, som nu er sygemeldt med en depression. Vi prøver at snakke med moderen om, om det kan foregå anderledes, men hun bliver sværere og sværere at samarbejde med. Psykologen har vi til at komme fast i mere end 1 år, og nu siger hun, at der SKAL gøres noget. Vi laver derfor den største fejl - vi spørger moderen, om hun vil have bopælen, og sønnen så kun besøger os hver anden weekend. Vi havde håber, hun så smed håndklædet i ringen. Herefter går det helt galt. Sønnen begynder at fortælle, at vi slår ham, stjæler fra ham, at han låses inde på sit værelse osv. Derfor beslutter vi os for at gå i statsamtet får at få fuld forældremyndighed. Lige efter brevet er kommet til min eks, at vi skal i statsforvaltningen, anmeldes jeg til politiet om, at jeg skal have manipuleret hendes ansigt ind på nogle andre kroppe og lagt det på en hjemmeside. Efter to måneder frafalder sagen, da de godt kan se det ikke passer. Jeg læser sagsakterne igennem og ser at politiet har 1,5 side tætskrevet om, hvor led en person min nye kone er, 1 side om hvor meget jeg har slået hende og vores barn (har aldrig udøvet vold) og kun 3 linjer om den påstået manipulation. Vi har også fået kommunen til at gå ind i sagen, men desværre kender min eks personerne derinde, så de lyttede faktisk ikke meget. Vi får tilknytning til familiehuset, som på ingen måder ønskede, at jeg skulle se min søn - de sagde direkte til mig, at det var det de arbejdede imod, men da jeg læste i papirerne efterfølgende har de sagt til min eks og

søn, at hvis de ikke ønskede at se mig, så skulle de ikke. Så der sad jeg 7 gange og blev fyldt med løgn. Familiehuset vil heller ikke høre på den private psykolog, som havde set min søn fast i mere end 1 år, for "hende havde vi jo købt" - "vi skulle have brugt en af de offentlige" (som vi jo prøvede) I statsamtet til forligsmødet er den børnesagkyndige syg, og der er derfor kun advokaten til stede. Det kommer der intet ud af. Derfor skal sagen gå videre og der bliver knyttet en psykolog på. Vi undrer os over, hun aldrig ringer, og så en lørdag kl 18 ringer hun og siger, hun er frygtelig ked af det, men vores sag var blevet forputtet - nu havde vi 3 uger vi skulle nå alle samtalerne på. Hun konfronterer min eks med, at man ikke kan tillade sig at opføre sig som hun gør, og efter mødet ender min eks med at sige, om vi ikke skal slå en streg over det hele. Jeg takker nej, da jeg tror jeg står stærkt i min sag. Psykologen har direkte sagt, at alle problemerne kommer fra min eks, og med den falske politianmeldelse og sønnen der fortsat bliver dårligere og dårligere (nu har jeg ikke set ham i mere end 1/2 år). Vores advokat siger også det samme, og vi håber at må få den private psykolog til at sige noget i retten, Statsforvaltningen ender med at dømme, at moderen får fuld forældremyndighed fordi "der skal ro på NU, og det får drengen ikke ved at skifte bopæl, da han nu har boet ved moderen 1 år" - det til trods for: De indrømmer, hun har løjet. Psykologen sagde at drengen problemer kom fra moderens hjem. Moderen har nægtet at udlevere drengen når jeg skulle have ham. Sønnen har mere end 20% fravær i skolen de uger han var ved moderen (og også det år, han slet ikke boede ved mig). Min søn har passet den ikke en gang 1-årige lillesøster selv en gang. Eks nye fyr kører rundt med børnene i påvirket tilstand (politiet havde noteret det en gang - vi er bekendt med flere gange). Moderen smed os på porten og ikke ville se sin søn det første halve år. 3 dage efter rettens ord flyttede de til den anden ende af landet, og jeg har lov til 1 time hver anden uge at besøge min søn under opsyn - hvilket jeg ikke gør, da jeg ved han er panisk angst for mig (han tror selv på historien om, at jeg slår ham fordi moderen blev ved med at gentage den historie sammen med ham) - og jeg ved, at han vil ødelægge både 1-2 dage før og efter hvert besøg med at spekulere. Så nu har jeg ikke set min søn i 2 år, men hvad værre er, er at jeg

frygter, moderen ikke kan passe ordentligt på ham.

Jeg var gift med barnets far i 8 år og grundet faderens kvartalsdruk og psykiske terror rettet mod mig forlod han os 5 gange af 3 til 6 måneder af gangen og kom så igen med trusler om jeg skulle tro ham og hvis ikke ville han tage mine børn fra mig og vende dem mod mig. Jeg var bange for at han gjorde virkelighed af sine trusler men i 2010 fandt jeg endelig modet og forlod ham. Jeg fik myndigheden og han passede det aftalte samvær ok uforholdsmæssigt til de andre gange vi havde været fra hinanden, hvor han nægtede at have kontakt til os. Første gang han tilbage holder min søn ulovligt er i 2011, hvor han henter sønnen i skole og bare lister af med ham uden at informere skolen eller jeg. Politiet hjælper mig med at få ham hjem sent ud på aftenen. Faderen møder ny kæreste der ingen børn har og ikke kan få og jeg oplever i den grad Jolie og mobbere fra de to og da jeg mødet min nuværende mand bliver faderen sygelig jaloux i sin adfærd, og min skønne søn blev så for 11 måneder siden ulovligt tilbageholdt af faderen og hans daværende kæreste efter samvær. Han skrev falske beskyldninger til kommunen, beskyldte mig for psykisk sygdom og alle anklagerne er nu modbevist! Faderen isolerer vores barn fra AL kontakt til mig, hans mor, og kører sønnen med løgne, frygt og dikterer sønnen til at udtale sig til faderens fordel i sagen. Udnytter iskoldt barnets ret til at blive hørt og overser fuldstændig de fatale konsekvenser det har på børns følsomme sind. Faderens løgne og charme virker i Statsforvaltningen og giver faderen midlertidig myndighed mens sagen, han har startet, i samme kører. Inden vi skal i byretten går kæresten fra faderen og faderen bor nu til leje i hendes skurvogn på hendes sommerhusgrund i et trist og afskåret sommerhusområde 50 km væk fra sønnens familie, skole, taekwondo kammerater og alt han har kært. Faderen melder sønnen ind på en landsbyskole ved at forfalske papirer og skolens udtalelser derfra ligger heller ikke skjul på de er bekymret for barnets savn og adfærd. Kommunen i faderens kommune er på sagen nu og jeg håber de snart hjælper. Byretten gav faderen bopæl begrundet med barnets ønsker og fordi faderen

allerede havde fået den midlertidige myndighed. Vi er SÅ rystede!!!! Dommeren skriver endda at faderen har og stadig modsætter sig enhver kontakt/samvær moderen og barnet imellem. Oveni at referatet, skrevet af dommen selv, fra retsmøde nr. 2, beskriver rettens tvivl om barnets ønsker og om barnet evt. er manipuleret og barnet ingen kontakt har haft med moderen. Jeg søgte samvær allerede ugen efter min søn ik kom hjem og skrev at jeg ønskede hjælp fra Statsforvaltningen og søgte samvær under sagen og så længe faderen har min dreng. Alt forhales i Statsforvaltningen og jeg aner ikke om jeg nogensinde ser min dreng igen..... Jeg er knust over afgørelsen.

Jeg hedder X. Mig og min eksmand besluttede at gå fra hinanden 6/6-2013. Jeg mente at mine 3 børn havde lige meget ret til at se både sin mor og far og gik derfor med til en 7/7 ordning. Det startede fint men meget hurtigt søgte jeg om ændret samvær da det ikke fungerede for børnene. Men efter 5 måneders ventetid i statsforvaltningen, vurderede de på trods af deres egne udtalelser om at det var skadeligt for vores 3 årlige med en 7/7 ordning at nu havde ordningen kørt i 1/2 år så derfor skulle den fastslå fortsætte med 7/7 og min eks mand nægtede alt andet, han nægtede en hver form for samarbejdshjælp. Min eks mand tvang mig og børnene ud af vores fælles hus med trusler om tvang, for så at leje huset ud uden min accept, og derved at indkassere 100.000 i husleje uden at betale terminer, hvormed jeg nu har en gæld på knapt 1 mil. Og med det resultat at jeg ikke havde råd til den lejlighed som jeg havde da skat indkasserede ejendomsskat hos mig og gjorde det umuligt for mig at blive boende og for ikke at ende på gaden med 3 børn flyttede jeg til Haslev med børnene, men blev tvunget af statsamtet til at flytte tilbage omgående ellers mistede jeg mine børn, da vi havde en 7/7 ordning. Vi var i byretten hvor dommeren vurderede at vi fortsat skulle ha fælles forældremyndighed da der ingen tegn var på at vi ikke skulle kunne samarbejde fremadrettet, men fordi jeg var flyttet til Haslev skulle børnene ha adresse hos min eks mand der var flyttet 18 km væk fra det område hvor børnene var opvokset da de mente at han

kunne sikre at børnene voksede op i nærheden af det område som de var opvokset i. Dommeren i Helsingør ret sagde lige ud at det var helt normalt at man som mand ikke tænkte på sine børn det først års tid efter en skilsmisse, men jeg blev straffet for min fejl. I landsretten efter at jeg blev afhørt i 5 kvarter og min eks mand i 15 min vurderede 3 kvindelige dommere der sad og skyndte på min advokat da de skulle til julefrokost, at vi begge to var egnede som forældre, men at min eks mand ved en samlet vurdering var den der bedst var egnet til at give børnene ro og stabilitet. (jeg gik sygemeldt, boede i en 3 værelses lejlighed, mens han boede i hus og havde haft fast arbejde i 1 år og hans kæreste er selvstændig) Min eks mand udøver samarbejdschikane, samværschikane, fremmedgørelse af min og min familie samt fysisk og psykisk omsorgssvigt, men det er ikke statsforvaltningens problem, de kan ikke tvinge min eks mand til at samarbejde og fordi vi ikke kan samarbejde står jeg til at miste retten til helt at se mine børn, da konflikterne skader børnene, så vurdere de at børnene har bedst af ikke at se den ene forældre, og det er mig deres mor som altid har været deres primære omsorgsperson og den der har passet dem siden de blev født. Min eks mand havde lovet mig at hvis jeg ikke makkede ret og gjorde som han sagde (betalte halvdelen af børnechecken til ham så ville han køre mig psykisk og økonomisk i sæk, jeg skulle længere ned end ham. Og statsforvaltningen har lige vurderet, at jeg skal betale ca. 3500 kr. i børnepenge hver måned med 1/2 års tilbagevirkende kraft på trods af at jeg har et rådighedsbeløb på 2200 kr. om måneden som jeg skal forsørge mine 3 børn for hver anden uge. Så jo, økonomisk og psykisk i sæk.... Og jeg har ikke råd til en advokat, så han gør som det passer ham, hans ord er lov.

Vi har to børn sammen på 3 og 5 år. Den ældste med fælles forældremyndighed, og den yngste har mor forældremyndighed på. Vi gik fra hinanden da den yngste var 6 mdr., og grundet tvivl om fadderskabet erkendte jeg ikke dette før fadderskabstest var foretaget, men mor ville derefter ikke give fælles forældremyndighed. Efter vi gik fra hinanden fandt jeg en anden kæreste, og

derefter stoppede alt samarbejde med mor. Hun blokerede for samvær og jeg måtte derfor gå til Statsforvaltningen (SF). SF tilkendte samvær med den ældste 4 dage hver 14. dag, men med den yngste fra start kun på dagsbasis selvom jeg kunne dokumentere at han havde været hos mig med op til 5 overnatninger tidligere. Dette udelukkende grundet moderens modstand. Efter cirka 2 år har jeg nu fået tilkendt samme samvær med begge drenge, men kun 3 dage hver 14 dag grundet moderens modstand. Jeg har job i Forsvaret og er derfor bortrejst i 2-3-4 uger af gangen nogle gange om året, og har derfor ønsket at få samværet tilpasset således at jeg kan have samvær i umiddelbar forlængelse eller før de længere rejser, således at der ikke går så lang tid imellem samvær. Med tidligere sagsbehandler i SF blev dette indført i resolution og tildelt de 3-4 gange om året det var aktuelt. Dette kan planlægges med cirka et års varsel. Med nuværende sagsbehandler er udmeldingen at de ikke kan stilling til konkrete ting, og at samværet skal forløbe i en fast rullende tårn, og alt derudover skal aftales imellem forældrene. Med en mor der meget tydeligt tilkendegiver at hun på ingen måder vil samarbejde, hvilket også kommer til udtryk til møderne, er det ikke muligt at lave aftaler herom, hvorfor der sommetider går 4-5-6 uger imellem samvær, selvom det et år i forvejen kunne aftales således at der kun går 3-4 uger. Med små børn er det ikke ok. Endvidere giver mit job mulighed for længere samvær i andre perioder grundet frihedsafvikling, men igen er udmeldingen at der ikke kan afviges fra fast rullende samvær, så det skal aftales imellem forældrene. Mor giver konstant udtryk for at hun ikke vil og heller aldrig kommer til at samarbejde og hun gør alt for at modarbejde samarbejde til trods for fars forsøg på at opnå dette. Der køres terror konstant med trusler om ikke at udlevere børnene og hun nægter konsekvent at deltage i transport af børnene i forbindelse med samvær (70km imellem bopæle). Efter at have løftet dette i SF var meldingen at det er op til far og mor selv at finde ud af det. Men med konstant modstand fra en side kan den ikke aftales. Ifm samvær ytrede jeg over for mor at jeg ikke ville aflevere børnene igen, men at de skulle hentes på bopælen. Dette resulterede i at de ikke blev udleveret før jeg var tvunget til at underskrive en kontrakt på at jeg ville hente og

bringe børnene for et latterligt lille beløb hver gang. For at kunne komme nærmere børnene har jeg overvejet at flytte nærmere byen hvor de bor, men mor har meldt ud at såfremt jeg kommer nærmere vil hun flytte med børnene. Under møde i SF kom det ligeledes frem og det blev endda støttet af mors advokat med at jeg ikke skulle flytte til samme by som børnene. SF sagde at selvfølgelig skulle mor ikke bestemme hvor jeg boede, men tog derudover ikke notits af dette. Mor har naturligvis også søgt om maksimalt børnebidrag og fået tilkendt dette. Med en i forvejen presset økonomi er det endnu en belastning omkring samarbejdet. Som far får man meget små sko på, når man konstant bliver presset, så spørgsmål omkring tøj, deltagelse i kørsel mv bliver til store problemer fordi mor bevidst udnytter situationen, og ikke lever op til sit ansvar. At børn på 3 og 5 år allerede nu er klar over tingenes tilstand og kommer med udsagn som "du må ikke parkere foran mors hus i din kæreste bil for så bliver mor sur", "du må ikke gå ind på mors fliser når du afleverer os for så bliver mor gal på dig og slår dig" vidner om tingenes tilstand, men alligevel får hun lov at fortsætte. Man kan notere og dokumentere alle episoder, dokumentere alt samvær, underrette SF osv. osv. men det er til møderne de tager stilling uden at tage notits af alle de andre ting. Til alle møder har mor medbragt advokat og gentagne gange er møder blevet aflyst og udskudt fordi mors advokat ikke kunne møde op til det fastsatte mødetidspunkt. At det skal være en undskyldning for at udsætte et møde, således at der går længere tid imellem samvær fordi man kommer ud over den periode den nuværende resolution løber, er frustrerende. Jeg er ret godt inde i alle regler omkring samvær og godt uddannet og veltalende, men til et møde med mor, hendes kvindelige advokat, kvindelig sagsbehandler og kvindelig børnesagkyndig skal man være skarp for ikke at blive kørt over. Mor nægter konsekvent at deltage i noget samarbejde, konfliktmægling mv. og får lov at drive sit spil. Man er hele tiden nervøs for at hun finder på noget sygt for at bremse samværet, og kommer til et stadie hvor man bare må leve med det begrænsede samvær, acceptere at man betaler en formue til hende, ikke får medsendt tøj af ordentlig kvalitet, står for alt transport og konstant går rundt med en

bekymring om næste samvær bliver til noget, fordi man er bange for at miste den smule man har.

Hej. Er en mand som har kæmpet i 5 år for mine 4 børn. Har i dag børnene fuld tid den fulde forældremyndighed. Moren har ikke set børnene siden 13 januar 2013 børnene har valgt moren fra både i statsforvaltningen og i retten de har været udsat for en terror af en anden verden fra moren og hendes familie. Systemet er alt for langsomt det tager alt for lang tid. Jeg havde udtalelser fra børnehav skole og kommunen om at jeg skulle søge den fulde forældremyndighed har været igennem 7-8 retssager om alt undtagen incest jeg synes statsforvaltningen har hjulpet mig i min sag synes bare morens retssikkerhed var alt for stort i alt det her det var ligesom om det altid handlede om hvad hun kunne og ikke om børnene. Jeg takker børnehaven skolen statsforvaltning mange gange mine børn er ramt så hårdt man tror det er løgn. De siger at ingen ville høre på dem den gang. Jeg har en måske en drøm om at hjælpe andre især fædre i sager som disse jeg har prøvet vestre landsret som jeg vandt er blevet chikaneret på det groveste af moren som jeg boede med i 10 år. Kommunen er intet værd de skriver bare en masse men kan ikke rigtig gøre noget synes jeg. Børnesagkyndigrådgiver gør et stort stykke arbejde synes jeg dem kan jeg også kun takke. Når du som far går i retten er du altid bagud 3-0 inden du starter men jeg vandt hver gang. Synes at en mor skal straffes når hun kun chikaner en far og bruger børn som våben det er fandme modbydeligt jeg håber vi kan få en ro på her igen efter landsrettens afgørelse. Har bare 4 børn som har fået meget store ar på sjælen som jeg så skal prøve så godt som jeg nu kan helbrede. Dette her er bare en dråbe af min sag som måske kan bruges for andre fædre. Ps. Selv børnepenge fra det offentlige skal en far søge om alt det kan man sgu ikke vide.

Samværet havde fungeret iht. samværsafgørelse i 4 år, men tiltagende manglende vilje til hele tiden at beskære samværet fra min x kones side, samt et ønske fra min søns side om mere samvær, gjorde at jeg forsøgte først at tale med mor om at

respektere og udvide samværet, men sagen endte i SF. Min søn blev langsomt men sikkert fremmedgjort og endte med at sige i statsforvaltningen at han ikke ønskede kontakt med mig, og SF aflyste samvær. Silkeborg kommune har undersøgt sagen og kom til den konklusion at min x ikke er egnet som forælder, denne rapport bragte jeg til SF for at få genoptaget sagen, og for at få hjælp til at genoptage forbindelsen med min søn, sagen blev mod min vilje åbnet som en samværssag, jeg vil blot have hjælp til at skabe en baggrund for et senere samvær, men mit ønske om samvær, som jeg sjov nok ikke selv havde startet blev afvist. Jeg har senere forsøgt at få hjælp fra SF til mægling med min x, fordi det er hende der har nøglen til min søn, men SF ville kun hjælpe hvis min x vil, og brevet til hende fortalte at hun absolut ikke var forpligtet til at sige ja til en mægling. SF rådede mig til at give sagen ro, fordi min x inddrager min søn i alle sagens detaljer hver gang jeg forsøger at lave en åbning. Jeg gik til SF med et fælles ønske fra min søn og jeg om at få udvidet samværet, jeg endte med at jeg i dag ikke har set min søn i 2,5 år, ingen vil hjælpe mig, ingen udsigt til nogen åbning. Jeg kan ikke engang ringe til min søn, jeg har kun hans mors telefonnr., og den bliver ikke besvaret, breve besvares ikke. Den eneste mulighed er at jeg møder op på adressen, men den konfrontation vil jeg ikke byde min søn. Mit største ønske i livet, er hvad mange egentlig tager for givet og selvfølgelig, kontakt med min søn. Jeg er desperat og tæt på at blive vanvittig over den fastlåste situation. Jeg ved at min søn savner mig trods alt, vi havde et tæt og kærligt forhold. Hvad gør jeg, den myndighed der fratog mig kontakten til min søn, vil eller kan ikke hjælpe mig. Jeg ved godt at det ikke er onde mennesker der arbejder i SF, men det er ofte unge og uerfarne mennesker der behandler meget følelsestunge sager. 2,5 år er lang tid, især med udsigten til ingenting.

Jeg har kæmpet for mine to børn siden at di blev født men deres mor skulle bare have di to med mig for så hade hun 5 børn og fik flere penge og så lavet hun mig efter at hun hade kørt mig helt ned og hade frarøvet mig min forældremyndighed at jeg ville få den tilbage efter et halvt år hvor jeg

havde været forbi den lukket på grund af min ex men i dag har jeg det godt og har papir på at jeg er rask og nu er der gået 2 og et halvt år og jeg har det på papir at jeg ville få den igen men nu ville hun ikke gi mig den igen for jeg må ikke være en del af mine to børns liv eller være med på deres skoler og vis jeg skal ha fat i hinde så skal jeg ringe til hinde vender.

Hun vil skilles, lige efter jul, 2013, hun tag begge twins og gik fra huset og hjem, øge gæld, nu har jeg ikke rigtigt sigt min børn i 6 måneder, vi slås om børnene endnu, der er en masser løgn, hun har fået min børn til at vælge side

Mor flytter med børnene. Far har søgt om samvær, hvilket blev ham bevilliget, men mor undlod at udlevere børnene på samværs dagene. Flere ture i statsforvaltningen og retten, hvor mors ord bliver taget for gode vare, på trods af tydeligt beviste løgne fra dennes side. Far har intet at skulle have sagt. Der har for nylig været en børnesagkyndig samtale, til fars fordel, men statsforvaltningen valgte at tilsidesætte psykologens ord, til fordel for mors manglende samarbejde. Jeg har ikke set mine børn i 3 år. Skole, læge, psykolog, venner og families ord har ingen betydning, så længe mor ikke vil samarbejde.

Hvad kan politikerne og det offentlige gøre bedre?

Min oplevelse er at det offentlige bør sætte mere end en sagsbehandler på en sag som vores. Det offentlige skal overholde oplysningspligt og arrangere partshøring hvilket ikke er overholdt i min sag. Det offentlige skal indskærpe over for børneinstitutioner, sundhedsplejersker og andre at de ikke nødvendigvis gør familien, børnene, godt ved at medvirke som rådgiver uden for deres specialer, vel vidende at de måske kunne deltage i en helt anden agenda end hvad de umiddelbart antager.

Politikerne kan gennemse den nuværende lovgivning. I dag har fængselsindsatte bedre samværsaftaler end min egen søn, har fået tilkendt. Min søn fik beskeden fra statsforvaltningen "din søn behøver kun et få sekunders blik fra dig inden sengetid" med det mente hun at hans barn ikke havde brug for mere for at huske ham. Men hvad med tilknytningen, relationen. Både til far og til fars familie.

De kan holde åben i weekend lige som alle andre firmaer der også har mange ordre det sku svært og tag det seriøs nå man har børn det går ud over i sidst ende at de bare går hjem og holder weekend

Ansætte kvalificerede til området. En jurist ved ikke hvad der er bedst for barnet og en sagsbehandler gør slet ikke. Det kræver flere midler.

Gøre falske anklager og samværschikane strafbart/sanktioner

Sikre Børn ikke kan miste en far eller mor pga. af den enes chikane, trusler, og andet.

Lade være med at straffe børnene i sager hvor den forældre der konsekvent lyver, nægter at samarbejde, udøver samværschikane samt udøver fremmedgørelse. Men straf den forældre der ikke vil samarbejde.

Ansætte nogle flere i stats forvaltningen sørger for bedre lov til fædre så de kan se deres barn fra dag 1 og ikke år 1.

Drop børnesamtaler og undlade at give børn uansvarligt høje ansvarsområder i sager om dem selv. Det at blive skilt er en voksent og er voksen ansvar! Børn skal ikke kunne misbruges i egne sager, ved at forældre iskoldt bruger børns rettigheder til deres fordel og derved kører de stakkels børn igennem et loyalitets-helvede, der giver børnene fertil og varige skader på deres psyke. Det er SÅ uansvarligt og giver forældre med 'pæne-psykopat træk frit spil. STOP PSYKISK VOLD OG TVANG PÅ BØRN- HOLD DEM UDEN FOR VOKSEN TING!

Lav en strafferamme for forældre der ikke vil samarbejde om børnene. Den forældre der modarbejde en anden forældre bør sættes under overvågning. Ligestille far og mor.

Der skal reageres på dette, ikke bare snakkes. Det er et populært emne i valgkampe hvor mange vil gøre den store forskel, men når der skal arbejdes på løsninger vinder den gamle garde og alt bliver som det altid har været og fædre straffes uden grund.

Tror ikke de kan gøre så meget i min sag

Moren er meget syg synes ikke hun kan tage var på min børn, der er mange konflikter hjem hos

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

børnene, jeg har selv været der mange gang og hørt/ sigt.

Prøve at lytte til lidt sund fornuft og ikke køre så meget efter koncepter

Undersøge alt når parter kaster med mudder inden noget antages.

Informere mere om værdien af en samværsresolution og børnenes ret til både at se far og mor.

Få flere mænd ind som sagsbehandler og nogle psykiatere med så de kan spotte en forældre der er psykopat som sætter egen vinding frem for børnene.

Politikerne har ikke været lydhør over for mine henvendelser, ej heller mit foretræde for Retsudvalget. Det er simpelthen ikke klædt på til at varetage opgaven. Der er ikke "stemmer" i dette området, og derfor sker der intet. Det offentlige bør overholde loven. Hvis myndighederne handlede ud fra lovens intentioner, ville der ikke være så store problemer. Sagsbehandlere er ikke kompetente nok til at "gennemskue" tingene og sørge for en faktisk og validt grundlag for de truffe afgørelser. Myndighederne burde ikke ansætte folk, som ikke har en tilstrækkelig modenhed og indsigt i familiesager. Jeg har tit mødt sagsbehandlere, som aldrig i deres liv har skiftet en ble på et barn.

Rigtig meget!! Ligebehandling af m/k og udlændinge Retfærdig behandling for fædre i Statsforvaltningen, Politiet og Holbæk Retten Respektere loven og børnenes rettigheder til begge forældre

<http://politiken.dk/debat/laeserbreve/ECE2149202/tillykke-med-fns-boernekonvention-selvomden-brydes-af-danemark-paa-24-aar/>

Lytte til begge parter frem for moder og undersøge begge sider af sagen og ikke kun den enes.

Ikke tage parti men lytte bedre til BEGGE parter samt giver alle en chance for at vise sit værd, flere mænd til sagsbehandlinger af familiesager i det offentlige, så vi fædre ikke føler at vi kun kæmper mod "moder-danmark"

Lad møderne foregå i hjemmet (så der er mulighed for at se, som børnene har de trygge rammer der bliver pralet med)

Gøre reglerne klarere og stille begge forældre lige i forhold til rettigheder og indsigt.

Stoppe med, at belønne forældre, som bruger forældrefremmedgørelse. Gøre det ulovligt, at ødelægge et barn ved, at bruge forældrefremmedgørelse. En forældredomstol vil også være fint, men hvis det er de samme uduelige folk (advokater, psykologer, ansatte i Statsforvaltningen) som følger med, så er vi nok ikke kommet videre.

Afskaf bopælsforælder og samværsforælder! Der skal være lige rettigheder for begge forældre ellers ender det skævt! Samkøring af registrer. Undersøge tingene bedre. Få kompetente personer (det skal være psykologer) til at undersøge sagen/samtale med barnet. Bedre mulighed for at give "straf" for ikke at overholde aftaler. Mødepligt i statsforvaltning. Flere ressourcer til børnesag.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Sikre reel ligestilling. Og fyre sagsbehandlere når det er tydeligt de ikke går ind for ligestilling mellem forældre i forhold til forælderevner og tilknytning.

Lade pengene blive stående indtil der er forlig. Tvunget forlig/mægling

Drop bopælsforælder vs samværsforælder status. Alle separationer/skilsmisser skal starte med obligatorisk konflikt rådgivning/mediering, hvor klokkeklare aftaler indgås. Begge forældre skal have ligeværdig status. E-boks til begge forælder. Hvis en forælder kommer med påstande som ikke kan bevises skal det medføre processuel skadesvirkning - man SKAL straffes for at lyve.

Luk Statsforvaltning.

I visse børnesager skal anke ikke have opsættende virkning !!!!!

Alt.

Kræve at når man venter et barn laver et dokument der beskriver hvordan man vil del barnet hvis man bliver skilt. Dette giver begge mulighed for at tænke over hvad de virkelig vil med børn og ægteskabet og nok er ansvars afklarende på et meget godt tidspunkt. Lidt som en ægtepagt. Og at man ikke kan ændre samvær på tomme beskyldninger. Dette skal være lige så svært som at tvangs fjerne børn fra familier da det er det man i princippet gør.

Hurtigere aftale om samvær, i hvert fald midlertidigt samvær.

Burde tage op at det slet ikke er godkendt og normalt overvåget samvær der har været i denne sag og er for tynd grundlag de træffer en beslutning på.

Straffe chikane, falske anmeldelser og bevidst fremmedgørelse af far/mor med mistet bopælsret og fratagelse af noget af retten til samvær, deraf også afledt, at anklageren mister retten til børnepenge, som en økonomisk sanktion mod falske anklagere. Ved højkonflikt sager kan/skal parterne tvinges i prep/skilsmisse/krise kursus forløb over længere tid, ikke blot 2-3 dage.

Høre når man fortæller at far køre fra børnene om natten for at udøve vold og chikane og hærværk Være bedre på at undersøge sagerne før det går galt.

Lave en familie ret. Lukke statsforvaltningen. De har ikke uddannelse og der er en skæv repræsentation af køn. Manglende mandelig sagsbehandlere.

Ud fra optagelser og de skriftlige ting jeg har, ja alt nærmere gemmen gang. Af det ville gøre det helt klart Fokus på at intet kan erstatte ens rigtige mor og far.

Gøre det lovpligtigt at forældre skal have og deltage i konfliktmægling. Sikre at der ER lige juridiske rettigheder ved fælles forældremyndighed. I min optik kan det kun betale sig for bopælsforældre at undlade at samarbejde idet (mor) denne trods fælles forældremyndighed juridisk og i tilknytningens navn får lov til at stå stærkere.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Far har ret og er ligeså bekymret for deres børn som mor. Jeg vil gøre alt for min søn og det får jeg ikke love til fordi systemet holder morens side.

Starte en mobil task force i den primære fase og lokalt når en forælder bekymrer sig, tag fat der, luk SFV

Give de biologiske forældre ret til at blive hørt i sådan en sag og ikke kun hvis der er 3 parter der er har mening - jeg burde også have noget og sige.

Alt!

Ligestilling af loven: ved fælles forældremyndighed skal ikke en person kunne tage en beslutning der væsentlig påvirker barnets liv og fremtid. -- Rådgivning og konfliktmægling - ikke via statsforvaltning -- Strammere konsekvenser ved chikane og destruerende adfærd for samarbejdet -- Familiedomstol som sikrer at sager undersøges med fakta, og ikke en forvaltning med ekstremt knappe ressourcer og overbelastning -- Grænser for flytning - så dette ikke kan benyttes som våben for at reducere en person ud af barnets liv. Det kan være bestemmelser om afstand, eller at alle omkostninger skal lægges over til den som flytter.

Lytte til begge parter, og domstolene bør i videre omfang anvende børnesagkyndige, frem for at lade egenrådige byretsdommere afgøre sager alene på baggrund af egne bedømmelser

Statsforvaltningen kunne få nogle nye regler omkring skilsmisse problemer.

Faren skal ikke betragtes som sæd doner. Giv ham lige rettigheder og statsforvaltningen skal kunne

straffe moren, når der er falske beskyldninger og moren skal tale under ed i forvaltningen. Korte sagsbehandlings tiden ned, så børnene ikke bliver brugt som gidsler i en eventuel intern opgør.

Ligestille begge forældre.

Forslag til lovgivningen: - Alle Børn skal have retten til at kende til deres Far og Mor. Afskaf dog brugen af Sæd og Ægdonorer, eller i det mindste gør brugerbetalingen så dyr at det ikke er så attraktivt at gøre brug af, også grundet de skjulte sygdomme:

<http://play.tv2.dk/programmer/dokumentar/serier/donorboern/de-skjulte-sygdomme-91068/>. - Ved fødsler, skal der inden for en måned dokumenteres en Far og Mor til alle nyfødte, alle børn har en Mor og en Far, og skal have rettigheder til at kende dem. - Den forældre med forældremyndigheden, må betale transport omkostninger, så Mor eller Far der ikke bor med barnet, har råd til at barnet har et forhold til den forældre. - Foreninger eller Politiske Partier der støtter det ene køn mere en det andet, skal forbydes. Foreningen Far støtter både Mødre og Fædre lige meget. - Forældre der bliver sammen, er det bedste for 95% af alle børn, skal have en økonomisk bonus fra staten, således: Gift/samlevende i 1år med børn: Skattefrit 1000 d.kr. om året til Mor/Far/Børnekonto til Barnet i alt 3000 d.kr. fra Staten. Gift/samlevende i 2år med børn: Skattefrit 2000 d.kr, på samme vis, Indtil Barnet er 18 år med, 18000 d.kr. til Far, 18000 d.kr. til Mor, 18000 d.kr. til Barnet. Forslaget skal laves samtidig med der fra staten, tilbydes gratis Parterapi til alle. Forslaget vil spare staten for milliarder af D.kr. Ifølge oplysninger fra Næstved og Slagelse Kommune, kilde DR1 (socialt bedrageri) koster en enlig forsørger i Danmark kommunen ca. 100.000 d.kr. mere om året, en hvis et barn vokser op med 2 forsørgere, en Mor og en Far (43% bliver pt. skilt). - Alle de penge der er sparet på dette forslag, skal bruges til Patienter på sygehusene og lige velfærd for alle personer uanset køn/race/religion/sexualitet. Det hedder et sygehus, grundet det er til syge mennesker. Alle Syge mennesker i DK, skal have den bedste

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

behandling til at blive raske. Alle penge til sygehuse, skal bruges til at gøre syge mennesker raske. Tak til jer politikere i gør jeres bedste, og man kan ikke undgå egoistiske brødne kar. Dem må vi have stemt ud. Jer der mener at Kvinder skal have økonomisk hjælp til at få børn alene og Homoseksuelle Kvinder skal have økonomisk hjælp til at får Børn. Men Enlige Mænd er der Ingen økonomisk hjælp til hvis de ønsker at få børn alene, ligeså heller ingen økonomisk hjælp til homoseksuelle mænd, til at få børn. Overvej det en ekstra gang, inden i snakker om Lige rettigheder og muligheder i Danmark, lige rettigheder og muligheder er ligestilling om i skulle have glemt det. Overvej også om det er i orden, at når 2 arbejder samme sted med samme uddannelse og samme overenskomst: Så får den ene fuld Løn i 8 måneder under barsel, den anden kan max få fuld løn i 14 uger under barsel. Vi lever i Danmark, så behøves vist ikke at skrive at det er 2 af forskelligt køn, det skal indgå i jeres beregninger af ligeløn. Får disse 2 personer 10000 d.kr. mere om måneden en den sats, arbejdsgiver for tilbage fra staten, vil det udgøre at, den ene ansatte får 80.000 d.kr. af arbejdsgiver, hvor den anden medarbejder får ca. 25000 d.kr. 55.000 d.kr. mere til den ene en den anden fra arbejdsgiver, kun grundet køn. Disse 55.000 d.kr. skal arbejdsgiver ikke snyde den anden for, nu man rent politisk diskriminerer, så det må den anden få mere i løn. Det mest normalt man er ansat i en virksomhed i ca. 5 år. Mest fair at den sidste person får ca. 1000 d.kr. mere i løn om måneden for det samme arbejde, som den første person, for ligestillingens skyld, indtil jer politikere indfører ligestilling uanset køn/race/religion/seksualitet. Men mon ikke vi får stemt de brødne kar ud til næste valg. Tak til alle jer andre politikere der gør en kæmpe indsats for vores samfund :-)

ALT!

De skal efter min mening være langt bedre til at "spotte" afvigere ved møderne. Der skal være meget mere fokus på falske beskyldninger. Der skal også skrives hurtigt og langt mere effektivt ind

over for obstruktioner og samværs sabotage. Der er desværre mennesker der ikke har respekt for aftaler og resolutioner, ikke har empati for andre mennesker og hele tiden forsøger at forøge konflikterne. Det virker som om forvaltningen "gemmer sig" bag "højt konfliktniveau" og "børnenes tarv". Desværre virker det ikke i en lang række sager. Mange forældre opgiver, tror jeg.

Lidt af den svenske og norske model, hvor den der optrapper konflikten, risikerer at blive den der mister støtte/ydelse, såvel som får nedsat tid med børnene.

Der er en magt ubalance i parforhold for det meste mellem mand og kvinde/forældrene. Hvorfor skulle det være mere kvindens barn end mandens? Kvinden mener det er fordi de har født. Men det retfærdiggøre bestemt ikke ubalancen mellem mand og kvinde

Forebygge med samtaler inden forældre skilles. Akut og hurtig hjælp til familier. Bedre uddannelse af pædagoger og lærere til at håndtere børn der lever i skilsmisser.

Jeg tror i min sag!! synes jeg at lad vær med at spørge drenge helt ned til 6 års alder, jeg mener at hvis mine drenge ønsker at være hos deres far!! så skal andre ikke blande sig i hvor meget men som loven hel tilbage fra 1970 sagde at man har lige meget ret til sine børn!! og det der er sket i sagen er jo at de har alle taget en beslutning ud fra at vi havde samarbejdsproblemer, jeg mener så igen her at det var ex. der gjorde at alle problemer opstod!! men igen det er påstand mod påstand, og her kommer man ikke videre, men at retten afgøre at de vælger side pga. af dette er jo den nemme løsning i verden og langt fra sundt for børn!! og i mit tilfælde har min ex. fundet en ny mand og han har med et fået samvær med mine drenge!! trods jeg er deres far, hvorfor skulle dette være sundt for børn når de har en far der ville dem overalt i verden!! skulle denne pap far ikke tjekkes!! jeg ved

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

jo hvis man søger om at blive familieplejer eller adoption, så skal man igennem hele systemet!! men her har man en mand der bare for et par drenge!!

Begge forældre skal inddrages og informeres ligeværdigt omkring deres børn. Indberetninger og anmeldelser skal undersøges og falske indberetninger skal straffes. Udgangspunktet for rådgivning og afgørelser om bopæl og samvær skal tage udgangspunkt i at forældre er ligeværdige og kompetente indtil andet er bevist og uopretteligt. Kompetente forældre der ønsker at tage del i et ligeværdigt samarbejde skal ikke kunne pålægges at betale bidrag til børn og sociale ydelser og støtte skal følge barnet og ikke en bestemt forælder.

Psykologer i Statsforvaltningen. De sagsbehandlere de har er inkompetente. De ved ikke hvad det gør ved børnene. Det er rent mishandling, at fratage dem den ene forælder. Flytte adressen til den der ikke chikanere. Chikane skal ikke belønnes. Give Fogedretten nogle muligheder

Forældre hvor det kan bevist bevises at de bruger barnet til at straffe modparten skal kunne straffes

For at ikke ødelægge flere børns og fædres psykologi + liv skal der laves en ordentlig familiedomstol hvor ikke alle dommere er "dame" This system tortures people psychologically!!

Kommunikere til begge forældre sende børnechecken til barnet og ikke til moderen afskaffe begrebet "Primære Omsorgsperson"

Jeg ved næsten ikke hvad de "ikke" kunne gøre bedre. Den dag i dag findes der grupper som har gennemhullet det danske system når det kommer

til bopæl og forældremyndighed uden at borgen har været opmærksom på dette.

Tage udgangspunkt i børnene og deres behov!

At gøre det bedre for fædrene generelt.

Hjælpe støtte familier, nybagte familier, der rammes af krise, hjælp til de pårørende når den anden har livs problemer. Vores system hjælper den der er ramt, ikke de pårørende. Væk med bopæl og samvær forældre, vi opdeles fra starten, man kan lave sådanne tiltage hvis der bliver problemer, men hvorfor splitte ganske almindelig skilsmisse familier ad, som godt kan få det til at fungerer? Barnet bo flere steder det SKAL systemet lære at accepterer.

At der lægges større vægt på at der laves mentale udredninger på begge forældre.

Høre begge parter, lade være med at tage moderens parti med det samme. Giv statsforvaltningen magt til at deres afgørelser kan blive overholdt. Lade være med at bede et lille barn tage sådanne store beslutninger over noget de ikke kan forstå. Børn er loyale over for begge forældre - heldigvis - men med manipulation går det sku galt. Kig på de ting der bliver fremlagt og ikke kun høre på beskyldninger. Kig på fakta.

Jeg har oplevet forskel behandling i retten og statsforvaltningen pga. jeg ikke er dansker og fordi min ex er den biologiske mor.

De skal fjerne sagerne omkring børn fra Statsforvaltningen. Det er absolut ikke et område for jurister.

Udfærdig et register over klagetyper hvor pågældende sagsbehandler kan registreres, så det ikke er muligt for pågældende at begå de samme "fejl" igen og igen straffrit. Dernæst gøre det obligatorisk at tildele fri proces til prøvelse af klager over administrative tiltag, da Ankestyrelsen er alt andet end uvildig. Har Ankestyrelsen først tillagt urigtige oplysninger betydning, ignoreres bevisførelse på forholdet.

Mere rådgivning til forældre, og krav om samarbejde, når man går fra hinanden. Ikke godtage den enes ord som sandheder, uden at der er beviser og en sag til stede i beskyldninger om meget grove anklager. Mere tiltro til fædre, og at mødre på ingen måde har mere ret til noget som helst, bare fordi de er dem som føder børnene.

Hvorfor er det ikke sådan, at der er 50/50 fordeling til forældre som udgangspunkt imellem bopælsforælderen og samværsforælderen. Hvis man så finder ud af en anden løsning som de fleste ville gøre, så samarbejder man om en løsning som passer til netop den familie, og hvis man ikke kan samarbejde, så hedder det tilbage til 50/50. Det er da den eneste rationelle løsning. Der er jo ingen som forhindrer forældre i at lave andre løsninger som passer til netop deres børn. På den måde er der jo en motivation for alle parter ligesom dengang man var sammen til at få den bedst mulige løsning. Det er jo ikke sværere end det.

Lav tingene så begge parter har indflydelse og ned med ventetiden. Større bøder for ikke at udlevere, lade forældremyndigheden gå til den anden.

Hvis den ene forældre ønsker konfliktmægling SKAL den anden deltage for at vise engagement i barnets tarv. Ellers skal de have bøder. Bøder eller andet når moderen ikke vil imødekomme aftalt samvær.

Det undrer mig at man kan smutte fra en kommune til en ny kommune og efterlade lægelige, såvel som sundhedsfaglige vurderinger og udtalelser, bekymringer observationer mm i den gamle. Det har i dette tilfælde resulteret i, at mor har boet hos familie med barn uden at jeg har kunnet udfylde mit potentiale som omsorgsperson/far for barn og ikke kunnet finde opbakning til en løsning nogen steder, da alle informationer bliver brugt/ikke brugt efter behag. Jeg stod tilbage og kunne tage mig af barn, men "måtte" ikke. Sundhedsplejerske: Vi fik skiftet sundhedsplejerske midt i forløbet, da mor flyttede med barnet. Hun fik vores fortid fortalt af mor og da jeg gav udtryk for at jeg gerne ville samarbejde og være med til konsultationerne, fik jeg at vide at det skulle jeg ikke bekymre mig om, da alle ting med journaler, møder og samtaler var aftalt med mor. Jeg gjorde opmærksom på, at jeg også skulle samtykke. Jeg fik svaret "jaja, men det skal du ikke bestemme. Vi gør i XXXXX-kommune som vi altid har gjort og det er nemmest". Da jeg ringede til statsforvaltningens juridiske afdeling for at høre hvordan jeg skulle forholde mig til at mor var taget afsted med barn uden mit samtykke og ikke overholdt varslingspligten, fik jeg at vide, at "jeg kunne jo bare tage barn hjem til mig i to måneder, for så havde han jo bopæl hos mig". Jeg spurgte forundret og lidt chokeret om hun rådede mig til en kidnapning? hun svarede, altså det ord brugte jeg ikke, og vil heller ikke anbefale det, men hvis du vil være sammen med dit barn kunne du jo gøre det." jeg sagde pænt tak, men ellers tak for hjælpen og afsluttede samtalen. Børnesagkyndig rådgivning: derinde blev barsel taget fra mig, samvær sat ned til to timer ad gangen (inklusiv 50-60 minutters transport), og da jeg brød sammen derinde og tiggede og bad om, at jeg fremadrettet skulle have mulighed for at give barn en far, fik jeg at vide af rådgiveren, at her kan man ikke vride armen om på nogen. Det var dog lige det der var blevet gjort over for mig (barsel og samværsbeslutning). Det var lidt der kan undres over.

Følge lovgivning i familie ret

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

At nå man blive anklage for sex overgreb med mere man kigge på den som komme med anklage om de har haft noget ud af det og tag det fra dem + mere tid hos den anklaget forælder + man måske skulle kigge på om man skulle være bopælsforælderen mere hvor skal man brug advokat i statsamtet for man blive hørt man skal da have en fra amtet som stå på ens side så kan jeg hele ikke de man kan trække tid få en dom på i fogedretten på man ulovligt har holdt datter tilbage uden det kostede hende noget (selv om det er 3 dom)

Praktisere ligestilling og ikke blot tale om det

Forenkler og afkorte sagsbehandlingen, så ikke kommunen laver en undersøgelse men kan ikke beslutte noget og skyder ansvaret på statsforvaltningen, som har alt for lange behandlingstider

Der skal større fokus på at børnene får lige meget tid hos mor som far, og det økonomiske aspekt skal fjernes.

Stoppe den forskelsbehandling af mænd. hører børnene.

Afskaffe statsforvaltning. Åbne 10 nye institutioner med tidskrav på max 3 uger behandlings tid. To jurister to fagfolk samt to direkte kontakt personer hos kommunen og politi. Alt i et pakke løsning.

Jeg syntes vi skal overholde FN børnekonvention. Jeg syntes tillige at vi burde have en Statsforvaltning der arbejdede mere som man gør det i Norge. Dvs. tvungent krisehjælp til skilsmissegående par. Gratis mægling i 10 timer fordelt over tid. I mellemtiden skal der være en ligelig

fordeling af tid med barnet/børnene. Dette betaler sig på sigt tror jeg, også på den lange økonomiske bane for familien og deres børn - og for samfundet. Der skal markante ændringer i lovgivningen til. Endvidere skal der en stor udskiftning i Statsforvaltningen til for at ændre på den kultur der eksisterer derinde blandt jurister, sagsbehandlere og børnesagkyndige.

Lave loven om så der skal laves 7-7 ordning hvis børnene ønsker det, og begge forældre mindst ønsker 7-7. Det er forskelsbehandling til morens fordel som det er nu.

Ansætte kvalificeret folk til at håndtere sådanne sager, samt overholde paragraffer og lovgivningen.

Ligestilling og retfærdighed og t de handler i børnenes tarv og ikke som nu efter egen overbevisning. Desuden bør de tage omgivelserne med på råd og i det hele taget bare sætte sig ordenligt ind i sagerne

Sikre at børn ikke bliver manipuleret af den ene forælder ved at gribe ind og "uddanne" forældre i, hvordan man bliver enige om forældremyndighed, samvær m.v. Kræve at begge parter deltager i konfliktmægling for at løse problemerne (seneste dokumentar problemer på TV2 viser jo netop at selv de sværeste konflikter kan løses ved professionelle terapeuter/eksperter). I mit tilfælde ønsker barnets mor ikke at medvirke for hun har jo fået det som hun vil og ikke det som reelt er bedst for barnet og i hans tarv. Derudover skal SF's medarbejdere uddannes i langt bredere grad til at håndtere sagerne og i de tilfælde hvor der ikke er tid til at enkeltsagsbehandle bør SF og rette myndigheder have den fornødne økonomi til at sikre vores børns velfærd.

Anerkende fader som ligestillet forældre, ikke kun favorit moderen

De sagkyndige personer der arbejder på feltet er ikke objektiv og tjener ikke barnets tarv bedst. Mænd bliver forskelsbehandlet på trods af forbud mod det i grundloven. De offentlige forvalter gøre ikke deres arbejde rigtigt. Personale der har med børn at gøre må også stå til ansvar for magtmisbrug og medvirke i chikane.

Børn har ret til samvær med begge forældre. Man er 2 om at sætte børn til verden og derfor har barnet også ret til at se begge forældre lige fordelt.

De kan indse at fædre også er vigtige for børn. De kan tage afstand/stilling til den forskel der bliver udøvet hos statsforvaltningen. Mor er ikke den eneste ene! Far er også go' nok.

De kan gøre ligesom i Norge hvor familier bliver tvunget i konfliktmægling ved skilsmisse. Jeg er af den overbevisning at det vil forhindre at mange sager udvikler sig.

Ansætte kompetente vejledere. Måske lade forældrene side selv med sagsbehandlere i stedet for sammen. Og så absolut, begynde at høre efter faderen. Bare fordi vi ikke kan amme, gør ikke vi ikke er gode forældre!

I det offentlige institutioner Big Brother samt SF når man skal mødes til rådgivning. Desuden skulle man suspendere dem som ikke beskytter barnets tarv.

De skal som udgangspunkt betragte far som ligeværdig forældre. Som udgangspunkt burde der fra start være 7/7 ordning og denne skal så reguleres den ene eller anden vej, hvis det er ting som taler for det (ved ikke ligeværdige forældre f.eks.)

Kan høre på hvad faren siger, han kan gøre det lige så godt som moren. En 7/7 ordning til alle, spar det også penge.

1. Drage konsekvenser af, at en part ikke vil samarbejde 2. Ansætte professionelle i Stats- og Socialforvaltningen, der kan varetage barnets interesser og dettes tarv 3. Indkald til tvungen familie-terapi, konfliktmægling 4. Følg op på resolutioner, og overlad ikke dette til den forælder, der ubegrundet køres ud på et sidespor 5. Tag ansvar for politikkers og forvaltnings handling, der begås så mange, uberettigede fejl dagligt uden konsekvenser, hvilket går ud over en masse børn årligt 6. Voldelige forældre bør ikke have samvær med deres børn 7. Stats- og Socialforvaltning bør have hjemmel til at samarbejde 8. Afskaf § 39. En anmodning om ændring af forældremyndighed, barnets bopæl, samvær eller anden kontakt kan afvises af statsforvaltningen, hvis forholdene ikke har ændret sig væsentligt. Dette gælder dog ikke anmodninger om ændring af forældremyndighed efter § 14, stk. 2." 9. Der bør løbende være evaluering af barn/børn og den ene forælder, såfremt samvær er blevet fjernet fra den anden forælder ubegrundet 10. Politikere bør konstant være ajourført med deres egen lovgivning og modtage ugentlige rapporter fra forvaltningerne angående status på, hvor mange børn, der mister deres forældre. - summa summarum - det er langt bedre og at foretrække at forebygge end at gøre skaden god igen, for ofte er det for sent, men der skal blod og grov vold til, før et barn bliver f.eks. tvangsfjernet.

Ligestilling imellem far og mor

Bedre ligestilling og ret til begge forældre

Faste rammer i stedet for altid at lægge op til at forældre skal blive enige. Der er en grund til at forældrene ikke er sammen længere, nok fordi

man ikke var enige på mange punkter. Det går ud over børnene.

Det skal rives ned det hele og så skal man starte forfra. Der er for mange kvinder ansat og det skaber skævvridning, for mor er den bedste uanset hvad mener mange af dem. Kvindecentre har for meget at sige og får en masse støtte, det er gratis at lyve. Mandecentrene får ikke en krone og de bliver ikke hørt. Dårlig opførsel betaler sig, jo mere lort mor kan lave jo bedre for hende, for det er jo far som optrapper konflikten. Det som skal kigges på er: Konfliktråd hjælper ingenting, hvis den ene part lyver og manipulerer og gør det stik modsatte efter endt møde, så kommer man ingen steder? Kommunens egne psykologer er en skandale for retssikkerheden, hvis en mor som i mit tilfælde går til kommunen og besnakker 2 kvindelige sagsbehandlere i sådan en grad at de får sympati og dermed starter en undersøgelse som munder ud i en børnefaglig undersøgelse, så skal man ikke have en universitets uddannelse for at kunne se, hvad resultatet ender med. Den faldt ikke ud til min fordel og anke muligheder er lig nu. Jo vi klagede over psykologen og selvom vi kunne bevise ud fra det han havde skrevet at han flere gange ikke forholdt sig til sandheden, så skete der ingenting, han blev frikendt af det lukkede psykolognævn. Igen er det en skandale at vi ikke kan se, hvad dette nævn laver og hvem der er med til disse møder og sidste men ikke mindst, afgørelserne er hemmelige. Så kunne vi klage til kommune over kommunen, tja, det er helt håbløst, du får ikke noget som helst ud af at klage. Man kan sammenligne det med politiets gamle klagenævn. Før i tiden, hvis man f.eks. fik en dårlig behandling af politiet, så klagede man til politiet over politiet, hvilket endte i ingenting, udover at man kunne risikere at få en anklage smidt tilbage i nakken om at man vidnede falsk. Vi skal have et fuldstændig uvildigt klagenævn og kan ens advokat bidrage med konkrete oplysninger om at modparten ikke samarbejder, så skal det med i vurderingen og hvem der samarbejder. Derudover vil også være en god ide at advokaterne er med til mødet og deres meninger skal høres og tælle i udfaldet. Ankestyrelsen dur ikke, i mit tilfælde kiggede de kun på det kommunen sagsbehandlere

havde bidraget med, ikke et ord om de mails som socialrådgiver havde slettet i sagen, ikke et ord om at hun ikke udleverer alle oplysninger, ikke et ord om at sagsbehandler fodrer min x med oplysninger, ikke et ord om at sagsbehandlers leder havde truet mig med politi fordi jeg optog møderne, ikke et ord om at denne sag havde været belyst i avisen, ikke et ord om mangelfulde referater (derfor optog vi møderne), hvor alt vi havde bidraget med var væk, kun mors holdning talte i dette regnskab, ikke et ord om at der var vold i hjemmet hos mor selvom børnene havde nævnt det for dem og jeg kunne blive ved og ved. Advokat hjælp skal kunne søges gennem staten og skal kunne tildeles uden det store bøvl, det er helt umuligt for den almindelige mand/kvinde at hitte rundt i alle de regler der er og når man så også skal kæmpe mod kommunen, så vil en advokat være en god hjælp, f.eks. til at skrive breve. Offentlige ansatte skal kunne stilles til ansvar, hvis de overtræder loven og skal kunne fyres eller smides i fængsel, det er for nemt i dag at se stort på loven. Altså en mulighed for at klage over dem til et uvildigt nævn, hvor man møder op med ens advokat og fremlægger sagen. Dette nævn skal selvfølgelig have beføjelser til at slå kommunen oven i hovedet og retter de ikke ind, så må nævnet træde til. Det skal være ligesom i Sverige, hvis kommunen vil anklage dig for noget grundet udtalelser fra X, så skal kommunen bevise det og bliver man kaldt til samtale, så har man ret til advokat som kommunen skal betale. Tro mig, det vil hjælpe på den sagsbehandling der sker i dag, at den bliver mere retfærdig. Sagsbehandlingstiden skal ned, og tager den ene forældre børnene og skjuler dem for modparten, så skal det tælle meget negativt i vurderingen af, hvem der skal have børnene. Statsforvaltningen er komplet uduelig, kun en gang har jeg oplevet en fornuftig sagsbehandler de andre gange har det været en stor mødre klub. En anden god ting man kunne gøre i de offentlige forvaltninger er: optage alle telefon samtaler og gem dem i 5 år, så kan man altid høre, hvem der sagde hvad, så er der ingen der kan lyve, hverken mor, far eller sagsbehandlerne.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Penge skal ikke styre kvinder til ulovlige tiltag. Adfærd der obstruerer kompromis og løsning bør være til fordel for den anden. Ligestilling lige ret og lige mange mænd som kvinder vedrørende afgørelser om børn.

Tænke på barnets tav, og tænke på at ikke alle børn er ens. Ligestilling mellem mænd og kvinder.

Indsætte mediatorer så hurtigt som muligt. Den forældre der saboteret samvær bør tabe forældremyndigheden.

Sørge for at der er ligestilling. Sikre at der er en instans til at behandle alt, således at man ikke skal flere steder hen (f.eks. retten omkring bopæl, statsforvaltningen omkring samvær). Afskaffe statsforvaltningen og oprette en særskilt domstol på området. Afskaffe alle økonomiske mellemværende mellem forældre, således at man ikke spekulerer i hvem der skal betale til hvem. Sikre at børn bliver hørt, uden at forældrene har muligheden for at deltage eller vide hvornår (det kan ske i samarbejde med skolen) - forældrene bør kun orienteres efter at børnene er hørt, så man sikrer at de ikke påvirker dem.

1. Politikere gøre det de har gjort via ligestillingsministeriet - og sikre de helt grelle sager bliver gennemgået, og der hvor løgne, bedrag, dokumentfalsk har medført en række beslutninger som har medført at børnene ikke ser deres far. 2. Det offentlige Sikr at de møder som har med jura at gøre bliver tinglyst og godkendt en jurist. På de møder hvor man kan forvente konflikter er der altid en psykolog/børnepsykolog tilstede

Rette fokus på de områder der er mest behov for?

Meget! Bl.a. gribe hurtigt og effektivt ind. Indføre lovgivning som FF foreslår

1_ Begynde at tage deres ansvar alvorligt. 2: 50/50 kønsfordeling af ansatte i alle instanser der har med børne- og familiesager at gøre (når regeringen kan finde ud af at lovgive om kønskvotering i bestyrelser - også i private virksomheders bestyrelser, så kan de også gøre det her) - Der er tale om statsforvaltningen, retsvæsenet, kommunerne ankestyrelsen ja alt der har berøring med dette område. 3: Straffe den foræder der ikke samarbejder, som chikanerer og lyver mv. **UNDERSØG** sagerne ordentligt. 4 Advokater der lyver og bedrager i børnesager bør miste deres bestalling i fx 3 år, i hvilken periode de skal på tvungen efteruddannelse. 5: Forældre skal indkvarteres (på bedste Pavevis) i et lille bo kompleks, som består af et rum til hver af forældrene, evt. et til flere rum der må bebos af børnene, samt et fællesrum som kan bruges til terapi og samtaler med reelle sagkyndige. Forældrene skal således bo der til de er kommet frem til en løsning de begge kan stå inde for. Der skal ikke være nogen økonomisk compensation, men forældrene skal til gengæld have mulighed for at bruge op til 5 uger af deres ferie på denne model. Modellen kan ikke og skal ikke bruges i forbindelse med sager som fx min egen, hvor konflikten har kørt i lang tid (4-6 år for mit vedkommende), idet det ikke vil give mening, her er gravene allerede blevet for dybe. I sådanne sager må der bruges fx pkt. 1-3.

De kan f.eks. se de udsendelser som TV2 eller andre laver, og så spørge sig selv: "Er det sådan vi ønsker det?". Hvis en forældre "misbruger" sin magt, skal der være konsekvenser NU!

Følg Ankestyrelsen egen forskning om børn der er personlighedsskadet grundet forældre-fremmedgørelse. Karv til behandling af børn i disse sager, og overførsel af forældremyndighed. Ved konfliktgruppe 8 og 9 SKAL forældremyndighed

overføres til den ikke fremmedgørende forældre, som ved børnebortførelser. 7/7 ved børn over 4 år og forældrene bor tæt. Børnebidrag efter indkomst. Max 1 mdr. ventetid i standard adm. sager. Tvungen familierapi i sager fra 1 - 7. (6 møder) Samværsafgørelser ved Domstolene. Sager skal have en børnedomstol, med høj uddannede og kyndige eksperter; særligt i sager fra 7 - 9. Børnesamtaler bør aldrig stå alele i afgørelser, børn er ikke vidner i familieret, kun i strafferetssager. Alle sager med overgreb misbrug beskyldninger skal ud af Statsforvaltningen. Ud af loven om samvær og forældremyndighed. Disse sager skal ind under kommunen, som ved kernefamilier - kommune kan og skal hjælpe børn. SF kan ikke tilbyde børn behandling alligevel. Alle børn der har fået lukket samvær, pga. forældrefremmedgørelse, begyndende forstyrrelser af personligheden, og tilhørende fejlskøn i børnesamtaler, skal have genåbnet kontakten. Der skal igangsættes terapi og samvær. Ingen samtaler med børn om: hvor vil du bo? vil du se dine forældre? det er dybt skadeligt at presse børn til at vælge imellem forældre, og det fremmer forældrefremmedgørelse voldsomt.

Lave sanktioner når moren holder barnet fra dig. Jeg lod mig skille med håbet om at se min lille pige mere. Men hun flyttede til Jylland og nu ser jeg hende slet ikke.... Statsforvaltningen sagde dengang, inden jeg blev skilt, at jeg kun kunne kræve samvær ved at blive skilt.... Så jeg lod mig skille med det resultat at det blev endnu værre....

Dele økonomien, så pengene følger børnene. Der er så utroligt mange sager, som i bund og grund handler om økonomi. Der kunne spares en masse ressourcer, hvis det ikke var en økonomisk fordel at have sine børn mere end den anden part.

Skele mere til den model der bruges i Norge/Sverige, hvor den forælder der optrapper problemerne, bliver "straffet" for IKKE at ville samarbejde. Men så længe det ikke rammer en politiker, er der ikke nogen af politikerne der vil

røre ved denne sag, da det er en politisk varm kartoffel, som man skal passe på, med at røre ved.

Lægget vægt på beviser.

At de skal til og lytte noget mere til fædre. For selvom det heller fælles forældremyndighed. Så har en far ikke nogen rettigheder. For i 97 % alle samværsagerne vinder Moren, Det skal de til og lave om på En Far kan være lige så god som en mor

Gør så fædre har de samme rettigheder som mor, lav automatisk delt forældremyndighed, få sat nogle ind der kan hjælpe far og gøre så han kan gøre brug af sine rettigheder.

Jeg havde indtryk af, at det var kvinde til kvinde. Hvert fald i kommunal henseende, og det hjælp hende så også godt, at hun kendte flere inde på kommunen. Derudover er jeg rystet over behandlingen af politiet, som HVIS de ville, bare havde kunne kigge på billederne og set, det bestemt ikke var hendes ansigt, der var på billederne Derudover skete det tit, at vores sag blev trukket i langdrag (sygdom, forglemmelse, forputning) hvilket endte med, at min søn ikke så mig i 1 år inden sagen blev afgjort og dermed blev der vurderet, han ikke havde samme tilhørsforhold til mig længere. Sidst, så synes jeg det er helt grotesk, at en psykolog som havde set sønnen mere end 30 gangen ikke kunne udtale sig, hvis moderen nægtede det - fordi hun var "købt" af os (da kommunen ikke ville hjælpe)

Ligestille begge køn. Ændre statsforvaltningens nuværende procedureform til at kræve, tvinge forældre som er egnede som primære opdragere til et tvunget samarbejde. Tvangsjerne hurtigere og straffe forældre der ikke vil samarbejde.

Tiden...

Ligestille samværs- og bopælsforældre, stoppe med at være så mor-fikserede og indse at vi er kommet videre fra det forrige århundrede og at en meget stor del lever i skilsmissefamilier. Sikre at det altid er børnenes tarv der tilgodeses, og straffe den forælder der ikke lever op til sit ansvar. Ligeledes skal en forælder der ikke ønsker at samarbejde straffes. Straffen skal være fratagelse af samvær/tid med børnene. Indse at man ikke bare kan tro at voksne mennesker kan blive enige om ting omkring børnene, for det viser sig ofte at folks egoisme fylder mere end børnenes behov. Ligestille begge forældre økonomisk således at udgifter (og indtægter) deles ligeligt/i forhold til samvær. Børnebidrag skal ikke udelukkende afhænge af bidragsyderens indtægt, men i lige så høj grad af modtagerens indtægt, og om der er behov for bidraget. Alle skal tvinges i konfliktmægling som udgangspunkt.

Sætte de midler af, der skal bruges til at give en anstændig sagsbehandling. Jeg blev bortdømt på en tynd undersøgelse der bestod af helt åbenlyse manipulationer fra mors side. Når en ni års dreng kommer med voksne sætningsopbygninger og udsagn bygget op på fremmedord som kun en voksen kender, så kan man ikke træffe en værdig beslutning.

Ikke kun høre på hvad kvinder siger også høre på mændene og di små når di bliver hørt og ikke bare lade det gå igennem hvad vi siger til dem.

Lyt til begge parter, ikke kun den der har haft mulighed for at "stjæle" børnene først. Døm til fordel for børnene, ikke forældrene straf løgne og udeblivelser hårdt.

Hvad kunne I som forældre have gjort bedre for børnene set i bakspejlet?

Jeg burde have indset at vores forhold ikke er baseret på et gensidigt ønske om samliv og insisteret på at min kone tog konsekvensen af sin vrede og sine handlinger og således søgt separation eller skilsmisse. Skete det ikke burde jeg selv have ageret.

Hun skulle have passet sit eget hjem og overholdt de fælles aftaler.

Svært at opfordre til samarbejde når den anden part ikke ønsker det

Ikke ret meget moren kan ikke samarbejde i nogen forhold i livet, det være i forhold såvel som arbejdspladser. Så det ville være fuldstændigt mærkeligt hvis hun pludselig kunne.

Jeg skulle aldrig være gået med til en 7/7 ordning fra starten

Jeg er en god far. Det siger min eks kone skole osv.

Alle omkring mig siger jeg har givet faderen al for lang line og forståelse i alle årene. Jeg skulle ha stoppet ham, men aner ikke hvordan

Det kan jeg desværre ikke svare på, for jeg ved det ikke.

Jeg skulle have tiet stille, så havde jeg ikke mistet min datter.

Ved det ikke.

Hold statsforvaltningen uden for.

Samarbejdet, men det kræver at begge parter ønsker det. Moren siger ja det kan hun godt forstå er for vores børns bedste, men gør det stik modsatte så snart hun er ude af døren.

Jeg har gjort alt, mor vil bare ikke noget som helst.

Fået børn med en anden partner

Jeg har intet kunne gøre ex konen har lavet så meget ulovligt men jeg kan ingen hjælp få

Moderen kunne have undgået at lyve over for Statsforvaltningen og retten. Jeg kunne - i dette system - ikke have gjort noget anderledes. Seneste dom lød på, at det ansås ikke for bedst, hvis jeg fik tildelt forældremyndigheden, fordi jeg klagede for meget. I dommen stod der intet om, at jeg fik medhold i mine klager i over 200 tilfælde, og at disse var med til, at jeg fik udvidet samværet.

Jeg kan endelig ikke se hvad jeg kunne har gjort anderledes.

Ville have ønsket den anden havde taget i mod konfliktmægling, som udbedt forgæves.

Jeg har forsøgt at hjælpe en syg moder med border line sygdom og gjort hvad jeg kunne for at støtte hende op, men ville ud af det da jeg registrerede at det var på mine børns bekostning. Jeg skulle nok have stoppet forholdet noget før.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Bagspejlet ??? Nå pyt ;-) Vi forældre gjorde det bestemt ikke nemmere, men vi kunne da have holdt "andre" uden for sagen

Jeg skulle have kæmpet for bopælen på de ældste. Den yngstes mor skulle jeg aldrig have involveret mig i.

Jeg har intet kunne gøre anderledes, da moren er årsagen til alt hvad der er sket. Jeg er ikke særlig tosset på moren, da hun vel i bund og grund er et sygt menneske, når hun kan behandle en far og sit barn på den måde. Jeg har nu ikke set min datter i 2 år, da systemet hjalp moren med hendes ønske om, at jeg ikke skulle se min datter. Men jeg er meget sur, bitter og vred over, at samfundet ikke beskytter borgere (mig og min datter) i mod sådanne "syge" mennesker og i stedet hjælper dem.

Jeg ved det ikke. Jeg har bedt om hjælp til mit/vores barn men da moren ikke ønsker det kan jeg intet gøre da jeg bare er "Andensrangsforælder"/samværsforælder.

Holdt barnet fra mor og dermed lavet et mindre overgreb på barnet end det systemet gjorde.

Mægling

Min ex skulle ikke have startet 8 sager i statsforvaltningen. Jeg har kun ønsket at dele ALT 50/50 - jeg aner ikke om jeg kunne have gjort noget anderledes undtaget givet mine børn fra mig...?

Kommunikation

Min x vil ikke samarbejde og alt skal skrives pr mail.

Burde have taget mere ansvar for min søn i det første år hvor vi boet sammen.

Indgået i intensivt og tvunget Prep og skilsmissekurser fra første henvendelse til Statsforvaltningen. Tvunget krisekurser. Jeg skulle have taget første retssag og ikke have indgået i forlig om, at lade bopæl overgå til mor efter anbefalinger fra advokat og set i forhold til barnets alder og retspraksis. Fik tilkendt bopælen midlertidigt i SF i første omgang, den skulle jeg have kæmpet hårdt for at have fastholdt.

Man skal have forebyggende rådgivning når man bliver skilt.

Jeg har gjort alt det jeg kan. Min eks dysfunktionel afhængighed til mig bliver ignoreret.

Vælg at være ærlige fra start.

Inden fødsel var vi i parterapi som mor afbrød efter en samtale - det burde havde været forsøgt til ende. Med fare for at lyde ureflekteret og uden ejerskab - så kan jeg faktisk ikke se, hvad mere som jeg kunne havde gjort.

Ved godt hvad.

Jeg har altid sagt, at hun ikke skal blive gravid og det er en sørgelig sandhed som jeg er nødt til erkende. Når det er sagt, så elsker jeg min søn over alt på jorden og jeg vil gå udover alle grænser for ham. Han er så skøn og dejlig og jeg ser frem til at kunne holde ham i mine arm - ubetinget.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Jeg for min del troede jo ikke at børnenes gunst skulle blive grunden til krig. At det ikke gik op for mig tidligere. Og jeg satte en fod i jorden. Måske ved det ikke min magtesløshed er stor føler der ikke har været nogen hjælp at hente og moren bliver opfattet som primærfarølder uanset i alle systemer.

Hun kunne have kontaktet mig tidligere. Jeg kunne have foreslået en test allerede der i stedet for at miste modet, og jeg kunne have støttet hende selvom jeg gik i troen om det ikke var mit, men jeg kunne desværre ikke holde til det følelsesmæssigt

Min ekskone kunne have droppet sine falske beskyldninger. Jeg kunne have inddrømt noget, som jeg ikke er, nemlig psykisk syg, og spillet med på deres urimelige betingelser.

Mere mægling og rådgivning. Men, der skal to til, og jeg mener jeg har gjort alt jeg kan for at forsøge at være den bedste skilsmissefar jeg kan være.

Moderne kunne have været indstillet på og gennemført dialog frem for at obstruere A L T.

Hvis jeg havde vist eller været advaret omkring min kones beslutning, havde vi sammen kunne bearbejde, situationen, så det mareridt havde været mere skånsomt, også for børnene

Melde sandheden ud, fra starten.

Mange ting kunne vi have gjort bedre, både mig som Far og Moderen til barnet: Positive først: - Både Mor og Far er registreret: så vores datter kender sin Mor og sin Far. - Moderen og datter har besøgt datterens Farmor/Farfar, Oldemor, Faster, Onkel og 2 Fætre. - Faderen har besøgt datterens

Mormor, Morfar, Tanter og onkler, fætre og kusiner. - Far og Datter har haft alene tid sammen. - Mor og Datter ligeså. - Far, Mor og datter har haft tid sammen. - Far og Mor har haft tid sammen til at snakke. - Far og Mormor snakker godt sammen. - Mor og Farmor taler godt sammen. Kunne være gjort bedre: - Faste datoer hvert år, hvor Far besøger Datter. - Faste datoer hvert år, hvor Mor/Datter besøger Far. - Tilmeldt NAV men uden økonomi indblandet. - Datter mulighed for leg med halvbror.

Det ved jeg ikke hvad jeg skal svare på.

Jeg kunne have sagt fra for mange år siden. Jeg er blevet manipuleret i en grad hvor jeg virkelig bebrejder mig selv min eftergivenhed og naivitet. Jeg skulle have haft mere styr på vigtige ting som fx. økonomi. I stedet har jeg ladet det flyde lidt, lukket øjnene og håbet det bedste. Jeg er ingen superfar, men jeg elsker mine børn og jeg har altid forsøgt at skærme dem. Jeg tror desværre at det er min ex der er "afviger" nr. 1.

Kan desværre ikke se, hvad der skulle have været gjort anderledes, da børnenes mor valgte at træffe nogle beslutninger, som jeg ikke var en del af.

I vores tilfælde skulle myndighederne have krævet forældre undersøgelse - samt skulle vi som forældre kunne have løst det her stille og roligt, men da det ikke er en normal fungerende familie (mor) med psykiske problemer kan jeg ikke betegne den som normal. Svært at svare på!

Håndtere nye partnere bedre og blive bedre til at enes om hvordan det skal håndteres.

Aldrig at blive skilt!! smiler dette er jo altid et problem når den ene part vælger at blive skilt og hurtigt møder en anden!! så begynder deres familie liv at dukke op og i mit tilfælde fik jeg alle

problemer da jeg skulle være alene om det hele!! alle mine drømme omkring ønske børn forsvandt og min tid blev halveret, og hun må jo ha haft sin grund til at forlade dette og derfra er der andre der skal træde ind og hjælpe!! fordi forskellige bliver at hun tog et valg og jeg er tilbage og kan ikke tag et valg nogle valgte jo fra for mig!! så bliver det derfra svært at skulle finde en fællesløsning på børnene!! for de man se sagen fra helt to forskellige sider af og selv den mindste ting ender med at blive et problem!! så når man dele børn skal der være regler med alt både økonomi, tøj ja alt det der kan dukke op som et problem der skal være regler for som man kan henvise til så er problemet hurtigt løst og børn må aldrig blandes ind i sagen!! kun hvis der er tale om misrøgt !! jeg mener at lige som børn skal op og i skole og passe deres sengetid og børste tænder, på samme måde ja hjem til far hver anden uge hjem til mor vær anden uge sådan er det bare drenge!

Vi kunne have søgt kvalificeret rådgivning frem for at bede om rådgivning i statsforvaltningen

Jeg kunne ikke have gjort noget. Havde ikke noget at skulle have sagt. Han havde adressen, det var mig der flyttede fra hans hus.

Vi som forældre skulle være bedre til at sætte vores børn tarv frem for vores egen hævngherrighed

Børnene skal ikke bruges som våben!!

I mit tilfælde ville det hjælpe gevaldigt hvis mor ikke sad og brugte "vores børn" som skjold og våben

Jeg kunne have afbrudt forholdet til faderen tidligere. Faderen kunne have givet sin datter ro og fred eller alternativt taget imod et af de tilbud om behandling, han har fået.

Været mere bevidste om vores handlen, tænke på barnet, ikke være så egoistiske

Da hun ville tage mere tid fra mig, skulle vi ikke havde inddraget børnene

Ingenting. Hvordan skulle man have kunnet hjulpet en person som f.eks. Stein Bagger, hvis han (selv i dag) ikke ønsker hjælp for sine mentale problemer. Hvordan hjælper man en alkoholiker, hvis vedkommende ikke ønsker hjælp? Eller vedkommende ikke føler at han/hun har et problem.

Lyttet til børnene, været lidt mere enige om opdragelsen, været åbne, talt pænere til hinanden. Være bedre til at komme til enighed og respektere hinanden.

Min ex kunne havde været ærlig med mig fra begyndelse i stedet for alle de løgne mens min søn vil helst være hos mig.

Vi skulle have et bedre samarbejde, men jeg følte, det var umuligt. Specielt efter hun fandt sin nye mand.

Vi har begge to gjort det så godt som vi kunne under de givne omstændigheder.

Samarbejde.

Indgå faste aftaler om samvær meget hurtigt. Komme til en der kan hjælpe med kommunikationen.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Jeg mener ikke jeg kunne have gjort noget bedre. Jeg fulgte alle vejledninger fra alle kontaktpartnere.

Være loyal og varetage barnets bedste tarv.

Man ikke kan komme med anklage og så få noget ud af det ude der er hold i det og det jeg som far se hvis far skal kigge på skal man også kigge på mor på sammen tid ... så man selv komme igennem det sammen som mor hvor er det altid mor som børn skal bo hos.

1. Kæmpet for at redde ægteskab/familien 2. Tænke 100% børn i stedet for sig selv og modpart 3. Have talt bedre sammen med børnene i stedet for at mor stikker af med børn og konflikt kører helt op 4. Have holdt sig til sandheden fremfor at bruge løgne og drama til at tilfredsstille egne og ikke børns ønsker.

Undladt at starte sagen op i familieafdelingen inden vores første barn blev født.

Lade min søn komme til ordet.

Moren kunne har deltaget i børnesagkyndig møde. Hun har blankt afvist dem 13 gange.

Det er vanskeligt at samarbejde, eller blive enige med en hustru, der er villig til at ofre sin søns trivsel for økonomisk vindings skyld. Det er ikke rigtigt menneskeligt. Nogen udefra, som Statsforvaltningen, kunne have trådt ind, og have lavet en frizone, en slags tidslomme med mægling, hvor ingen kan stikke af med alle fordelene, diktere og udøve pression.

Idet at faderen aldrig havde taget sig af vores datter det første år, holdt jeg stædigt på en 11-3 ordning. Det skulle jeg bestemt ikke have gjort og har lært lektien på den hårde måde. Så håber at min ex en dag dropper sit had til mig og vil samarbejde om vores datter. Så kan hun komme helt ud i den anden ende og blomstre.

Synes ikke jeg kunne have gjort så meget anderledes, pludselig nægter moren alt og starter sager op og derfor har jeg været nød til at følge med selv om jeg allerede inden den sidste sag har sagt til statsforvaltningen at det her er virkelig synd for børnene.

Modtaget professionel hjælp til dels at blive enige om børneopdragelse men i lige så høj grad modtage hjælp til at kommunikere sundt sammen.

Jeg havde ikke noget valg dengang og har det heller ikke i dag. Jeg bliver straffet for at prøve på at være en god far.

Det er svært af sige. Hvis man kunne snakke om tingene ville verden jo være meget nemmere.

Jeg kunne ikke gøre noget anderledes.

Ville nok gerne have set en mor med mere ansvarsfølelse og ikke ladet sin egoisme og griskhed råde. Synes jeg kæmper hver dag for min datter. Og vil blive ved med at gøre det. Hun er trods alt det bedste i mit liv. Den største sol af dem alle. Jeg ved, hvis hun er/bor her, er der kærlighed, fornuftig opdragelse og bedre uddannelse. Det formår en egoistisk moder ikke at klare.

Jeg skulle anmelde skolen hvor jeg opdagede at min søn havde været overgrebet samt at få en

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

advokat med det samme. 19 Måneder hvor min søn er blevet kidnappet at en del af danske system.

Min ekskone har helt fra start ikke ønsket at samarbejde og gentagende gange optrappet vores konflikt. Det kan være utroligt svært at skabe bedre rammer når den ene forældre ikke ønsker samarbejde da hun på den måde står stærkere med sin sag i stf.

Moren kun være mere samarbejdsvillig. Ikke udspørge børnene.

Moderen burde have indset og bør indse, at det ikke er hendes tarv, men barnets tarv, det handler om.

Aldrig være flyttet ud inden en samværsaftale var udarbejdet og underskrevet.

At holde kontakten information om vores datter mm.

Få statsforvaltningen til at fastsætte rammerne fra starten.

Ingenting, x ville ikke samarbejde også går der pædagogisk ævl, kævl og mor sympati i det hele. Mor er den bedste her i DK uanset, hvad, det gælder kommunen, Statsforvaltningen og retten og problemet er overvægten af kvinder samt manglende retssikkerhed. Jeg har en bonus datter på 11 år som ligger blandt den højeste procent i de nationale test, plus hun er den bedste i alle fag i hendes klasse, så hvor har vi et problem? Jeg er selvstændig, min forlovede er butikschef med 30 ansatte under sig.

Konfliktløsnings model, og viden om de virkelige konsekvenser i fremtiden når skilsmisse skal foregå.

Det er svært at kunne gøre noget, når mor bryder sammen.

Gået til en fælles advokat eller ven eller forening der arbejder som mediatorer. Med det jeg ved i dag havde jeg gjort alt anderledes. Jeg troede på et retssystem men det har vist sig at den der begår selvtægt vinder alt.

Det lyder muligvis arrogant, men jeg har meget svært ved at se hvad jeg kunne gøre bedre udover ikke at have afgivet bopælen frivilligt. Jeg har prøvet alt og deltaget frivilligt i alle tilbud om rådgivning og mægling. Det er umuligt at samarbejde med en psykisk syg person, som ikke kan skelne mellem fantasi og virkelighed. Jeg kan nu kun gøre mit bedste for at være der for min datter imens hun vokser op og håbe på at psykologerne tager fejl når de siger, at hun ender som sin mor med mindre den usunde symbiose bliver løst.

Jeg kunne have gjort mere til at relationen blev bedre til moderen, og dermed børnene. Været ærlige fra start.

Gå i dialog og løse problemet mellem 2 voksne I stedet for 1 barn i midten

Søgt myndighedernes hjælp noget tidligere Det er svært at svare på. Jeg synes jeg har gjort det så godt jeg kunne. Taget i betragtning hvordan situationen har været.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Jeg oplever ikke jeg kunne have gjort ret meget anderledes, jeg har gentagende gange ønsket såvel konfliktrådgivning som børnesagkyndig rådgivning, med dette er konsekvent blevet afvist af min ekskone. Jeg kunne i teorien også have undladt at gifte mig igen (det var det der triggede min ekskones galskab), men come on - gu' vil jeg da ej - det er da ikke rimelig. Jeg har været spejder siden jeg var 8 år gammel, og det er efterhånden blevet til 44 år, og én af de ting jeg har lært her, er bl.a. ærlighed. Det har jeg også udvist gennem hele den sag der stadig pågår mellem min ekskone og jeg, men fra hvad jeg hører og læser, så har det været en total tåbelig strategi - i hvert fald hvis jeg skulle have en chance for at vinde (og med vinde mener jeg også vinde, og mest, vinde for børnenes bedste). Med hensyn til min ekskone er det en ganske anden historie, hun er et helt igennem modbydeligt menneske - også over for børnene i dag. Det kunne måske alligevel have fungeret, hvis hun havde været et ærligt menneske der ikke lyver ved hver given lejlighed. Som det er nu, har jeg blot tilbage at erobre eneforældremyndighed og bopæl, så skal jeg nok sørge for, at hun får de samarbejdsmuligheder hun ikke har villet give mig,

Det har jeg tit spurgt mig selv om, og der er ingen tvivl om at en skilsmisse er det værste mareridt for børnene - de vil fremover altid skulle savne den ene. Første skridt er derfor at undgå denne. Dernæst at sørge for at komme til at bo tæt sammen, kunne tale sammen og så i det store hele blot opføre sig, således at man kan være sig selv bekendt og frit kan tale med sine børn om sine valg og gerninger (når de er gamle nok). Hvis man ikke kan forsvare hvorfor man gør som man gør, så skal man nok tænke sig om igen :-)

Lade være med at få børn sammen.

Lytte mere til hinanden, lade være med at flytte langt fra hinanden.

Kæmpet mere for en 7/7 ordning. Men til sidst giver man op. Man kan ikke holde til at blive modarbejdet hele tiden uanset hvad man gør. Mødre er bare bedre stillet end fædre uanset hvad, der er så sørgeligt!

Moderen skal bare lærer at samarbejde om vores søn.

Har jeg opgivet at forsøge at finde ud af. Tror vi begge 2, måske skulle have haft en fælles rådgivning, der kiggede på børnenes tarv, og dermed IKKE havde inddraget far og mor, og derved gjort børnene til gidsler.

Jeg har svært ved at se hvordan jeg skulle reagere Anderledes. Måske have bedt om hjælp til at vi kunne have gået fra hinanden inden vi gjorde det.

Samarbejdet, men der skal to om at gøre det.

Jeg kunne intet gøre, jeg fortryder intet, jeg må forsat holde håbet oppe om at jeg en skønne dag ser min datter igen.

Jeg synes virkelig vi prøvede - både med at indhente hende familiepsykologen - problemer her var nok mest, at min søn havde en MEGET livlig fantasi kombineret med en mor, der ikke slog det ned.

Jeg skulle ikke have gået i seng med hende. Jeg vidste godt, hvordan det ville ende.

Jeg har gjort hvad jeg kunne... Jeg ønsker bare mine børn trives.

Droppet egoisme og ønsket om hævn/krig og tænkt på børnene. Deltaget i konfliktmægling fra starten så konflikten ikke nåede at blive så tilspidset.

Skulle aldrig have haft børn med sådan en mor. Er så ked af at de skal opleve det her.

Jeg synes at det er svært at besvare objektivt, idet vi siden skilsmissen har haft divergerende opfattelser af næsten alt. Vores samarbejde har været ikke eksisterende. Det kunne have været fantastisk om vi havde søgt hjælp og havde fået den, således at det ikke havde ramt vores søns liv. Min søn er 12 år i dag, og jeg er rædselsslagen for at han glemmer mig.

Hade kunde snakke om tingene inden at det begyndte at gå ud over vores børn.

Moren skulle ikke blande børnene ind i det.

Det bedste Jeg, i denne situation, kunne have gjort for mine børn, ville være ikke at have fået dem. Ingen børn burde sidde fast i sådan noget her. Men som tingene er nu, burde jeg nok trække mig, for at undgå at mor gør børnene mere ondt. Men på den anden side, så synes jeg jo heller ikke at mine børn skal være hos en, der ikke kan passe dem, og beskytte dem.

Foreningen Far

til støtte for børn
og forældre

Tak for Støtten

Foreningen Far takker for dit medlemskab, sponsorater og donationer, som gør vores indsats mulig i Danmark, herunder gratis rådgivning, uddannelse af frivillige samt informering til forældre, politikere og pressen.

Bliv medlem
Sponsorat
SMS donation

Læs mere på www.foreningenfar.dk
Kontakt os på info@foreningenfar.dk
Send SMS FAR til 1231 og støt med 100 kr.
Koster donation plus alm. sms takst

facebook

YouTube

www.foreningenfar.dk

Landssekretariat
Foreningen Far
Fruebjergvej 3
2100 København Ø
info@foreningenfar.dk